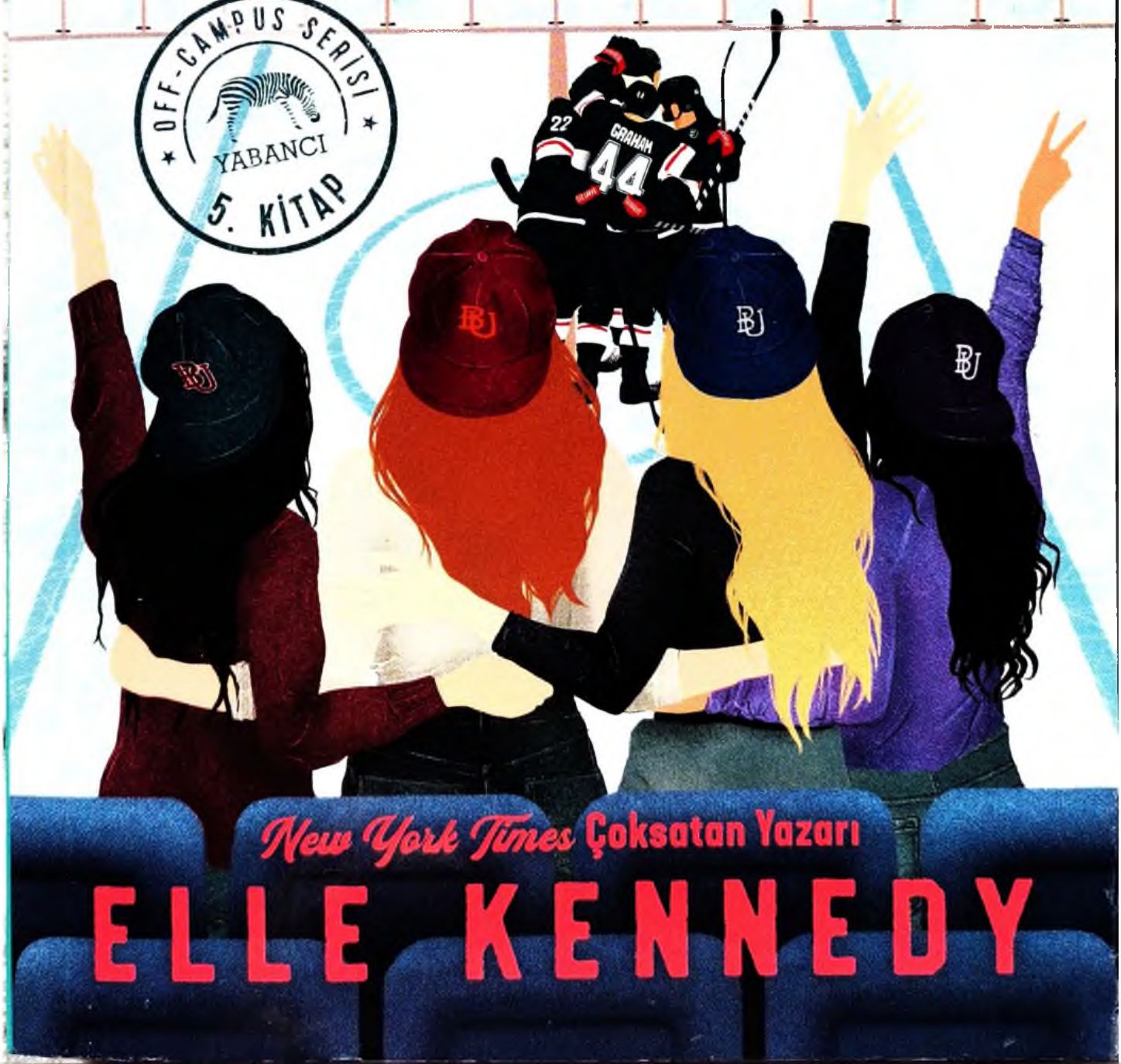
Ruh eşini bulduysan,
oyunu çoktan kazanmışsın demektir...

Miras

2. BASKI

OFF-CAMPUS SERİSİ
YABANCI
5. KİTAP

New York Times Çoksatan Yazarı

ELLE KENNEDY

ELLE KENNEDY

Miras

★ OFF-CAMPUS SERİSİ ★

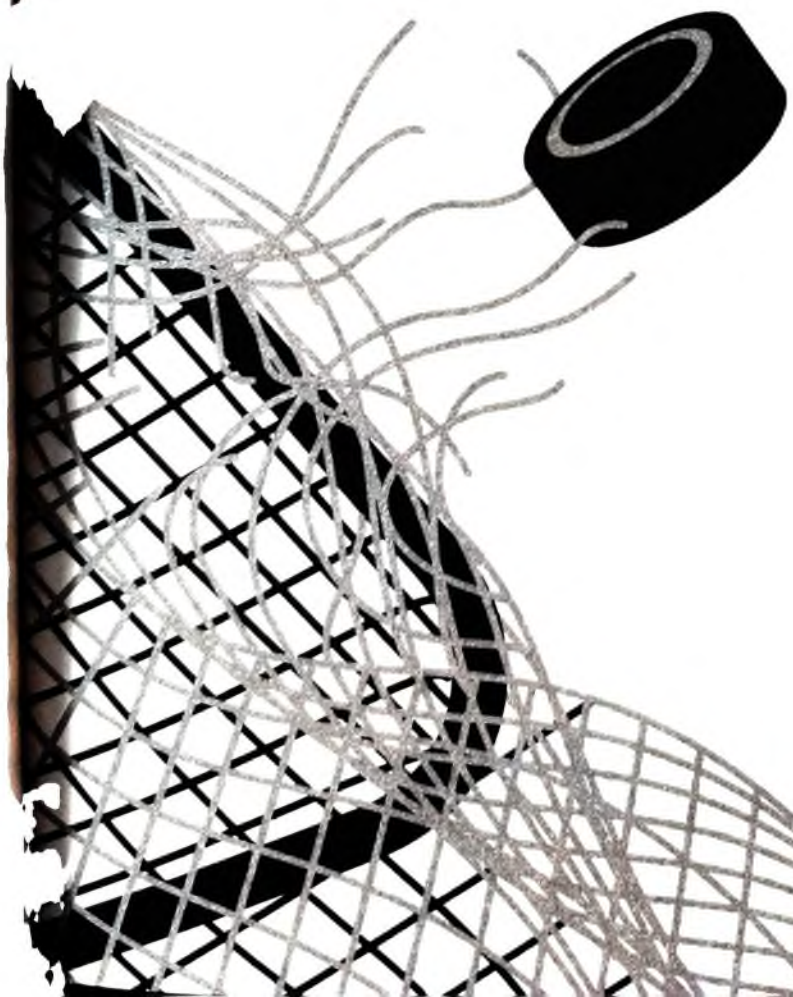
5. KİTAP

Çeviren

Neslin Gizem Efeoğlu

1. KISIM

ANLAŞMA

1

"KIZ KESİNLİKLE BENİ KESİYOR."

"Aynen, kanka."

"Sürekli buraya bakıyor! Beni istiyor."

"Onun gibi ateşli bir parçanın senin gibi yaşlı bir adamı kesiyor olması mümkün değil."

"Sadece yirmi sekiz yaşındayım!"

"Gerçekten mi? Düşündüğümden de yaşlıymışsın."

Kahkahamı bastırdım. Son yirmi dakikadır bu üç borsacının konuşmasına kulak misafiri oluyordum. Yani, gerçekten borsacılar mı bilmiyordum ama özel dikim takım giydiklerine ve şehrin finans bölgesinde pahalı içkiler içtiklerine göre finans sektöründe olmalılardı.

Ben de yırtık kot pantolon ve Under Armour kazak giymiş, barın sonunda bir şişe bira içen kalın kafalı sporcuydum. Boş bir yer bulduğum için şanslıydım; mekân bu gece tamamen doluydu. Tatil sezonu tüm hızıyla devam ederken, Boston barları işten veya okuldan izin alan tiplerle dolup taşıyordu.

Gizlice dinlediğim üç adam yanlarındaki tabureye kaydığımı fark etmedi, bu da onların ahmak sohbetlerini dinlememi kolaylaştırdı.

"Peki, Baker için son bahis ne?" diye sordu adamlardan biri.

O ve sarışın arkadaşı, koyu saçlı arkadaşlarını incelediler - yaşlı olanı. İlk adam, "Yüzde sekiz," dedi.

Sarışın olan daha cömertti. "Yüzde on."

"Ortada buluşalım ve dokuz diyelim. Oran dokuza bir."

Bu açıdan bakınca belki de finansçı değillerdi. Hesaplama yöntemlerini çözmeye çalıştım ama tamamen keyfi görünüyordu ve gerçek matematiğe dayanan bir yanı yoktu.

"İkinizi de sikerler. Şansım bundan çok daha yüksek," diye itiraz etti Baker. "Bu saati gördünüz mü?" Parlak Rolex'ini göstermek için sol bileğini yukarı kaldırdı.

Birinci adam, "Dokuza bir," diye devam etti. "İster beğen ister beğenme."

Bay Rolex, sinirli bir şekilde homurdanarak tezgâha biraz para attı. Diğer ikisi de aynısını yaptı.

Anladığım kadarıyla, oyunları şöyle ilerliyordu:

Adım 1: İçlerinden biri bardaki bir kadını seçer.

Adım 2: Diğer ikisi, adamın kadının numarasını alma ihtimalini hesaplar (bu kelimeyi en geniş anlamıyla kullanıyorum.)

Adım 3: Herkes masaya yığınla para koyar.

Adım 4: Adam kadına yaklaşır ve kaçınılmaz olarak reddedilir. Bahse girdiği parayı kaybeder, ta ki bir sonraki turda diğer adam da reddedildiğinde parasını geri alana kadar.

Oyun kesinlikle hem anlamsız hem de aptalcaydı.

Bay Rolex'in, daracık tasarım elbisesi içindeki gözalıcı kadına doğru sendeleyerek ilerlemesini keyifle seyrederken biramı yudumladım.

Yaklaştığında kadının yüzünü buruşturması, bana arkadaşlarının biraz para kazanmak üzere olduğu sinyalini verdi. Bu adamlar pahalı takım elbiseler giyiyor olsalar da hâlâ bu bardaki kadınlarla aynı ligde değillerdi. Ve klas kadınlar, onlardan çok daha iyisini bulabileceklerini bildikleri için olgunlaşmamış ahmaklara tolerans göstermezlerdi.

Grubun yanına döndüğünde Bay Rolex'in çenesi gergindi. Eli boştu. Arkadaşları ıslık çalarak kazançlarını cebe atıyordu.

Tam sarışın adam yeni bir hedef seçecekken bira bardağımı pürüzsüz tezgâhın üzerine koydum ve "Oynayabilir miyim?" dedim.

Üç kafa da bana doğru döndü. Bay Rolex rahat kıyafetlerime baktıktan sonra sırıttı. "Şey, üzgünüm, dostum. Bu oyuna paran yetmez."

Gözlerimi devirerek cüzdanımı cebimden çıkardım ve açıp içini karıştırdım, böylece oradaki tüm parayı net bir şekilde görmelerini sağladım. "Bir deneyelim," dedim nazikçe.

"Bunca zaman orada oturup bizi mi dinledin?" diye tersledi sarışın olan.

"Pek sessiz olduğunuz söylenemez. Hem her neyse, kumar oynamayı severim. Ne için oynadığımız önemli değil – ben varım. Sizce şansım ne kadar..." Bakışlarımla kalabalık mekânı taradım. "Onunla," diye bitirdim.

Bakışlarımı takip etmek yerine üçünün de gözü üstümden ayrılmadı.

Sanki onlarla dalga geçip geçmediğime karar vermeye çalışıyormuş gibi bir süre susup beklediler. Bu yüzden tabureden atladım ve üçlüye daha da yaklaştım. "Ona bakın. Çok ateşli. Sizce benim gibi bir serseri onun numarasını alabilir mi?"

Gardını ilk düşüren Bay Rolex oldu. *"O mu?"* dedi. Bir yandan da başıyla pek de gizlemeye çalışmadan, barmenden içki isteyen güzel kızı işaret ediyordu. "Küçük Bayan Masum'u mu kastediyorsun?"

Haksız değildi. Kızda kesinlikle bir masumiyet havası vardı. Burnunun üzerine yer yer yayılmış çilleri narin profilini öne çıkarıyordu ve açık kahverengi saçları buradaki diğer piliçlerin bazılarınınki gibi karmaşık bir tarzda yukarıdan toplanmamış, omuzlarına gevşekçe bırakılmıştı. Siyah dar kazağına ve mini eteğine rağmen, seks kediciğinden çok komşu kızı havası vardı.

Koyu saçlı arkadaş homurdandı. "Evet, o konuda iyi şanslar."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Ne, şansım olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Dostum, kendine bak. Sen sporcu falansın, değil mi?"

Sarışın adam, "Ya öyle ya da steroid kullanıyor," diye araya girdi.

"Sporcuyum," diye onayladım ama daha fazla ayrıntı vermedim. Bu adamların fanatik hokey hayranı olmadıkları belliydi, yoksa Boston'ın en yeni çaylağı olduğumu bilirlerdi.

Ya da tanımazlardı. Pilot takımdan profesyonellere çağrıldığımdan beri maçlarda çok da uzun süre alamıyordum. Hâlâ koçuma ve takım arkadaşlarıma kendimi kanıtlamaya çalışıyordum. Gerçi geçen maçta bir asist yapmıştım ve çok havalıydı.

Ama bir gol daha havalı olurdu.

Bay Rolex, "Evet, böyle tatlı bir şeyin gözünü korkutabilirsin," diye uyardı beni. "Onun numarasını alma ihtimalin... yirmiye bir."

Arkadaşları da ona katıldı. Biri, "Yani yüzde yirmi beş şansın var," dedi. Tekrar söylüyorum, matematikleri tamamen saçmalıktı.

"Ya numarasından fazlasını istiyorsam?" diye meydan okudum.

Sarışın olan kıs kıs güldü. "Onu eve atma ihtimalini bilmek ister misin? Yüzde bir."

Esmer kıza tekrar baktım. Kalın topuklu, bileğinde biten siyah botları vardı ve bacak bacak üstüne atmış, içkisini zarif bir şekilde yudumluyordu. Delicesine tatlıydı.

"Beş dakikadan kısa bir sürede dilini boğazıma sokacağı üstüne iki yüz dolara bahse girerim," diye övündüm, kibirli bir sırıtışla.

Yeni arkadaşlarım çılgın kahkahalar attılar.

"Ah, tabii, kardeşim." Bay Rolex kıkırdadı. "Fark etmediysen, bu bardaki kadınlar üst sınıftır. Biri bile seninle toplum içinde yiyişmez."

Tezgâha iki yüzlük atmıştım bile. "Cinsel becerilerimden korkuyorsunuz, ha?" diye alay ettim.

"Ha! İyi o zaman. Ben varım," dedi sarışın adam, benimkinin üstüne iki yüzlük koyarak. "Git ve kızının reddedilmesini izle, Aşk Çocuğu."

Bardağımı alıp kalan biramı kafama diktim. Üçlüye, "Sıvı cesaret," dediğimde Bay Rolex göz devirdi. "Şimdi izleyin ve öğrenin."

Göz kırpıp salına salına uzaklaştım.

Kadının dikkati ânında bana yoğunlaştı. Utangaç, belli belirsiz bir gülümsemeyle dudaklarının kenarı kıvrıldı. Siktir, güzel dudakları vardı. Dolgun ve pembe ve parlak.

Bakışlarımız kilitlendiğinde bardaki herkes kaybolmuş gibiydi. Kahverengi gözleri güzel ve etkileyiciydi, şu anda nabzımı hızlandıran o tatlı açlığı yansıtıyorlardı. Yörüngesine çekilmiştim bir kere, bacaklarım kendiliğinden hızlandı.

Bir saniye sonra yanındaydım ve "Selam," diyerek üstünkörü bir giriş yaptım.

"Selam," diye cevap verdi.

Bana bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı çünkü oturuyordu ve ben onun tepesinde dikiliyordum. Her zaman yapılı bir adam olmuştum ama daha yüksek bir seviyede hokey oynamaya başladığımdan beri cüssem daha da irileşmişti. Profesyonellerle kaymak fiziksel olarak zorluydu.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye teklif ettim.

Dolu bardağını kaldırdı. "Hayır, teşekkürler. İçkim var."

"O zaman bir sonrakini alırım."

"Bir sonraki olmayacak. Kendime güvenmiyorum."

"Neden?"

"Alkol eşiğim düşük. Bir kadeh beni sarhoş ediyor." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "İki kadeh bana kötü şeyler yaptırıyor."

Aletimin aniden verdiği tepkiye lanet ettim. "Ne kadar kötü?" dedim ağır ağır.

Yüzü kızarsa da sorumdan çekinip kaçınmadı. "*Çok* kötü."

Ona sırıtıp barmene hızlı, abartılı bir işaret verdim. "Hanımefendi için bir içki daha," diye seslendim.

Güldü ve melodik sesiyle içime karıncalandıran hisler yayıldı. Ona deli gibi çekiliyordum.

Yanındaki boş tabureye oturmak yerine ayakta kaldım. Ama iyice yaklaştım ve dizi hafifçe kalçamı okşadı. Yemin ederim, bu hafif temasla nefesinin kesildiğini duydum.

Baktığımda yeni arkadaşlarımın bizi büyük bir ilgiyle izlediğini gördüm. Bay Rolex, saatin işliyor olduğunu hatırlatmak istercesine saatine dramatik bir şekilde vurdu.

"Şimdi, dinle..." Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, böylece beni daha rahat duyabilirdi. Bu sefer nefesinin kesildiğini *gördüm.* Keskin bir nefes alırken dolgun memeleri yükseldi. "Arkadaşlarım numaranı alma şansımın yüzde yirmi beş olduğunu söyledi."

Gözlerinde şeytani pırıltılar dans etti. "Vay. Sana pek güvenmiyorlar, değil mi? Üzgünüm."

"Üzülme. Bundan daha zor bahisleri kazandığım oldu. Ama... sana bir sır vereyim..." Fısıldamaya devam ederken ağzım kulakmemesine değdi. "Numaranı istemiyorum."

Şaşkınlıkla irkildi ve bakışını bana çevirdi. "İstemiyor musun?"

"Hayır."

"O zaman ne istiyorsun?" İçkisine uzandı ve aceleyle bir yudum aldı.

Bir süre düşündüm. "Seni öpmek istiyorum."

Şaşkınlıkla güldü. "Hı-hı. Bunu sadece öyle olmasını umut ettiğin için söylüyorsun, böylece arkadaşlarına ezik olmadığını kanıtlayabileceksin."

Tekrar omzumun üzerinden arkama baktım. Bay Rolex yüzüne kendinden memnun bir gülümseme takınmıştı. Saatine tekrar vurdu. Tik tak.

Beş dakikam dolmak üzereydi. Kendi saatim bana sadece iki dakikam kaldığını söylüyordu.

"Hayır," dedim. "Seni öpmek istememin nedeni bu değil."

"Ah, gerçekten mi?"

"Evet." Altdudağımı yaladım. "Seni öpmek istiyorum çünkü bu bardaki en seksi kadın sensin." Omuz silktim. "Hem nasıl olsa senin de aynı şeyi istediğin çok açık."

"Nereden belli?" dedi meydan okuyarak.

"Buraya geldiğimden beri dudaklarıma bakmayı bırakmamandan belli."

Gözlerini kıstı.

"Bak, olay şu." Parmak uçlarımı ince kolunda hafifçe gezdirdim. Çıplak tenine dokunmamama rağmen gözle görülür bir şekilde titredi. "Arkadaşlarım senin Küçük Bayan Masum olduğunu düşünüyor. Benim gibi birinin seni korkutacağı konusunda beni uyardılar. Sert ve kaba birinin. Ama ben ne düşünüyorum, biliyor musun?"

"Ne?" Sesi nefes nefeseydi.

"Bence sen sert ve kaba olunmasını seviyorsun." Bir kez daha yaklaştım. Küçücük bir elmas küpe takıyordu ve dilimin ucunu küçük küpenin üzerinden geçirmeden edemedim.

Keskin bir nefes daha aldığında içimde büyük bir tatmin duygusu hissettim.

"Hiç de masum olduğunu düşünmüyorum," diye devam ettim. "İyi bir kız olduğunu düşünmüyorum. Bence şu anda dilini ağzıma sokmaktan, tırnaklarını sırtıma batırıp seni burada herkesin önünde becermeme izin vermekten başka bir şey istemiyorsun."

Yüksek sesle inledi.

Ensemden tutup sert bir öpücük için beni aşağıya çektiğinde kendini beğenmiş bir sırıtış yüzüme yayıldı.

"Haklısın," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Ben hiç iyi bir kız değilim."

Aletim, daha dili ağzıma girmeden sertleşmişti. Ve dili dudaklarımın arasından kayıp içeri girdiğinde inleme sırası bendeydi. Tadı cin ve seks gibiydi; etrafımızı saran yüksek ıslıkların farkında olarak onu aç bir şekilde öpüyordum. Bu bağırışların

bazılarının borsacı arkadaşlarımdan geldiğine emindim ama ben onların şaşkınlığıyla ilgilenemeyecek kadar meşguldüm.

Dilim onunkinin üzerinde gezinirken bir bacağımı yumuşak baldırlarının arasına hafifçe soktum. Ne kadar sertleştiğimi hissetmesine izin verdim.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. Kendini geri çektiğinde gözleri saf şehvetle parlıyordu. "Hadi buradan gidelim ve bunu özel bir yerde bitirelim, ne dersin?"

"Hayır. Seni şimdi istiyorum," dedim hırıltılı bir sesle.

Gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi mi?"

"Hı-hı." Bir elimi ince beline koydum, avucumu sataşır bir okşamayla hareket ettirdim. "Kadınlar tuvaletinin gerçekten büyük, özel bölmeleri olduğunu duydum..."

Avucunu göğsümün ortasına bastırdı. Beni uzaklaştırmak için değildi. Sıcak bakışları vücudumda gezinirken o da bana sataşıyordu. Sonra başını yana yatırdı ve "Kız arkadaşın buna ne derdi?" diye sordu.

Yüzüme pis bir gülümseme yayıldı. *"Acele et, John, gelmem gerek,* derdi."

Grace tekrardan inledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye alay ettim ama kızım hiç bozulmuş görünmüyordu.

Bazen, yurt odasına yanlışlıkla girdiğim o gergin, gevezelik eden birinci sınıf öğrencisi olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Âşık olduğum tatlı Grace Ivers'ın karşımdaki bu korkusuz ve onu mekânın tuvaletinde becermeme izin verecek olan çekici kadın olduğuna.

Bu barı elbette Grace seçmişti ve bu geceki rol yapma alıştırmasını kabul etmeden önce tuvaletlerin temizlik durumunu araştırmıştı. Yani evet, o hâlâ yıllar önce tanıştığım tuhaf kızdı. Aynı zamanda benim ateşli, sekse doymayan kız arkadaşımdı.

Elini tuttum ve onu tabureden aşağı çektim. Hâlâ kaya gibi serttim ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Sığ nefesine bakılırsa o da benim kadar tahrik olmuştu.

"Yani ne diyorsun?" diye sordum, başparmağımla avucunun içini ovuşturarak.

Grace yüksek topuklu çizmelerinin ucunda yükselerek dudaklarını kulağıma bastırdı. "Acele et, John, gelmem gerek."

Arka koridora doğru onu takip ederken umutsuz bir kahkahayı yuttum. Kapıyı geçmeden önce omzumun üzerinden son bir bakış attım. Borsacılar, sanki başka bir gezegenden gelen bir uzaylıymışım gibi bana bakıyorlardı. Bardaki parayı işaret ettim ve *Hepsi sizin olsun*, der gibi zarif bir şekilde başımı salladım.

Aptalca bir bahsi kazanmama gerek yoktu. Ben zaten bardaki en şanslı adamdım.

2

"BUNU GERÇEKTEN YAPMAK ZORUNDA DEĞİLDİN," DİYE ISRAR etti Grace'in babası, ben SUV'nin kaputunu kapatırken. "Takdir etmediğimden değil ama Noel arifesinde sana ağır iş yaptırdığım için kendimi tam bir şapşal gibi hissediyorum."

Çeneme bulaşan motor yağını temiz bir bezle silerken gülmemek için kendimi zor tuttum. Tim Ivers'ı çok seviyordum ama yetişkin bir adamın "şapşal" gibi kelimeler kullanmasında oldukça endişe verici bir şeyler vardı.

Kızıyla çıktığım dört yıl içinde adamın küfrettiği zamanları bir elimin parmaklarıyla sayabilirdim, ki bu da benim yetiştirilme tarzıma tamamen tersti. Her kelimesi küfür olan alkolik bir babayla büyümüştüm. Zavallı annem bir keresinde ben başka bir çocuğa "bok suratlı" dediğim için anaokulu öğretmenimle görüşmeye gelmek zorunda kalmıştı. Ah, o günler... Çok kötü, mutsuz günler.

Neyse ki, o zamandan beri her şey değişmişti. Babam yaklaşık dört yıldır ayıktı ve aramızdaki her şeyi onarmamış olsak da en azından artık ondan nefret etmiyordum.

Dürüst olmam gerekirse, bugünlerde Grace'in babasını bir baba figürü olarak görüyordum. Futbolu hokeye tercih etmesini göz ardı ederseniz o iyi bir adamdı. Ama zaten kimse mükemmel değildir.

"Tim. Adamım. Kendim ücretsiz olarak yapabilecekken, baba yerine koyduğum adamın yağ değişimi için para ödemesine izin vermeyeceğim," dedim. "Tamirhanede çalışarak büyüdüm. Yağı gözüm kapalı değiştirebilirim."

"Emin misin?" Tel çerçeveli gözlüğünü geri itip burun kemerine yerleştirdi. "Senden asla yararlanmayacağımı biliyorsun, oğlum."

Oğlum. Kahretsin, bunu her söylediğinde içime işliyordu. Tim'in bana böyle seslenmesi için geçerli bir sebep yoktu. Grace'le evlenmiş falan değildik. İlk çıkmaya başladığımızda, her genç erkeğe "oğlum" diyen türden bir adam olduğunu düşünmüştüm. Ama hayır. Sadece bana diyordu. Ve bunu duymayı sevdiğimi inkâr edemezdim.

"Yapmayacağınızı bildiğim için ben teklif ettim," diye onu temin ettim. "Ve daha önce de söylediğim gibi, bir daha tamir için o para emici servise gitmeye kalkmayın. Abim sizinle ilgilenecek. Ücretsiz."

"Abin nasıl bu aralar?" Grace'in babası garajın kapısına doğru yönelmeden arabayı kilitledi.

Garaj yolunda peşinden ilerlerken soğuk havanın serinliğini yüzümde hissettim. Hastings'e bu kış henüz kar yağmamıştı ama Grace hava durumu tahminlerinin yarın sabah başlayacak büyük bir kar fırtınası gösterdiğini söylemişti. Mükemmel. Beyaz Noelleri severdim.

"Jeff iyi," diye cevap verdim. "Size iyi tatiller dilememi söyledi. Bu akşam yemeğe gelemeyecekleri için de özür diledi."

Abim ve eşi Kylie, bu yıl tatili Meksika'da Kylie'nin ailesiyle birlikte geçiriyorlardı. Kylie'nin anne babasının kırkıncı evlilik yıl dönümü olduğu için güneşli bir yerde büyük bir kutlama yapmaya karar vermişlerdi. Onlar yoktu ama annemle üvey babam David bu gece bize katılacaktı ve bu eğlenceli olacağa benziyordu. Grace ve ben, onun tutucu moleküler biyolog babasıyla inanılmaz derecede mülayim muhasebeci üvey babamın muhabbetini izlemekten her zaman büyük keyif alıyorduk. Geçen

yıl, bir akşamda kaç sıkıcı konu tartışabilecekleri üstüne bahse girmiştik. On iki diyen Grace kazanmıştı. Ben on demiştim ama Tim'in antika süt şişelerine ve David'in seramik fil koleksiyonuna olan yeni hayranlıklarını hafife almıştım.

Tim, Grace'in Paris'te yaşayan annesinden bahsederek, "Josie de gelemediği için üzgün," dedi. Tim ve Josie yıllar önce boşanmış olsalar da hâlâ çok yakınlardı.

Babam artık ayık olmasına rağmen aynı odada olmaya katlanamayan ebeveynlerimin aksine. Grace'le evlendiğimiz zaman ne olacağı konusunu sayısız kez konuşmuştuk – *evleneceğimiz zaman,* evlenirsek değil çünkü hadi ama. Biz birbirimiz için yaratılmıştık ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ancak düğün davetlileri konusunu nasıl ele alacağımızı bilememek bizi strese sokuyordu. Sonunda, tüm dramdan kaçınmak için muhtemelen gizlice kaçacaktık çünkü babam oradaysa annemin düğüne katılmasının imkânı yoktu.

Annemi suçladığımdan değildi. Babam evlilikleri boyunca hayatını cehenneme çevirmişti. İki oğlunu kendi başına yetiştirmeye çalışırken yıllarca babamın sarhoşluğuyla, kendinden geçmeleriyle ve rehabilitasyon dönemleriyle uğraşan oydu. Bunu aşabileceğini hiç sanmıyordum. Jeff ve benim, babamı biraz olsun affedebilmeyi başarmamız bile bir mucizeydi.

"Programına göre bu yaz Grace ile Paris'e gidebilecek misin?" diye sordu evin yan tarafından dolaşıp verandaya doğru dönerken.

"Her şey takımın playofflara kalıp kalmayacağına bağlı. Yani, bir yandan Paris'te iki ay geçirmek kulağa hoş geliyor. Öte yandan bu, sezon sonunda oynayamamamız anlamına gelir ki bu berbat olur."

Tim güldü. "Gördün mü, futbol oynasaydın sezon şubatta biterdi ve sen de o yolculuğa çıkabilirdin..."

"Bir gün sizi bir sandalyeye bağlayacağım ve sevmekten başka seçeneğiniz kalmayana kadar arka arkaya hokey maçları izlemeye zorlayacağım, efendim."

"Yine de işe yaramaz," dedi neşeyle.

Sırıttım. "İşkence yeteneklerime daha fazla inanmanız gerekiyor."

Tam verandanın merdivenlerine vardığımızda evin önündeki kaldırıma büyük kahverengi bir minibüs yanaştı. Bir an için kafam karıştı ve UPS logosunu görene kadar annemle David'in geldiğini sandım.

"Hâlâ teslimat mı yapıyorlar?" diye sordu Tim hayret ederek. "Noel arifesinde saat altıda? Zavallı adam."

Gerçekten de zavallıydı. Teslimatçı, yolda bize doğru yürürken bitkin ve tükenmiş görünüyordu. Bir elinde karton kutu, diğerindeyse hantal bir telefon vardı.

"Merhaba beyler," dedi bize ulaştığında. "İyi tatiller ve sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Son teslimatım – Grace Ivers için?"

"İyi tatiller," dedi Tim. "Ve evet, kızım olur. Kendisi içeride ama imzalaması gerekiyorsa hemen çağırayım."

"Gerek yok. Ev halkından birinin imzası yeterli. Telefonu ve plastik kalemi uzattı. Grace'in babası imzasını attıktan sonra teslimatçı bize veda etti ve aceleyle kamyonuna geri döndü. Eve gidip ailesini görmek için can attığına şüphe yoktu.

"Kimdenmiş?" diye sordum.

Tim etiketi kontrol etti. "İsimsiz. Boston posta ofisinden gönderilmiş."

Paket yaklaşık bir metre boyundaydı ve Tim onu bana verdiğinde pek de ağır olmadığını fark ettim. Gözlerimi kıstım. "Ya bombaysa?"

"O zaman patlar, hepimiz ölürüz ve bizi oluşturan atomlar evrenin başka yerlerinde yeni kullanım alanları bulur."

"Ve hepimize Mutlu Noeller!" dedim gözlerimi ona doğru devirmeden önce abartılı bir tatil neşesiyle. "Siz gerçekten keyif kaçıran birisiniz, efendim, bunu biliyorsunuz değil mi?"

"Bu da ne?" diye sordu Grace, büyük Viktoryen evin oturma odasına girdiğimizde.

"Bilmiyorum. Yeni geldi." Kutuyu uzattım. "Senin için."

Grace, düşünürken yaptığı o sevimli dudak ısırma hareketini yaptı. Bakışları güzelce dekore edilmiş ağaca ve altındaki mükemmel paketlenmiş hediyelere kaydı. "Bunu oraya koyabileceğimizi sanmıyorum," diye karar verdi sonunda. "OKB'm büyülü görünmeyen aptal bir kutunun orda olduğunu bilerek ertesi sabaha kadar dayanmama asla izin vermez."

Burnumdan alaycı bir homurtu çıkardım. "İstersen paketleyebilirim."

"Hiç paket kâğıdımız kalmadı."

"O zaman gazete kullanabilirim. Ya da parşömen kâğıdı."

Kız arkadaşım bana dik dik baktı. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

Babası da gülüyordu çünkü o bir haindi.

"İyi, o zaman şimdi aç," dedim ona. "Kimden geldiğini bile bilmiyoruz, bu yüzden teknik olarak bir Noel hediyesi bile olmayabilir. Bir yanım bunun bir bomba olduğunu düşünüyor ama merak etme, güzelim; baban biz patladıktan sonra atomlarımızın başka bir amaca hizmet edeceğine dair bana güvence verdi."

Grace iç çekti. "Seni bazen anlamıyorum."

Sonra makas aramak için mutfağa doğru fırladı.

Parlak kırmızı taytının içinde harika görünen poposuna hayran kaldım. Taytının üstüne kırmızı-beyaz çizgili bir kazak giymişti. Babası da benzer bir kazak giymişti ama onunki yeşil-kırmızıydı ve kötü işlenmiş bir ren geyiği desenini vardı üzerinde, içeri ilk girdiğinde onun bir kedi olduğunu düşünmüştüm. Görünüşe göre bu korkunç şeyi Grace küçükken annesi, babası için örmüştü. Ailemle pek de hoş tatiller geçirmemiş biri olarak, garip Ivers geleneklerine gerçekten bağlı olduğumu itiraf etmeliydim.

"Peki, bakalım burada ne varmış." Grace kutunun ambalajının üzerindeki bant şeridini keserken heyecanlı görünüyordu.

Ben tetikteydim çünkü bunun bir suikast girişimi olabileceği fikrini tamamen elememiştim.

Karton kapakları açtı ve küçük bir not kartı çıkarttı. Kaşlarını çattı.

"Ne yazıyor?" diye sordum.

"'Seni özledim' yazıyor."

Hemen alarma geçtim. Ne bok dönüyordu? Kim kız arkadaşıma *seni özledim* yazan kartla hediye gönderebilirdi?

"Belki annendendir?" dedi Tim bir tahminde bulunarak ama o da aynı derecede şaşkın görünüyordu.

Grace elini paketin içine sokup ambalaj kâğıdı yığınını karıştırdı. Parmakları içindeki şeye değdiğinde kaşlarını biraz daha çattı. Bir an sonra, ödülle birlikte elini çıkardı. Grace çığlık atıp avucunu yakıyormuş gibi elindekini atmadan önce görebildiğim tek şey beyaz, mavi ve siyah bir parıltıydı.

"Hayır!" diye hırladı. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır, hayır, hayır, *hayır*." Öfkeli bakışları bana döndü. Parmağını havada salladı. "Ondan kurtul, John."

Aman Tanrım. Kutuya yaklaştıkça anlamaya başladım. İçindekine dair şimdi oldukça iyi bir fikrim vardı ve... Evet.

Bu, Alexander'dı.

Porselen bebeği kartondan çıkarırken Grace'in babasının alnı kırıştı. "Bu nedir?" diye sordu.

"Hayır," dedi Grace hâlâ beni göstererek. "Gitmesini istiyorum. Şimdi."

"Tam olarak ne yapmamı istersin?" diye karşılık verdim. "Onu çöpe mi atayım?"

Önerim karşısında rengi attı. "Bunu yapamazsın. Ya bu onu kızdırırsa?"

"Elbette onu kızdıracak. Ona bak. Sürekli kızgın."

Ürpermemeye çalışarak kendimi Alexander'ın yüzüne bakmaya zorladım. Onu son görüşümün üstünden neredeyse yedi harika ay geçtiğine inanamıyordum. Rahatsız edici antika bebekler listesinin başında geliyordu. Doğal görünmeyecek kadar beyaz porselen bir yüzü, iri, cansız mavi gözleri, garip bir şekilde kalın siyah kaşları, küçük kırmızı bir ağzı ve abartılı şekilde kabarık siyah saçları vardı. Mavi bir tunik, siyah ceket ve şort takımı ve parlak kırmızı ayakkabılar giyiyor, beyaz bir fular takıyordu.

O gördüğüm en ürkütücü şeydi.

"Buraya kadar," dedi Grace. "Artık Garrett'la arkadaş olmana izin vermiyorum. Ciddiyim."

"Onu savunmuyorum ama bunu Dean başlattı," dedim.

"Onunla da arkadaş olamazsın. Tucker'la olabilirsin çünkü onun da bundan benim kadar nefret ettiğini biliyorum."

"Peki *benim* bundan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?" Ona bakakaldım. "Şu şeye bak!" Alexander'ı, sallanan güdük kollarından kaçınmak için eğilip bir yana fırlayan Grace'in önünde salladım.

"Anlayamıyorum," dedi Tim bebeğe doğru uzanarak. "Bu olağanüstü! İşçiliğe bir bakın." Kızı ve ben ona dehşet içinde bakarken o bebeği hayran hayran inceliyordu.

"Lanet olsun, baba," diye iç geçirdi Grace. "Artık senin dokunuşunu biliyor."

"Bu, Almanya'da mı üretilmiş?" Alexander'ı incelemeye devam etti. "Alman yapımı gibi görünüyor. On dokuzuncu yüzyıl civarı?"

"Antika bebekler hakkındaki bilginiz beni çok rahatsız ediyor," dedim dürüstçe. "Şaka yapmıyoruz, efendim. Zihninize girmeden önce onu yere bırakın. Bizim için artık çok geç – bizi çoktan tanıyor. Ama sizin hâlâ kendinizi kurtarma şansınız var."

"Neyden?"

"O lanetli," diye yanıtladı Grace somurtarak.

Başımla onayladım. "Bazen göz kırpıyor."

Tim parmaklarını hareketli gözkapaklarının üzerinde gezdirdi. "Bu mekanizma asırlar önce yapılmış. Gözler kendi isteğiyle açılıp kapanıyorsa, bunun nedeni büyük olasılıkla aşınma ve yıpranmadır."

"Ona dokunmayı kes," diye yalvardı Grace.

Cidden. Ölüm arzusu falan mı vardı? Yani, *Garrett*'ta olduğunu biliyordum çünkü bir dahaki görüşmemizde onu öldürmemi istediği çok açıktı. Garrett Graham'ı kardeşim gibi seviyordum. En yakın arkadaşımdı. Takım arkadaşımdı. Lanet olası mükemmel biriydi. Ama *Noel'de* bize bunu yapması?

Evet, birkaç ay önce yedek anahtar ayrıcalıklarımı kötüye kullanarak Alexander'ı Hannah'nın doğum günü için Garrett ve kız arkadaşının evine gizlice sokmuştum. Ama yine de.

"Fotoğrafını çekip değerini bulmaya çalışmamın sakıncası var mı?" diye sordu Tim, içindeki inek akademisyen uyanmıştı.

"Zahmet etmeyin. Dört bin dolara mal oldu," dedim.

Kaşları havaya kalktı. "Dört *bin* dolar mı?"

Grace onaylayarak başını salladı. "Onu dışarı atamamamızın bir başka nedeni de bu. Bu kadar parayı çöpe atmak yanlış geliyor."

"Dean, onu birkaç yıl önce bir antika müzayedesinden satın aldı," diye açıkladım. "Listede onun lanetli olduğu yazıyormuş, bu yüzden Dean o zamanlar bebek olan Tucker'ın kızı için bu oyuncak bebeği almanın komik olacağını düşünmüş. Sabrina kendini kaybetti, birkaç ay sonra Dean ve Allie şehre gelene kadar bekledi ve oteldeki birine bebeği Dean'in yastığına bırakması için para ödedi."

Grace kıkırdadı. "Allie, Dean'in ışığı açıp Alexander'ı orada gördüğünde küçük bir kız gibi çığlık attığını söyledi."

"Ve böylece aramızdaki bir şeye dönüştü," dedim yarı sırıtıp yarı iç çekerek. "Sonuç olarak, hepimiz Alexander'ı o kişinin hiç beklemediği anda birbirimize gönderiyoruz."

"Satıcı bu konuda ne dedi?" diye merakla sordu Tim. "Bu şeyin bir geçmişi var mı?"

Grace başını iki yana salladı. "Baba. Lütfen ona 'şey' demeyi bırak. Seni duyabilir."

"Bir tür bilgi kartıyla geldi," diye omuz silkerek yanıtladım. "Kartın kimde olduğunu hatırlayamıyorum. Ama basitçe adı Alexander'dı. Altına Hücum* zamanlarında California Trail'de**

---

* Amerika Birleşik Devletleri'nin Kaliforniya eyaletinde 1849 yılında başlayan ve tüm eyaletlerden insanları çeken çılgın bir altın bulma hareketi. –*çn*

** Kuzey Amerika'nın batı yarısındaki, yaklaşık iki bin altı yüz kilometrelik bir göç yolu –*çn*

ölen Willie adında küçük bir çocuğa aitmiş. Görünüşe göre, Willie hariç tüm ailesi açlıktan ölmüş. Zavallı çocuk günlerce yardım aramak için dolaşmış, sonunda bir geçide düşüp bacağını kırmış ve bulunana kadar cesedi öyle orada kalmış."

Grace ürperdi. "Onu Alexander'ı göğsüne bastırmış hâlde bulmuşlar. Psikopat oyuncak bebek satıcısı, Willie'nin ruhunun ölmeden hemen önce Alexander'ın içine girdiğini söyledi."

Tim'in gözleri büyüdü. "Tanrım. Bu bok gibi kasvetli bir hikâye."

Ağzım açık kaldı. "Efendim. Az önce küfür mü ettiniz?"

"Nasıl etmem?" Alexander'ı kutuya geri koydu ve kapağını kapattı. "Neden onu çatı katına çıkarmıyoruz? Jean ve David her an burada olabilirler. Onları buna maruz bırakmak istemeyiz."

Kararlı bir şekilde başını sallayan Tim Ivers, elinde kutuyla uzaklaştı. Gerçekten ciddi mi yoksa bizimle dalga mı geçiyor bilmiyordum.

Grace'e dönerken dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. "Bak. Alexander çatı katına sürgün edildi. Daha iyi hissediyor musun?"

"Hâlâ evde mi?"

"Yani, evet..."

"O zaman hayır, daha iyi hissetmiyorum."

Sırıtarak onu belinden kavrayıp kendime doğru çektim. Sonra başımı indirip dudaklarımı onunkilerin üzerine bastırdım. "Şimdi nasıl?" diye mırıldandım.

"Biraz daha iyi," diye yanıtladı.

Onu tekrar öptüğümde bana yaslandı ve kollarını boynuma doladı. Siktir. Yollardayken bunu çok özlüyordum. Profesyonel hokey yaşam tarzının zor olacağını biliyordum ama şehirden her ayrılmam gerektiğinde Grace'i bu kadar özleyeceğimi tahmin etmemiştim.

"Tekrar gitmek zorunda olmandan nefret ediyorum," dedi dudaklarıma karşı. Belli ki düşünceleri benimkilerin bir yansımasıydı.

"Birkaç gün daha buradayım," diye hatırlattım ona.

Dudağını ısırdı ve yanağını göğsümün sol tarafına bastırdı. "Yine de yeterli değil," dedi onu zar zor duyabileceğim kısık bir sesle.

Saçlarının tatlı kokusunu içime çektim ve ona daha sıkı sarıldım. Haklıydı. Hiçbir zaman yeterli değildi.

NOEL'DEN BİRKAÇ GÜN SONRA LOGAN, BATI KIYISI'NDAKİ BEŞ gün sürecek maçlar için yola çıktı. Tabii ki gidecekti çünkü birbiriyle çakışan programlar artık bizim için neredeyse bir yaşam biçimiydi.

Okul tatil ve ben evde miydim? O zaman Logan giderdi.

Logan'ın birkaç gece izni vardı ve evde miydi? O zaman da ben Briar Üniversitesi'nin arabayla kırk beş dakika uzaklıkta olan Hastings'deki kampüsünde mahsur kalırdım.

Küçük ama konforlu kumtaşından evimizi seçmemizin nedeni Hastings ve Boston'ın –Logan'ın takımının kaydığı yer– tam ortasında olmasıydı. New England'daki kışlar tahmin edilemez olabiliyordu gerçi, bu nedenle hava boktansa gidiş geliş sürelerimiz sık sık iki katına çıkıyor ve bu da birlikte geçirdiğimiz değerli zamanımızı kısaltıyordu. Ama ben mezun olana kadar bu, vermemiz gereken bir tavizdi.

Şanslıysam, resmî olarak mayıs ayında okulu bitirecektim ve ikimiz de Boston'da yeni bir yer bulmak için heyecanlıydık. Gerçi... Boston'da *olmayan* bir iş bulursam ne yapacağımızı bilmiyordum. Bu olasılığı tartışmamıştık bile. Bu konuşmaya ihtiyaç duymamamız için dua ediyordum.

Kış tatili olmasına rağmen kampüs radyosu ve TV istasyonu hâlâ açıktı ve normal programında çalışıyordu, bu yüzden

Logan'ın gitmesinin ertesi günü arabayı işe sürdüm. Bu yıl istasyon müdürüydüm, bu da çok fazla sorumluluk anlamına geliyordu – ve bir sürü kişilerarası çatışma. Sürekli olarak bir sürü egoyla ve "yeteneklerin" zor kişilikleriyle uğraşıyordum ve bugün de farklı değildi. Briar'ın en popüler radyo programının ortak sunucuları Pace ve Evelyn arasında çıkan kişisel hijyen hakkındaki bir tartışmada arabuluculuk etmek de dahil olmak üzere birkaç küçük yangın söndürdüm.

Kaotik sabahımdaki tek parlak nokta, eski oda arkadaşım Daisy'yle yapacağımız brunchtı. Sonunda buluşma vakti geldiğinde, kendimi Coffee Hut'a doğru koşarken buldum.

Mucizevi bir şekilde, bize arkadan küçük bir masa kapmıştı. Kafenin gün ve saat ne olursa olsun her zaman dolu olduğunu düşünürsek büyük bir başarıydı.

Ceketimi çıkarırken, "Selam!" dedim neşeyle.

Daisy bana sarılmak için ayağa kalktı. O içeride olduğu için sıcacık ve hoştu, bense kampüsteki soğuk yolculuğumdan dolayı bir buz heykeline dönüşmüştüm.

"Üff! Donuyorsun! Otur, sana latte söyledim."

"Teşekkürler," dedim minnetle. "Yalnızca bir saatim var, o yüzden hemen bir şeyler yiyelim."

"Hemen, hanımefendi."

Bir an sonra oturmuş, kafenin sadece sandviç ve unlu mamuller servis edildiği için çok da zengin olmayan menüsünü inceliyorduk. Daisy siparişimizi vermek için tezgâha gittikten sonra yiyeceklerimizi beklerken içeceklerimizi yudumladık.

"Stresli görünüyorsun," dedi dürüstçe.

"Stresliyim. Son bir saatimi Pace Dawson'a neden tekrar deodorant kullanmaya başlaması gerektiğini açıklamakla geçirdim."

Daisy'nin rengi attı. "Neden kullanmıyormuş ki?"

Az önce uğraşmak zorunda olduğum aptallık yüzünden zonklayan şakaklarımı ovdum. "Okyanuslarımızdaki plastik kirliliğini protesto etmek için."

Kıkırdadı. "Anlamadım."

"Anlamayacak ne var?" dedim alaycı bir şekilde. "Deodorantlar plastik bir şişenin içinde. Okyanus plastikle dolu. Sonuç olarak, bu saçmalığı protesto etmek için stüdyoyu kokutması gerekiyor."

Daisy neredeyse kahvesini püskürtecekti. "Peki. Onunla çalışmanın iğrenç olduğunu biliyorum ama demek istediğim, hadi ama, o çocuğun ağzından çıkan her şey saf altın."

"Evelyn sonunda yumruğunu masaya vurdu ve tekrar deodorant kullanmaya başlamazsa programı bırakmakla tehdit etti. Bu yüzden, Pace sonunda onun talebini kabul edene kadar orada oturup arabuluculuk yapmak zorunda kaldım – Evelyn'in bir okyanus koruma yardım kuruluşuna iki yüz dolar bağışlaması şartıyla."

"Çevreyi bu kadar önemsediğini bilmiyordum."

"Önemsemiyor. Yeni kız arkadaşı geçen hafta balinalarla ilgili bir belgesel izlemiş ve sanırım bu, hayatını değiştiren bir deneyim oldu."

Yemek siparişimiz gelince konuşmaya sandviçlerimizi yiyerek devam ettik. Dersler, yeni erkek arkadaşı ve istasyondaki yeni pozisyonum hakkında sohbet ettik. Sonunda benim ilişkimin konusu açıldığında ve her şey yolunda dediğimde Daisy saklayamadığım yüz ifademi gördü.

"Sorun ne?" diye sordu hemen. "Sen ve Logan kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır," dedim net bir şekilde. "Hem de hiç."

"O zaman neler oluyor? Neden sizi sorduğumda *saçma sapan* şeyler söylüyorsun?"

"Çünkü işler biraz saçma sapan," diye itiraf ettim.

"Nasıl saçma sapan?"

"İkimiz de gerçekten yoğunuz. Ve o sürekli seyahat ediyor. Bu ay evde olduğundan daha fazla şehirdışındaydı. Noel çok güzeldi ama çok kısaydı. Tatilden hemen sonra da deplasman maçları için gitti."

Daisy tonbalıklı sandviçinden bir ısırık alırken bana anlayışla baktı. Yavaşça çiğnedi, yutkundu ve "Seks nasıl?" diye sordu.

"Aslında o bölümde iyiyiz." Doğrusu, baya iyiydik. Barda birbirimizi tanımıyormuş gibi yaptığımız gecenin ayrıntıları aklıma geldi. Kirli anılarla vücuduma sıcak bir ürperti yayıldı.

Harika bir seksti. Toplum içinde takılmak alışkanlığımız değildi ama bunu yaptığımızda... Lanet olsun, inanılmaz seksiydi. Seks hayatımız her zaman mükemmel olmuştu. Sanırım aramızdaki mesafeyi bu kadar korkunç yapan da buydu. Birlikte olduğumuz zamanlarda, her şey başlangıçtaki kadar tutkulu ve mükemmeldi. Sorunumuz birlikte olmak için zaman bulmaya çalışmaktı. Bizim dünyamızda zaman kısıtlıydı.

Logan'la mutsuz değildim. Aksine, ondan daha fazla istediğim bir şey yoktu. Erkek arkadaşımı özlüyordum.

Daisy'ye, "Uzak olmak zor," dedim.

"Tahmin edebiliyorum. Ama çözümün ne? O hokeyi bırakacak değil. Ve sen de son sınıfın bitmesine beş ay kala üniversiteyi bırakacak değilsin."

"Doğru," diye ona katıldım.

"Ve ayrılmak da istemiyorsun."

"Tabii ki hayır," dedim dehşete düşerek.

"Belki de evlenmelisiniz."

Bu beni gülümsetti. "Çözümün bu mu? Evlenmek mi?"

"Yani, ikimiz de bunun eninde sonunda olacağını biliyoruz." Omuz silkti. "Belki daha kalıcı bir bağlılığınızın olması, bu stresli geçiş dönemini ikiniz için de daha kolay hâle getirir. Mesela, ne zaman mesafeyi hissetsen, birbirinizden uzaklaşıp kopmanın stresini yaşamayacaksın çünkü o ekstra sağlam temel seni sabit tutmak için orada olacak."

"Korkunç bir fikir değil," diye itiraf ettim. "Ve Logan'la kesinlikle evlenmek istiyorum. Ama bizim sorunumuz zaman. Kaçıp evlenmek istesek bile, ne zaman vaktimiz olacak ki?" dedim sefilce iç çekerek. "Her zaman meşgulüz ve/veya farklı eyaletlerdeyiz."

Daisy, "Öyleyse, durumu kabullenmekten başka seçeneğiniz yok," dedi.

Haklıydı.

Yine de zordu. Onu özlüyordum. Dersten çıkıp boş bir eve gelmeyi sevmiyordum. Erkek arkadaşımı bir anlığına görebilmek için televizyonu açmayı sevmiyordum. Sınavlar için tıkılıp kalmayı ve onunla dışarı çıkıp bir film izleyemeyecek ya da akşam yemeği yiyemeyecek kadar yorgun olmayı sevmiyordum. Logan'ın özellikle zorlu bir maçtan sonra yara bere içinde eve dönmesini ve sarılamayacak kadar ağrılı ve bitkin bir biçimde sürünerek yatağımıza girmesini sevmiyordum.

Bir günde yeterli saat yoktu ve şimdi yetmezmiş gibi bir de istasyonu ben yönetiyordum. Üniversiteye başladığımda, mezun olduktan sonra hangi işkoluna girmek istediğimden emin değildim. İlk başta psikolog olmayı düşünüyordum. Ama sonra ikinci sınıfta kampüs radyosunda program yapmaya başlamıştım ve bu bana televizyon yapımcısı olmak istediğimi fark ettirmişti. Daha spesifik olarak, haber programı yapmak istiyordum. Artık bir kariyer yolu seçtiğime göre, Logan'ın birdenbire bir veya iki saati boşaldığında dersi ekmek veya işten hastayım diye izin almak benim için daha zordu. İkimizin de kendimiz için önemli olan başka sorumluluklarımız vardı. Yani Daisy'nin dediği gibi, sadece kabullenmek zorundaydık.

"Özür dilerim," dedim. "Böyle can sıkıcı olmak istemedim. Logan ve ben iyiyiz. Sadece bazen zor..."

Telefonum gelen mesajla bipledi. Ekrana baktım ve Logan'ın mesajına gülümsedim. Takımın Kaliforniya'ya sağ salim indiğini haber veriyordu. Dün Nevada'ya vardıklarında da aynı şekilde yazmıştı. Beni hiç habersiz bırakmadığı için minnettardım.

Cevap yazarken arkadaşıma, "Bir saniye," dedim. "Logan'a bu geceki oyununda iyi şanslar dilemek için mesaj yazıyorum."

Hemen cevap verdi.

LOGAN: Teşekkürler, bebeğim. Gerçekten burada olmanı isterdim.

BEN: Ben de.

O: Maçtan sonra seni ararım, olur mu?

BEN: Aradığında burada saatin ne kadar geç olacağına bağlı.

O: Uyanık kalmaya çalışsan? Dün gece sadece iki dakika konuşabildik 😒

BEN: Biliyorum. Özür dilerim. Bugün bir sürü kahve içeceğim ve uyanık kalacağım!

Ama sözümün ilk kısmını tutsam da –deli gibi kahve içmek– kafein sadece akşam kampüsten eve döndüğümde kendimi daha bitkin hissetmeme neden oldu. Ayaklarımın üzerinde zor duruyordum. Akşam yemeği yiyecek ve duş alacak enerjiyi zar zor buldum.

Logan gece yarısı sohbet etmek için mesaj attığında çoktan uykuya dalmıştım.

GRACE: Basın toplantısı nasıl geçti?

BEN: İyiydi. Birkaç soruyu batırdım, çok uzun konuştum. G her şeye kısa ve net cevaplar verir. O eski bir profesyonel gerçi.

O: Harika olduğuna eminim <3

BEN: Eh, Koç sonrasında beni kovmak için bir kenara çekmedi, bu yüzden medya testini geçtiğimi varsayıyorum.

O: Seni kovarsa onun kıçına tekmeyi basarım.

TELEFONA GÜLÜMSEDİM. BU AKŞAMKİ SAN JOSE MAÇINDAN sonra daha demin otele dönmüştüm ve hâlâ enerjik hissediyordum. Bir noktada yorgunluk bir gelgit dalgası gibi bana çarpacaktı ancak bir oyunun adrenalinini sistemimden atmam genellikle biraz zaman alırdı.

BEN: Her neyse. BBK.

O: BBK? Bunu deşifre etmeye çalışmak için çok yorgunum.

BEN: Benden bu kadar. Bana gününü anlat.

GRACE: Bunu yarın konuşsak olur mu? Çoktan yatağa girdim. Saat sabah 01:00 ☹

Telefonumun ekranını kontrol ettim. Kahretsin. Tabii ki yataktaydı. Burada saat daha akşam on olsa da Doğu Sahili'nde yatma vakti çoktan geçmişti.

Grace'i kalın yorganımızın altında kıvrılmış ve sıcacık hayal ettim. Şu anda New England'da hava dondurucuydu, bu yüzden muhtemelen ekose desenli pijama altı ve üstünde SİNCAP GÜCÜ! yazan uzun kollu üstüyle uyuyordu. İkimiz de ne anlama geldiğini bilmiyorduk çünkü gömleğin üzerinde ananas vardı. Çorap giymezdi ama. Sıcaklık ne olursa olsun çıplak ayakla uyurdu ve ayakları her zaman küçük buz kalıpları gibiydi. Yatakta birbirimize sokulduğumuzda, şeytan olduğu için onları baldırıma bastırıyordu.

Yorgun gözlerimi ovuşturdum. Siktir. Onu özlemiştim.

Seni özledim, yazdım.

Cevap vermedi. Çoktan uyuyakalmış olmalıydı. Bir süre cevap bekleyerek telefona baktım ama gelmedi. Bu yüzden başka bir mesaj penceresini açtım ve Garrett'a yazdım.

BEN: Barda hızlı bir içkiye ne dersin?

O: Olur.

Alt katta buluştuk ve lobinin barında sessiz bir köşeye geçtik. Mekân hiç yoğun değildi, bu yüzden biralarımızın gelmesi uzun sürmedi. Şişelerimizi birbirine vurduk ve ikimiz de bir yudum aldık, benimki onunkinden daha uzun sürdü.

Garrett bir süre beni izledi. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Yemin ederim, yine Alexander hakkında söylenmek üzereysen duymak istemiyorum. Evimize *zorla* girdin ve Wellsy'yi korkutmak için onu oraya yerleştirdin. Onu sana Noel'de gönderdiğim için özür dileyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun, evlat."

Gülmemeye çalışarak çenemi ona doğru kaldırdım. "Bitirdin mi?"

"Evet," diye homurdandı.

"İyi. Çünkü ben de özür dilemeyi reddediyorum. Neden biliyor musun, *evlat?* Bekle, artık birbirimize böyle mi sesleniyoruz? Anlamadım ama tamam, olur. Her neyse, hepimiz Alexander'ın ürkütücü porselen ellerinde acı çekmek zorunda kaldık. Senin eziyet zamanın da Hannah'nın doğum gününe denk geldi sadece."

Garrett'ın öfkesi bir sırıtmaya dönüştü. "Onu kime göndereceksin?"

"Tuck için bir düğün hediyesi olabilir diye düşünüyordum?" En iyi arkadaşımız Tucker, o günahkâr piç kurusu, zinayla geçen üç yılın sonunda bu baharda nihayet bebeğinin annesiyle evlenecekti. Evlenmelerinin bu kadar uzun sürmesine biraz şaşkındım –sonsuz bir nişanlılık dönemi yaşamışlardı– ama bence Sabrina önce hukuk fakültesini bitirmek istemişti. Harvard Hukuk Fakültesi'nden mayısta mezun olacaktı.

"Dostum. Hayır." Yemin ederim Garrett'ın yüzü bembeyaz kesildi. "İnsanların düğünleriyle dalga geçmek *yok*."

"Ama tatiller uygun, öyle mi?" diye karşı çıktım.

"Kızlar doğum günleri ve tatillerde mutlu ve uyumlu olurlar. Düğünlerde? Deliye dönüşürler." Başını uyarırcasına salladı. "Bunu ona yaparsan Sabrina taşaklarını koparır."

Muhtemelen haklıydı. "İyi. Onu Dean'in üzerine atacağım. Daha çok hak ediyor zaten."

"Haklısın, kardeşim."

Güzel, koyu saçlı genç bir kadın masamızın yanından hızla geçti ve bizi fark ettiğinde hızla dönüp tekrar baktı. Kendimi kocaman açılmış gözlere, kulak delici bir çığlığa, imza ya da ya da Garrett Graham'la bir selfie için yalvarmalara hazırladım. Ama kızın hakkını vereyim, sakin kaldı.

"Bu gece iyi oynadınız," dedi tereddütle, şaşkın bakışları benimle Garrett arasında gidip gelirken.

İkimiz de şişelerimizi kaldırdık. "Teşekkürler," diyerek kibar bir gülümsemeyle yanıtladı Garrett.

"Rica ederim. İyi eğlenceler." El salladı ve yüksek topuklu ayakkabılarını lobinin mermer zemininde takırdatarak yürümeye devam etti. Görevliyle konuşmak için resepsiyonda durdu, bu arada omzunun üzerinden bize hızlı bakışlar atmaya devam ediyordu.

"Yaa, şu işe bak, süperstar," diye alay ettim. "Artık senden selfie bile istemiyorlar. Yaşlı ve bitiksin."

Gözlerini devirdi. "Senden de istediğini görmedim, çaylak. Şimdi bana güzellik uykuma yatmak yerine neden burada seninle içtiğimi söyleyecek misin?"

Bir ağız dolusu bira daha yuttum, sonra şişeyi yavaşça bıraktım.

"Grace'in benden ayrılacağından endişeleniyorum."

Kasvetli sözler aramızda asılı kaldı.

Garrett şok olmuş görünüyordu. Sonra gri gözleri endişeyle yumuşadı. "İkinizin sorun yaşadığını bilmiyordum."

"Yaşamıyoruz aslında. Kavga yok, öfke ya da aldatma yok – hiçbiri yok. Ama aramızda mesafe var," diye itiraf ettim. Özellikle de ilişki sorunları hakkında tavsiye almak için rahatça danışabileceğim pek fazla insan yoktu ama Garrett iyi bir dinleyici ve çok iyi bir arkadaştı.

"Mesafe," diye tekrar etti.

"Evet. Gerçek ve mecazi anlamda. Ve gitgide kötüleşiyor. Providence için oynarken başladı ancak o program bununla karşılaştırıldığında hiçbir şey." Belli belirsiz çevremizi işaret ettim. Bu otelin adını bile hatırlayamıyordum. Kahretsin, bazı geceler hangi şehirde olduğumuzu bile bilmiyordum.

Profesyonel bir hokey oyuncusunun hayatı sadece parıltı ve şaşaadan ibaret değildi. Çokça seyahat demekti. Uçaklarda geçirilen uzun saatler. Bir sürü boş otel odası. Ve tamam, belki de bu, birinin elmas ayakkabılarının ne kadar dar olduğu konusunda ağlaması gibiydi. Çok da umurumuzdaydı, değil mi? Ama hari-

ka kazanmanın yanında, bu hayatın fiziksel ve zihinsel olarak bir bedeli *vardı*. Ve görünüşe göre duygusal olarak da.

Garrett, "Evet, dengeyi kurmak kolay değil," diye itiraf etti.

"Lige ilk katıldığında Wellsy'yle sorunlarınız oldu mu?"

"Elbette. Sürekli yolda olmak ilişkinin üstündeki baskıyı artırır."

İşaretparmağımı biramın etiketinde gezdirdim. "O baskıyı nasıl *azaltırsın*?"

Omuz silkti. "Sana kesin bir cevap veremem. Tek tavsiyem? Mümkün olduğunca sık birlikte vakit geçirin. Yapabildiğiniz kadar maceraya atılın..."

"Macera mı?"

"Evet. Wellsy ve ben ilk birkaç ay evden zar zor çıktık. Çok yorgun oluyorduk ve oturup bir çift zombi gibi Netflix'i izliyorduk. Bizim için iyi değildi ve dürüst olmak gerekirse herhangi bir ilişki için de iyi olduğunu düşünmüyorum. Evde tıkılıp kalmıştık. O, gitarını tıngırdatırdı ve ben de kanepede ölü gibi uzanırdım ve evet, bazen sadece onun orada olduğunu, seninle aynı alanı paylaştığını bilmek güzel."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Ben televizyon izliyorsam ve Grace yemek masamızda ders çalışıyorsa, sık sık ondan tarafa bakıp alnında odaklanmaktan oluşan küçük kırışıklığa gülümserdim. Bazen oraya gidip o minik girintiyi öpmek, dudaklarımla düzeltmek cezbedici gelirdi. Ama kendi kendime gülümseyerek ve yanımda olduğu gerçeğinin tadını çıkararak onun çalışmasına izin verirdim.

Garrett, "Fakat diğer zamanlarda, birlikte olmanıza rağmen insan aynı zamanda çok uzak hissediyor," diye devam etti. Birasından bir yudum daha aldı. "İşte o zaman ilişkiye biraz heyecan katmanız gerek. Yürüyüşe çıkın. Yeni bir mahalle keşfedin, yeni bir restoran deneyin. Sadece anılar biriktirmeye ve deneyim paylaşmaya devam edin. İyi ya da kötü, bunlar sizi birbirinize yaklaştırır."

"Yeni maceralar deniyoruz," diye itiraz ettim.

"Ne gibi?"

Göz kırptım. "Rol yapmak mesela."

"Güzel. Ama seksten bahsetmiyorum ben. Seksten zarar gelmez elbette ama... olay Grace'i önceliğin hâline getirmek. Ona hokeyin tüm dünyan olmadığını göstermek, öyle hissettirdiği zamanlarda bile. Ve diğer her şey başarısız olursa, Karayipler'de bir hafta harikalar yaratır."

"Dostum, bunun için nasıl vakit bulacağız? Bırak bir haftayı, bir iki gece bile zar zor tatil yapıyoruz."

"Elinizdekiyle idare edebilirsiniz. Önümüzdeki hafta yılbaşı tatili için iki gece iznimiz var," diye hatırlattı. "Eve yakın gidilebilecek bir sürü yer var."

"Gerçekten mi? New England'da. Kış mevsiminde."

"*Dostum,*" diye taklit etti. "Airbnb'yi aç. Birkaç saatlik sürüş mesafesinde tonlarca küçük kayak merkezi ve oteli bulacaksınız."

"Doğru." Ve Grace kayak yapmayı severdi...

Üzerine düşündüm. O tatil yakındı ve ardından uzun bir deplasman maçı dönemi başlayacaktı. Bir sonraki yolculuğa çıkmadan önce kızımla biraz kaliteli zaman geçirmeyi kesinlikle istiyordum... hayır, buna *ihtiyacım* vardı. Bunu yapmazsam, korkarım ki aramızdaki mesafe sadece büyümeye devam edecekti. En sonunda da arada bir köprü kurmak için çok uzaklaşmış olacaktık.

Yarım saat sonra üst kata çıkarken hâlâ bunun stresini yaşıyordum. Şansıma oyunun etkisi geçmeye başlamıştı ve çok yorgundum, bu yüzden başım yastığa değdiği an bayılacağımı biliyordum. Yarın erken saatte Phoenix'e uçuşumuz vardı.

Garrett köşede gözden kaybolmadan önce, "Yarın görüşürüz," dedi. Tüm takımın odaları aynı kattaydı ama G'ninki asansörün diğer tarafındaydı.

"Görüşürüz, kardeşim."

Anahtar kartımı arka cebimden çıkardım ve bir *klik* sesiyle açılan kapı kolundan geçirdim. Bir şeylerin yanlış olduğuna

dair ani bir hisse kapıldım. Karanlığın içine doğru ilerledim. Garrett'la buluşmaya giderken ışıkları açık bıraktığımı çok net bir şekilde hatırlıyordum. Şimdi gölgeler beni içine çekerken ensemin arkasındaki tüyler diken diken oldu.

Bir sonraki uyarı yataktan gelen hışırtı sesiydi.

Bir dakika. Ben mi yanlış odadaydım? Ama hayır, bu imkânsızdı. Odaya girmek için kendi kartımı kullanmıştım...

"Buraya gel, süperstar. Beni bütün gece bekletme," dedi boğuk bir kadın sesi.

Neredeyse korkudan zıplayacaktım. Burada ne *sikim* oluyordu?

Elektrik düğmesine basmak için duvarı yoklarken damarlarıma bir adrenalin dalgası akın etti. Parlak ışık odayı doldurdu ve büyük boy yatağıma sanki duvar takvimi çekimi için poz veriyormuşçasına yayılmış çıplak bir kadını aydınlattı. Bir kolunu başının arkasına atmıştı, koyu renk saçları omzunun üzerinden dökülüp yastığıma yayılıyordu. Memeler, bacaklar ve kalçasının kıvrımı, bakışlarımı yüzünde tutmaya çalışırken görüş alanıma saldırıyordu. Onu hemen tanıdım.

Lobideki hatundu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdım. "Buraya nasıl girdin?"

Davetsiz gece yarısı misafirim sesimdeki öfkeyi umursamış görünmüyordu. "Kendi yöntemlerim var," dedi utangaç bir şekilde.

Bu saçmalığın yaşandığına inanamıyordum.

Aniden zonklamaya başlayan şakaklarımı ovdum. "Tamam. Bakın. Sizi tanımıyorum, hanımefendi. Burada ne yaşanacağını düşünüyorsanız, o gerçekleşmeyecek. Gitme zamanınız geldi."

Dudakları abartılı bir somurtmayla aşağı doğru kıvrıldı. "Ciddi olamazsın," diye sızlandı. "Senin en büyük hayranınım. Sadece desteğimi göstermek istiyorum."

"Almayayım, teşekkürler." Kollarımı kavuşturdum. "Kendin mi çıkarsın yoksa güvenliği mi aramam gerekecek?"

Gözlerinden kendini beğenmiş bir pırıltı geçti. "Yatağından çıkmanın bir seçenek olduğunu sanmıyorum, tatlım."

Beni şok ederek başını hafifçe kaldırdı ve bana yaslandığı kolunu gösterdi. Daha doğrusu yatak başlığına kelepçelediği bileğini.

Benimle dalga geçiyor *olmalıydı.*

Sabrımın son kırıntısını da toplayarak, "Anahtar nerede?" diye sordum.

Gözleri vücudunda gezindiğinde yüzündeki pis gülümseme bana bilmem gereken her şeyi söyledi.

Hayır. Asla. Bu akşam bununla uğraşmayacaktım.

Montumu bıraktığım koltuğa doğru tek kelime etmeden yürüdüm ve yerden spor çantamı aldım.

"Nereye gidiyorsun?" diye çığlık attı hokey hayranı şaşkınlıkla.

"Uzağa," diye kestirip attım. Kapıya doğru yürüdüm ve omzumun üzerinden, "Merak etme, resepsiyona burada olduğunu bildireceğim," dedim.

Kapı arkamdan kapanmadan önce duyduğum son şey, *"Buraya geri dön, John Logan!"* oldu.

Siktiğimin-gerçek-üstü.

Koridorda bir dizi küfür savurduktan sonra asansörleri geçerek Garrett'ın odasına doğru ilerledim. Bu saçmalık için çok yorgundum. Aşağıya inip durumu resepsiyona açıklamayı, müdürle görüşmeyi, yeni bir oda ayarlamayı, imza ve diğer şeyler için Koç'u ya da takımdan birilerini aramaları riskini almayı düşündüm de, unutun gitsin. Çok fazla efor gerektirecekti ve uykumun bir saatine mal olacaktı.

"Beni mi takip ediyorsun?" diye homurdandı Garrett, kapıyı açıp karşısında beni gördüğünde. Üstsüz, yalınayak ve ekoseli pijama altını giymiş hâldeydi.

Açıklama yapmak yerine, "Bu gece seninle kalacağım," diye mırıldandım onu ittirip odasına girerken. Eşyalarımı koltuğa attım. "Önce bir telefon edeyim."

"Sen ciddi misin şu an?"

Tepkisini görmezden gelerek telefona uzandım ve resepsiyon düğmesine bastım.

Aşırı hevesli bir erkek sesi kulağıma geldi. "Sizin için ne yapabilirim, Bay Graham?"

"Merhaba, ben John Logan, Garrett'ın takım arkadaşıyım. Elli iki on iki numaralı odada olmam gerekiyordu ama şu anda yatağıma kelepçelenmiş çıplak bir kadın var..."

Garrett şaşkınlık dolu bir ses çıkardıktan sonra önkolunu ağzına bastırarak o kükreyen kahkahasını boğmaya çalıştı.

"Tek anahtar kartı cebimde olduğuna göre," diye devam ettim gergin bir sesle, "tek varsayımım, bir çalışanın ona odama girmesi için yardım ettiği. Ya da kadının bir şekilde anahtarı çaldığı. Her iki durum da sizin için iyi görünmüyor, beyler."

Yatağın kenarında Garrett kahkaha atmaktan iki büklüm olmuştu.

"Aman Tanrım," dedi resepsiyon görevlisi endişeyle. "Bundan dolayı *çok* özür dileriz, Bay Logan. Derhal odanıza güvenlik göndereceğiz ve sizi en kısa sürede odanıza geri alacağız..."

"Sorun değil, Bay Graham ile burada kalacağım," diye araya girdim. "Ama evet, lütfen birisini odama gönderin. Sabah erkenden uçuşum var, bu yüzden güvenliğin bu konu hakkında benimle konuşması gerekiyorsa çıkış yapmadan önce onları bulurum."

Kaba bir davranış olduğunu bilmeme rağmen başka bir kelime etmeden telefonu kapattım ama artık hem yorgun *hem de* huysuzdum ve bu gece daha fazla konuşmak istemiyordum. Kimseyle.

"Orada fazladan battaniyen var mı?" Ayakkabılarımı çıkarırken dolaba doğru başımı salladım.

Garrett kontrol etmek için yerinden kalktı. Bir dakika sonra, bana yorgan ve bir yastık fırlattı ve ben de onları pencerenin altındaki ufak kanepenin üstüne taşıdım. Bacaklarım kenardan sarkacaktı ama bu noktada umurumda değildi. Sadece uyumam gerekiyordu.

"Yemin ederim, profesyonel ligde hayranlar da ileri seviye," diye söylendim.

"Hey, bu bir geçiş töreni, ahbap. Çılgın çıplak bir kız otel odana girene kadar profesyonel bir hokey oyuncusu sayılmazsın." Garrett sırıtarak uyduruk yatağımı hazırlamamı izliyordu. "Lige hoş geldin."

#Wesmie Çiftine Rakip mi Çıktı?

Yeni çift alarmı!?

Tamam, hemen heveslenmeyelim, hanımlar beyler ama olabilir mi gerçekten?? Toronto'nun o çok sevdiğimiz evli, seksi hokeyci çifti Ryan Wesley ve Jamie Canning'in artık rakipleri mi var?? Boston'ın yıldız forveti Garrett Graham ve çıkış yapan yıldızı John Logan BİRLİKTE Mİ???!!

San Jose Marriott'tan sızdırılan bu fotoğraflara bir göz atın ve bize ne düşündüğünüzü söyleyin... Bir aksilik yüzünden masumca aynı otel odasını paylaşan iki arkadaşlar mı yoksa cumartesi gecesi San Jose ve misafir Bostonlılar arasındaki maçın ardından riskli bir pozisyonda yakalanan iki takım arkadaşı mı???

Resmî hikâye, çılgın bir hayranın John Logan'ın odasına girmesiyle ilgili ancak SJ Marriott'taki kaynağımız bunun GG ve JL'nin gerçekten birlikte olduğu gerçeğini gizlemek için büyük, bir dikkat dağıtma hikâyesi olabileceğini ima etti.

Anonim bir kaynak, "Asansörde *çok* rahat görünüyorlardı," dedi Hockey Hotties'e. "Birkaç misafir daha onları gördüğünü bildirdi."

Ve otelin güvenlik kameraları, çiftin (aman Tanrım!!!!) o gece geç saatlerde lobideki barda romantik bir içki içtiğini de gösteriyor.

Ah, ayrıca üniversitede "ev arkadaşı" olduklarını söylemiş miydik?!

Tek bildiğimiz onları birbirine İNANILMAZ yakıştırdığımız!!! Sizce de öyle değil mi??! Düşündüklerinizi yoruma yazın!!!

GÖZLERİMİ HİÇ BU KADAR SERT DEVİRDİĞİMİ HATIRLAMIYORdum. HockeyHotties.com hiçbir zaman gazetecilik başarı örneği değildi ancak içeriklerinin gitgide daha gülünç hâle geldiğini hissediyordum. Yazıya eşlik eden fotoğraflara tıkladım ve onları gördüğüm an kahkaha attım.

Logan ve Garrett'ın asansörde birbirlerinden yaklaşık bir metre uzak durdukları iki bulanık fotoğrafları vardı. Ve birkaç kare de onları bir lobi barda, bira şişelerini birbirine tokuştururken gösteriyordu. İçkilerini içerken. Bir şey tartışırken kaşları çatılmış. Garrett, Logan'ın söylediği bir şeye sırıtırken.

Başka bir deyişle, skandal olacak hiçbir şey yoktu.

Bu arada, oturma odamızdaki dev düz ekranda Boston-New York maçı oynuyordu. Ekranda erkek arkadaşımın kaydığını görmek için telefonumdan başımı kaldırdım. Her zamanki gibi formasının içinde çok seksi görünüyordu.

Telefonum gelen mesajla bipledi. Hannah bana o gülünç yazının bağlantısını mesaj attığından beri kızlarla olan grubumuz coşmuştu.

ALLIE: Bunu yazan kişi neden bu kadar çok ünlem ve soru işareti kullanmış? Bu!! Çok!? Rahatsız Edici!!!?? Ve bunu ünlem işaretlerini seven bir kız olarak söylüyorum.

Buna güldüm. Allie, Logan'ın eski takım arkadaşı Dean ile çıkıyordu ve küçük, sarışın bir enerji fırtınası olarak mesajlarında çok fazla ünlem işareti kullanma eğilimindeydi.

SABRINA: Bence önemli soru şu - Hannah ve Grace, erkek arkadaşlarının gizlice asansörde seviştiğini bildiğine göre şimdi ne yapacaklar?

HANNAH: Kendimi fena hâlde ihanete uğramış hissediyorum.

BEN: Gerçekten de. Bunca zamandır yatıyorlardı ve izlememize bile izin vermediler mi yani??!?

HANNAH: !!!

SABRINA: !!?!!

ALLIE: !!!??

Bakışlarım tekrar televizyona kaydı. Logan'ı televizyonda görmek hâlâ çok gerçeküstüydü. Yani sevdiğim adam orada, herkesin görebileceği ekrandaydı. Bu akşamki gibi birkaç maç sonra, tüm o kadınların kaldırdığı pankartlarda Logan'ın adı olacaktı. Şimdi GARRETT SANA AİDİM! yazan bir pankartı gösteriyordu kamera.

Logan, takımın son maçında sezondaki üçüncü golünü atmıştı. Şimdi bir kez daha buzun üzerinde, kaleye doğru hücum ediyordu. Sopasının pakı fileye göndermesini izlerken kalbim ağzıma geldi. Kaleci kurtardı. Ah. New York seken pakı güvence altına aldı ve onu sahanın kendi tarafından hızla uzaklaştırdı.

HANNAH: Ciddiyim, G bana Logan'ın odasına gizlice giren kızdan bahsetti. Bu çok boktan bir şey. Bunun başımıza geldiği son sefer, hokey avcısı gizlice içeri girdiğinde bildiğiniz ben de ODADAYDIM. NYC'deki hafta sonuydu - hatırlıyor musun, Allie? Babanla şu restorana gitmiştik.

SABRINA: "En son?" Garrett'ın otel odasına kaç rasgele deli girdi ki?

HANNAH: Bu #3 oldu ki aslında çok korkunç değil. Shane Lukov'un karısı, bir düzineye ulaşmak üzere olduklarını söyledi.

ALLIE: Lanet olsun. Sürtükler delirmiş.

İtiraf etmeliyim ki, San Jose maçından sonraki sabah Logan davetsiz misafiri hakkında haber vermek için beni aradığında, bunu duyduğuma pek sevinmemiştim. Genelde kıskanç biri

değilimdir ama başka bir kadının erkek arkadaşımın yatağında çıplak olduğu düşüncesi beni biraz... cinayete meyilli yapıyordu. Hannah'dan bunun alışılmadık bir durum olmadığını duymak biraz rahatlamamı sağlamıştı sanırım.

BEN: Bilmiyorum... Bir otel sapığı olduğundan emin olabilir miyiz ki? Demek istediğim, HockeyHotties.com'a göre bu, G&L'nin sefil ilişkisinin üstünü örtmek için uydurulan bir hikâye.

HANNAH: İyi bir noktaya değindin.

ALLIE: !!?!!!!

Kızlara hızlı bir veda mesajı yazıp telefonumu elimden bıraktım ve dizüstü bilgisayarıma uzandım. Psikoloji profesörüm bize gelecek dönem için bir okuma listesi göndermişti, ben de tatil sonrasına bir adım önde başlamayı düşünüyordum. Bu yıl derslerle işteki sorumluluklarımı dengelemek gittikçe zorlaşıyordu. Mezuniyeti dört gözle bekliyordum.

Skoru kontrol etmek için televizyona baktım ama oyunun geri kalanında pek bir rekabet yoktu. Boston rakibinin canına okuyordu. Logan üçüncü periyotta korkunç görünen sert bir darbe aldı ama hemen kalkıp kayarak uzaklaşınca iyi olduğunu anladım.

Oyun sonrası röportajları evin ses sisteminden yankılanırken, dizüstü bilgisayarımda takılmak ya da annemin neler yaptığını görmek için Instagram'da dalgın dalgın gezinmek arasında gidip geliyordum. Annem günlerini stüdyosunda resim yaparak, kendini yaratıcı hissetmediği zamanlarda seyahat ederek ve sürekli maceralarının fotoğraflarını paylaşarak geçiriyordu. Noel için eve gelebileceğini ummuştum ama o hafta bir galeri açılışına katılması gerekiyordu. Bu yüzden mezuniyetten sonra, birkaç aylığına Paris'e yanına gideceğim zamana kadar onu görmeyecektim.

Hayatımın annemin maceralarını sosyal medyadan takip edecek kadar yoğun olması ne kadar üzücüydü, değil mi? Onu

yarın aramayı aklıma not ettim. Saat farkını düşününce, şu an aramak için çok geç olmuştu.

Gece yarısından hemen sonra Logan kapıdan tökezleyerek içeri girdi. Kendi sahalarında olan maçların en sevdiğim yanı normal saate yakın bir zamanda eve dönebilmesiydi.

"Selam güzellik," dedi beni kanepede görünce. Maçtan sonra bazı takım arkadaşlarıyla içki içmek için dışarı çıkmıştı ve puslu ifadesi bana sarhoş olduğunu söylüyordu.

"Selam." *Friends*'in tekrar bölümleri oynayan televizyonu kapatmak için kumandanın düğmesine bastım. "Kolun nasıl? Üçüncü çeyrekteki o darbe acı verici görünüyordu."

Logan kaslı kolunu esnettikten sonra bileğini döndürdü. "Her şey yolunda," diyerek bana güvence verdi. "Ben yenilmezim." Beni öpmek için yanıma yürüdü. Her zaman olduğu gibi dudaklarımız birbirine değdiği an kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bu adamı delicesine seviyordum. Kendime, erkek arkadaşının sık sık yolculuğa çıkmasından şikâyet eden yapışkan, mızmız kız arkadaş olmayacağıma dair söz vermiştim. Ve beni yanlış anlamayın, şikâyet *etmiyordum*. Programının ne kadar öldürücü olduğunu biliyordum, gerçekten anlıyordum. Ama bu, ayrı olduğumuz her saniyeden nefret etmediğim anlamına gelmiyordu.

"Gecen nasıldı?" diye sordu, kendini yanıma bırakırken.

"Sıkıcı. Tek yaptığım ders çalışmaktı." Ona sırıttım. "Ama Hannah bana Garrett'la olan yasak aşkınızı anlattıktan sonra biraz hareketlendi."

Logan alaycı bir şekilde homurdandı. "O salak blog yazısını gördün demek? Lukov da bize maçtan sonra soyunma odasında gösterdi ve herkes bizimle dalga geçerek aşırı eğlendi. Defans oyuncumuz Hawkins düğünün ne zaman olduğunu sorup durdu. Grygor nikâhı kıymayı teklif etti falan."

"Ne kadar tatlı biri."

"Kalbini kırmak ve ona G sakso konusunda ne kadar iyi olursa olsun bir düğün olmayacağını söylemek zorunda kaldım."

"Vay canına. Garrett seni oralla tatmin etmek için zaman ayı-

rıyor ve sen adamla evlenmeyeceksin bile, öyle mi? Kalpsizsin, Johnny. Kalpsiz."

Gülerek geriye doğru düştü ve dirseklerine yaslandı. "Evet, üzgünüm. Ama zaten başka biriyle evlenmeyi planlıyorum."

"Aa, gerçekten mi?"

"Gerçekten." Gülümsedi. "Seninle, bu arada."

"Aa, gerçekten mi?" dedim tekrar.

"Gerçekten." O derin mavi gözler yoğunlukla parladı. "Sana uzun zaman önce söylemiştim – sen benim için yaratılmışsın, Gracie Elizabeth. Bir gün seninle evleneceğim."

Duyduğum zevkle yanaklarım kızardı. Logan gezegendeki en romantik adam değildi ama duygularını ifade ettiğinde bunu tam anlamıyla yapardı.

"Seninle evlenmek istediğimi kim söyledi?" Kafamı meydan okurcasına kaldırdım.

"Ömürlük olmadığımızı söylemeye cüret etme."

Gülümsememi saklayamadım. Haklıydı. Ben o kadar da iyi bir oyuncu değildim. "Kesinlikle ömürlüğüz," dedim emin bir şekilde. "Ama unutma, evleneceğimiz zaman bunu kaçarak yapacağız."

"Mükemmel. Böylece annem babamı öldürdüğü için hapse girmez ve düğüne harcayacağımız parayla rüya gibi bir balayı yaparız."

"Bu arada, geçen gün Daisy de evlenmemiz gerektiğini söylüyordu."

"Ee? Sen ne dedin?"

"Bunu istesek bile, zaman bulabilmemizin bir mucize olacağını," diye itiraf ettim, utangaç bir gülümseme takınarak.

"Yaa. Zamanımız olacak. Söz veriyorum. Şimdi yanıma gel ve bana gününün nasıl geçtiğini anlat," dedi beni kendine doğru çekerek.

Kanepede uzanıp yaptıklarımız hakkında konuşurken başımı geniş göğsüne yasladım. Onunki açıkça benimkinden daha heyecanlıydı ama Logan, yapımcılığını yaptığım radyo haber

programımı anlatırken, sanki onu keşif hikâyeleriyle eğlendiriyormuşum gibi beni dinliyordu. Fazlasıyla telafi etmeye çalışıyordu, bunu biliyordum. Sürekli uzakta olduğu ve bazen iş veya okuldan bahsettiğimde dinleyemeyecek kadar yorgun olduğu için bok gibi hissettiğini biliyordum.

"Yarın gece çalışmıyorsun, değil mi?" dedi, beni cümlemin ortasında keserek.

"Hayır, istasyon yılbaşında kapalı. Cumaya kadar dönmeme gerek yok."

"Mükemmel," dedi tatmin dolu bir ses tonuyla.

Doğrulup yüz ifadesini inceledim. "Neden benim programımla bu kadar ilgileniyorsun?"

Logan duygularını saklamakta pek iyi değildi. Kocaman bir sırıtışı bastırmak için savaştığını görebiliyordum.

"Neler oluyor?" diye sordum şüpheyle.

"Bence asıl soru şu olmalı – kim nereye gidiyor?"

"Bu ne anlama geliyor?" Bu adam bazen rasgele kısaltmaları ve gizemli bilmeceleriyle beni çileden çıkarabiliyordu.

Mutlu gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Yarın buradan gidiyoruz anlamına geliyor," dedi ayağa kalkarak. "Seni iki günlüğüne kaçırıyorum."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ciddi misin?"

"Hem de nasıl."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ısrarla.

"Bu sadece benim bildiğim ve senin de yakında öğreneceğin bir yer." Logan durakladı. "Aslında bu bir sır değil. Vermont'a kayak yapmaya gidiyoruz."

Gülmeden edemedim. "Aa, öyle mi yapıyoruz?"

Gülümsemesi soldu. "İnan bana, seni küçük bir bikini giyebileceğin ve bütün gün seni bakışlarımla becerebileceğim bir adaya götürmeyi tercih ederdim ama takım cuma günü Houston'a uçuyor. Yani Vermont'ta iki gün yapabileceğimin..."

"Vermont'ta iki gün *mükemmel*!" Kollarımı ona dolayarak sözünü kestim.

Boynumu okşadı ve oraya yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bize Killington yakınlarında yarım pansiyon bir yer buldum. Süper izole ve rustik ama rahat görünüyor. Ah, bir de yakındaki bir otelde kullanabileceğimiz özel bir kayak pisti var."

"Kulağa harika geliyor." Elim yüzüne gittiğinde Logan yanağını mutlu bir kedi gibi avucuma bastırıp sürtündü.

Parmak uçlarım dudaklarına gittiğinde alaycı bir şekilde hafifçe ısırdı. "Çok şık bir yer değil," diye itiraf etti. "Bu kadar kısa sürede daha iyi bir şey bulamadım ama odanın yatağı ve şöminesi var ve aslına bakarsak gerçekten ihtiyacımız olan tek şey bu, değil mi?"

"Yatak ve şömine – temel ihtiyaçlar," diye katıldım ciddiyetle. Sonra gözlerimin içi parlayarak ona baktım. "Bu muhteşem bir sürpriz."

"Emin misin?" Dürüstlüğümü değerlendiriyormuş gibi endişeyle yüzümü inceledi.

"Kesinlikle." Parmaklarımı kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirdim ve güven verircesine gözlerine baktım. "Sabırsızlanıyorum.

BU SEYAHAT İÇİN ÇOK HEYECANLIYDIM. TABİİ BİR TROPİK ada değildi ama hava değişikliği bize iyi gelecekti ve koca iki gün boyunca sorumluluklarımdan kaçmak için sabırsızlanıyordum. Sabah antrenman kayışları yoktu, yıpratıcı maçlar ve ağrıyan kaburgalar yoktu. Kırk sekiz stressiz saat boyunca sadece ben ve Grace, kimse ya da hiçbir şey araya girmeden.

Üniversiteydeyken, kendim tamir ettiğim eski bir kamyonet kullanırdım. Kahretsin, o eski şeyin motorunu baştan toplamıştım – iki kez. Bugünlerde yepyeni bir Mercedes kullanıyordum. Çaylak maaşım, diğer oyuncuların götürdüğü parayla kıyaslandığında bir şey değildi ama yine de çoğu insanın on yılda kazandığından daha fazlaydı.

Ama bu yeni arabam eskisi kadar çekici gelmiyordu. Motor neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ve otoyoldan çıkıp engebeli, asfaltsız bir yolda giderken süspansiyon da son derece etkiliydi. SUV, çeşitli çukurlara girip çıkarken neredeyse hiç sarsılmıyordu.

Yeni aracımın en yüksek performansına rağmen hüzünle iç çektim. "Kamyonetimi özledim."

Grace bana baktı. "Yaa, gerçekten mi?"

"Gerçekten özledim." Onu saimaya dayanamayacağım için şu anda abimin garajında duruyordu. İkimiz de eninde sonunda

ondan kurtulmam gerektiğini biliyorduk çünkü sadece yer kaplıyordu ama henüz veda etmeye hazır değildim.

"Kamyonetinde popo ısıtıcısı yoktu," dedi Grace. "Popo ısıtıcıları en iyisidir."

"Kesinlikle öyle," diyerek ona katıldım.

Gösterge panelindeki ekranda bir bildirim belirdi. Telefonum arabaya bağlı olduğu için mesajlarım da senkronize oluyordu. "Dean'den," dedi Grace.

"Görmezden gel." Homurdandım. "O ve Tuck, blog yazısı yüzünden grupta benimle ve G'yle hunharca dalga geçiyorlar."

"Ve bunu görmezden gelmemi mi bekliyorsun?" Elini hevesle uzattı. Ekrandaki bir düğmeye dokunduktan sonra Siri, Dean'in yazdıklarını okumaya başladı.

"Sadece anlamıyorum. Üniversitede hepimiz ev arkadaşıydık. İkinizin birbirinizi becerdiğinden hiç şüphelenmedim!"

Grace eğlenerek kıkırdadı. "Bunu Siri'den duymak daha da iyi. Ooh. Bir tane de Tucker'dan gelmiş." Yeni mesaj bildirimine dokundu.

"Ben aslında hissetmiştim. Sadece arkadaşmış gibi davranmak için çok uğraştılar."

"Çünkü arkadaştık!" diye hırladım.

"Arkadaştık derken?" diye sordu kız arkadaşım tatlı tatlı.

"Hâlâ öyleyiz," diye düzelttim. "Sadece arkadaştık ve hâlâ öyleyiz."

Dean'den başka bir mesaj daha geldi.

"Sinsi piçler."

Ekrandaki bir tuşa dokundum. "Siri, Sonsuza Kadar En İyi Kankalar grubuna mesaj gönder."

"Sonsuza Kadar En İyi Kankalar mı?" diye kahkaha attı Grace. "Grubunuzun adı bu mu?"

"Evet, bununla bir problemin mi var?" Siri'ye dönüp konuştum, "Hey pislik, en azından ben gizlice pembe dildolarla banyo yapmıyorum." Kendini beğenmiş bir baş hareketiyle gönder tuşuna bastım. "İşte. Bu onu bir süre susturur."

Jennie evi çoktan unutup dolambaçlı bile gelmeye başlarken Grace endişeli bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu yer nerede?"

"Sana söylemiştim, ıssız bir yer."

"Issız."

"Ah, hadi ama. Sana o bakış atma. Dışarıda çalıştırılan ölüler uyuyacak değiller. Sana söyledim, kovamın bir yanağının girişinden bir şimşeğimiz olacak..." Kaşlarını cezbedici bir şekilde hareket ettirdim.

"Gerçekten şimşeğe ilkimi bana satmaya çalışıyorsun."

"Çünkü başka bir şey ve keşke deneyimde de bir tane olsaydı."

"Hayır olamaz. Tam bir yangın sebebi."

"Sen de yangın sebebisin." Ona göz kırptım. "Çünkü çok ateşlisin."

Grace iç çekti.

Sonraki beş kilometre boyunca, Grace tekrar endişelenene kadar havadan sudan konuştuk.

"Kar yağmaya başlıyor," dedi.

Başlamıştı. Hafif yağış başlamıştı ve kar taneleri artık daha büyüktü, yolu kaplamaya başlamıştı. Güneş tamamen batmıştı ve gökyüzü zifiri karanlıktı, yolumuzu aydınlatan tek şey Mercedes'in birkaç sınıf farlarıydı. Belki de artık kamyonetimiz olmaması iyi bir şeydi – sağ far her zaman yanıp sönerdi ve sol far çok zayıftı. O kamyonetin içinde olseydik, şu anda kıtalararası gidiyor olurduk. Tam bir hurdaydı ama onu severdim.

"Sence geri dönmeli miyiz?" diye sordu Grace.

Ona baktım. "Neye?"

Endişeyle alıkoyduğum sözcüktü. "Belki otoyola geri çıkarlar?"

"Otoyol bir saat uzaklıkta."

"Evet, ama navigasyona göre pansiyona daha bir buçuk saat var. Teknik olarak otoyola daha yakınız."

"Öylece vazgeçemeyiz," diye söylendim. "Biz pes etmeyiz bebeğim."

"Ama burası..." Sesi giderek kısıldı.

"Burası ne?"

"Karanlık ve korkutucu!" diye sızlandı. "Pencereden bak, Logan. Sanki bir korku filmindeymişiz gibi hissediyorum."

Haksız sayılmazdı. Farların yarattığı iki sarı şerit dışında yol karanlıktı ve kar durmuyordu. Bilakis hava daha da kötüleşiyordu. Rüzgâr hızlanmıştı, pencerenin dışında sağır edici uğultusu duyuluyordu. Lanet olası motoru duyamıyorken rüzgârı net bir şekilde duyabiliyor olmam endişe vericiydi.

"Tamam, bekle, bunu çözeceğiz," dedim sonunda.

Dörtlüleri yaktım ve arabayı dar yolun kenarına doğru çektim. Uzun zamandır başka bir araba görmediğimizi düşünürsek, muhtemelen dörtlülere gerek yoktu.

Bardaklıktan telefonumu aldım. Sadece iki çubuk çekiyordu ancak hava durumu uygulamasını yüklemek için yeterliydi.

"Siktir," dedim bir süre sonra.

"Ne?" Grace ekrana bakmak için bana doğru eğildi.

"Görünüşe göre bu gece bir kar fırtınası var. Ne oluyor be. Daha önce hava durumunu kontrol ettiğimde kar fırtınası hakkında hiçbir şey yazmıyordu."

"Peki sen..." Ardından sustu.

"Ben ne?" diye ısrar ettim.

Grace kederli bir şekilde nefesini verdi. "Boston'ın havasını mı kontrol ettin yoksa kuzey Vermont'un mu?"

Durakladım.

"Boston," diye mırıldandım.

"Bebeğim."

"Üzgünüm. Tamamen benim aptallığım." Aşırı müstehcen bir şekilde dudaklarımı yaladım. "Kötü bir çocuk olduğum için bana şaplak atmak ister misin?"

Gözlerinde bir şehvet parıltısı belirdi. Usulca kıkırdadım. Benim bu edepsiz hâllerimi sevdiğini ikimiz de biliyorduk. Ne istediğim ve neyi sevdiğim konusunda utangaç değildim ve Grace

de kendi arzularını dile getirme konusunda epey gelişme göstermişti. Bu yüzden seks hayatımız olağanüstüydü.

"Belki daha sonra," dedi yüzü ciddileşerek. "Hadi odaklanalım. Görünüşe göre bu bölgeye bu gece otuz santimden fazla kar yağması bekleniyor."

"Hep öyle derler ve asla o kadar yağmaz," diye karşı çıktım.

Canı sıkılarak karanlık pencereden dışarı baktı. "Bilmiyorum... gerçekten tutuyor gibi."

"Peki ne yapmak istiyorsun? Geri dönmek ister misin? Çünkü bence karı yenebilir ve oraya fırtına gelmeden önce varabiliriz."

Alt dudağını çiğnedi. Çok çekiciydi. Ona doğru eğilip onu deliler gibi öpmek için can atıyordum.

"Pekâlâ, yapalım," diye karar verdi. "Hız yapma, tamam mı? Oraya canlı varmak istiyorum."

"Anlaştık. Hayatlarınızı bağışlayacağım."

Kıkırdadı.

Direksiyonu kırarak yola geri döndüm ve aptalca pahalı kış lastiklerine rağmen SUV gerçekten kaydı.

Grace çığlık attı. "Logan!"

"Özür dilerim. Hız yapmıyorum, yemin ederim. Sadece yollar kaygan." Daha dikkatli sürmeye yoğunlaşarak gaza bastım.

Sonraki yirmi dakika boyunca hiç konuşmadık. Yola ve kötüleşen havaya fazla odaklanmış durumdaydık. Arabamızın önünde resmen beyaz bir duvar belirmişti. Yolda ve Mercedes'in kaputunda biriken tüm kar, otuz santimlik yağışın uzak bir ihtimal olmadığını söylüyordu. Daha da kötüsü, bu bölge o kadar izoleydi ki herhangi bir kar küreme aracının veya tuz kamyonunun buraya sık geldiğinden şüpheliydim. Sonunda yol tehlikeli bir hâl aldı ve kaplumbağa hızında sürmeye geçmem çok uzun sürmedi.

"John," dedi Grace endişeyle.

"Biliyorum," dedim kasvetli bir tonla.

Ama artık geri dönmek için çok geçti. Otoyol çok uzakta kalmıştı. Navigasyon, pansiyondan yaklaşık kırk dakika uzaklıkta

olduğumuzu söylüyordu ancak sürdüğümüz hızla oraya gitmemiz birkaç saat alırdı.

"Siktir," diye küfrettim. "Peki. Etrafına bak. Belki durabileceğimiz bir yer görürüz."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bir motel? Bir pansiyon?"

Sesine panik sızdı. "Bebeğim, burada *hiçbir şey* yok. Resmen hiçliğin ortasındayız..." Araba tekrar kaydığında yerinden zıpladı.

"Özür dilerim." Direksiyonu ellerimle sıkıca kavradım. Gözlüğünü evde unutan yaşlı bir kadın gibi öne eğilip dikkatle ön camdan baktım.

"Kenara çekip beklemeli miyiz?" diye sordu Grace endişeyle.

Üzerine düşündüm. "Bu muhtemelen iyi bir fikir değil. Ya biriken kara sıkışıp kalırsak? Devam edelim derim."

"Tabii, saatte sıfır kilometre olan yüksek hızımızla devam edelim," dedi alaycı bir şekilde. "Şafak vaktinde oraya varırız."

"O kadar uzun sürmez..." Aniden ön cama doğru bir şey uçtu.

Ani bir kar fırtınası olduğunu fark ettim yarım saniye sonra ama artık çok geçti. Zaten içgüdüsel olarak frene basmıştım. Hafifçe basmış olsam da o yumuşak dokunuş bile arabanın savrulmasına yetti.

"*Siktir.*" Patinajdan kurtulmaya çalışıyordum ama tekerlekler keskin bir şekilde boşa dönüyordu ve bu sefer kontrol edemiyordum. Gördüğüm bir sonraki şey, Mercedes'in şarampole doğru yalpalamasıydı.

"Sıkı tutun!" diye bağırdım bembeyaz kesilen eklemlerimle direksiyonu yola doğru çevirirken.

ARABA KORKU FİLMLERİNDEKİ GİBİ BAŞ DÖNDÜRÜCÜ BİR ŞEkilde kontrolden çıktığında, hızla çarpan kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Sonunda durduğunda ellerim titriyordu ve üstüme çöken rahatlamayla zayıf düştüm.

Yüzümü pencereye yapıştırdım. Gördüğüm tek şey, yalnızca farların ışığıyla bölünen zifiri karanlıktı. Uçsuz bucaksız bir beyazlığı aydınlatıyorlardı. Etrafta kardan başka hiçbir şey yoktu. Küçük bir yokuşun eteğindeydik ama bir dağ bile olabilirdi. Yol olduğunu düşündüğüm yere baktım, şimdi mümkün olmayacak kadar uzak geliyordu.

Logan yanımda hızlı hızlı nefes alıyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Hiçbir şeye çarpamamıştık. Hâlâ tek parçaydık, arabamız da öyleydi. "Bu araba dört çeker, değil mi? Yola geri dönebilir miyiz?"

Dudaklarını büzdü. Durumu değerlendiriyordu. "Demek istediğim, deneyebiliriz. En kötü ihtimalle dışarı çıkıp iterim."

"Kara saplanmış bir SUV'yi mi *iteceksin*?" dedim dehşet içinde. "Yani büyük, seksi bir canavar olduğunu biliyorum ama..."

"Teşekkürler, bebeğim." Bir kahkaha patlattı.

"Rica ederim. Ama bunun için yeterince güçlü olduğunu düşünmüyorum."

"Biraz inancın olsun."

Gözlerimi devirdim. "Yanıldığımı kanıtla o zaman. Ama şimdi yap çünkü ölmeden önce buradan çıkmak istiyorum."

"Ölmeyeceğiz." Ama sesindeki ciddiyet hissediliyordu.

Arabayı hareket ettirmek için vitesi değiştirdi ve hafifçe gaz pedalına bastı. Arabanın öne doğru hareket etmesi içimi rahatlattı. İyi. En azından rüzgârla yığılan karın içinde sıkışıp kalmamıştık.

Birkaç adım gittikten sonra, yokuşun etrafından dönmeye başladı. Dik değildi ama Mercedes zorlanmadan önce sadece birazcık yükselebildi. Logan gaza basmaya devam etti ama araba bir santim daha kıpırdamadı.

"Siktir." Tekrardan hızlanmaya çalıştı.

Lastiklerin yol tutuşu kazanmak için sürekli döndüğünü hissediyordum.

Ama hiçbir işe yaramadı.

Logan pes ederek, "Sanırım iteceğim," dedi. Ben sefilce seyrederken yokuştan geri geri indi ve arabayı park hâline aldı. "Tamam, güzelim. Parlama vaktin geldi."

Hafifçe güldüm.

Montunun fermuarını çekti ve orta konsoldan yün şapkasını aldı. Kafasına geçirip cebinden bir çift eldiven çıkardı.

"Pekâlâ," dedi alaycı bir sırıtışla, "bu berbat olacak."

"Gelip itmene yardım edebilirim."

"Hayır, direksiyona geçip istediğim zaman gaza basmana ihtiyacım var."

O arabadan atladıktan sonra sürücü koltuğuna geçip kemerimi taktım ama sonra bunu yaptığım için kendimi biraz aptal gibi hissettim. Ama sağlamcı davranmak sonradan üzülmekten iyidir, değil mi? Talimatlarını duyabilmek için pencereyi açtığımda sert ve soğuk rüzgâr yüzüme çarptı.

"Pekâlâ," Logan'ın boğuk bir şekilde bağırdığını duydum. "Üç deyince gaza bas, biraz iteceğim. Tamam mı?"

"Tamam," diye bağırdım camdan.

Saymaya başladı. "Bir... iki... *üç*."

Botumu gaz pedalına bastırdım. Araba ileri fırladı. Bir metre, iki metre. Ve sonra hareket etmeye devam etti.

"Evet!" diye bağırdım. "İşe yarıyor." Şimdiden yarısını kurtarmıştık.

"Devam et!" diye bağırdı Logan teşvik edici bir tavırla. "Başarıyoruz, evlat."

"Bana az önce *evlat* mı dedin?"

"Evet, özgünüm. G kafama girdi!"

Bilinçaltım üzerimden bağırışıyordu.

"Aman Tanrım, siz ikiniz bir ara anlamlı davransanız ölür müsünüz?"

"Umut gösterin. Sadece ayağını gazda tut. Bunu başaracağız."

Haklıydı. Birkaç metre daha ve...

Başaramadık. Yüksek sesli bir küfür duydum ve sonra araba birkaç metre geriye doğru kaydı.

Lanet olsun, hâlâ arkamda mıydı? Panik boğazımı sıktı. Ya onu ezdiysem?

Daha ben gözümü bile kırpmadan araba başladığımız yere geri döndü. Kahretsin.

Logan'ın rüzgârdan yanmış yüzünü sürücü camında gördüğümde içim rahatladı.

"Ayağım kaydı," diye homurdandı. "Üzgünüm."

"Üzgün olması gereken benim," dedim güçlükle nefes alarak. "Frene yeterince hızlı basamadım. Seni öldürebilirdim."

"Hadi tekrar deneyelim."

"Ama ya tekrar kayarsan ne olacak? Seni ezmek istemiyorum. Senden *hoşlanıyorum*."

Kaslı göğsü kahkahalarla sarsıldı.

"Ayrıca, bunu yapabileceğimizi gerçekten hiç sanmıyorum. Bir çekici çağıralım," diye tavsiyede bulundum.

"Tamam."

Logan arabaya geri döndü ve yolcu tarafına geçti. Telefonunu eline alıp ekranına baktı. "Siktir, tek çubuk çekiyor. Sen ne durumdasın?"

"Sıfır çubuk," dedim neşeyle.

"Öyleyse tek çubuk kazanır."

Google'da bir çekicinin numarasını bulmak yerine torpido gözünü açıp içini karıştırmaya başladı. "Mercedes ile ücretsiz yol yardımım var," dedi sorgulayan bakışlarıma cevap olarak.

"Havalı."

"Numarası buralarda bir yerde olmalı."

Sonunda kâğıtları buldu. Numarayı çevirdi. Birisi cevap verdiğinde bir poliçe numarası verip durumu açıkladı. Konumumuzu söyledi, bir an dinledikten sonra gözlerini devirdi.

"Beni beklemeye aldılar," dedi.

Ve biz beklemedeyken zayıf sinyal yüzünden arama kesildi, bu yüzden geri aramak ve her şeyi baştan yapmak zorunda kaldı.

Birkaç soru sorulduktan sonra, "Daha *demin* aramıştım," diye homurdandı. "Biri benimle ilgileniyordu ama arama kesildi ve..." Bir küfür savurup bana baktı. "Beni beklemeye aldılar."

Kıkırdadım.

Bu sefer arama kesilmedi ama cevap beklediğimiz gibi değildi. "Sabah mı?" diye bağırdı. "Ciddi misiniz?"

"O zamana kadar ölmüş oluruz," diye tısladım.

Logan bana gülümsedi. "O zaman kadar ölmeyeceğiz – hayır, hayır özür dilerim, kız arkadaşımla konuşuyordum. Ama bu çok geç. Hadi ama, adamım. Buraya daha erken gelmelisin. Bir kar fırtınasının ortasında bir tepenin eteğinde mahsur kaldık." Durakladı. "Yılbaşı arifesi olduğunu anlıyorum ama..." Bir an durdu, sonra öfkeli bir canavar gibi hırladı. "Beni siktiğimin beklemesine aldılar."

ALTI SAAT. YOL YARDIMI GÖREVLİSİ BEKLEME SÜREMİZİ ON iki saatten altıya indirmeyi başarmıştı. Bu harikaydı tabii ama altı saat, sabahın üçüne kadar burada sıkışıp kaldığımız anlamına geliyordu.

Görünüşe göre yeni yıla arabada girecektik.

Zaten başka seçeneğimiz de yoktu. Mahsur kalmıştık ve bu araçtan ayrılmamızın hiçbir yolu yoktu. Filmlerde görmüştüm. Arabanızı bir fırtınada bırakmaktan asla iyi bir şey çıkmazdı. Dışarısı berbattı. Mercedes'in içiyse güzel ve sıcaktı. En azından şimdilik.

Yarım depodan fazla benzinimiz olmasına rağmen yine de durumu riske atmak istemiyordum, bu yüzden Grace'e dönüp, "Şimdilik kapatalım," dedim.

"Isıtıcıyı mı kastediyorsun?" Dehşete düşmüş görünüyordu. "Donarak ölürüz."

"Hayır. Ben seni sıcak tutacağım, söz veriyorum."

Gözleri parladı. "Ooo. Onu nasıl yapacaksın?"

Arka koltuğu işaret ettim. "Arkaya geç ve rahatına bak. Bagajda bizim için bazı sürprizlerim var."

O orta konsolun üzerinden tırmanırken ben de dışarı atladım ve bir kez daha soğuk gece havasına dayandım. Rüzgârın içine dalıp SUV'nin etrafından dolaşırken kar taneleri başımın etrafın-

da dans ediyor, yanaklarıma yapışıyordu. Sürdüğüm her araçta bir acil durum kiti bulundururdum ve bu da farklı değildi. New England'da büyümüştüm – hazırlıklıydım. Battaniye, mumlar, su, her zamanki hayatta kalma teçhizatı. Ama aynı zamanda yılbaşı arifesi kaçamağımız için ekstra ikramlar da getirmiştim.

Bagajla arka koltuk arasındaki bölmenin üzerine kalın bir battaniye atarak, "Geliyor," diye seslendim.

"Teşekkürler!" diye seslendi.

Kanvas çantayı alıp bagajı kapattım, sonra Grace'in yanına süzülmeden önce dört saniye daha kar ve rüzgâra maruz kaldım. "Siktir, hava soğuk," diye yakındım.

Çoktan battaniyenin altındaydı, ona katılabilmem için bir ucundan kaldırdı. Battaniye için çok büyüktüm, bu yüzden botlarım alttan çıkıyordu ama umurumda değildi. Kızıma sarılmak umursadığım tek şeydi.

"Çantada ne var?" diye sordu merakla.

"Öncelikle – bu." Ucuz bir şişe şampanya çıkardım. Acı bir sırıtışla, "Bir çevir aç," dedim. "Normalde iyi köpürenlere bayılırım biliyorsun ama pansiyon duvarlarına püskürtmek istemedim."

Grace kıkırdadı. "Duvarlara püskürtmek mi? Kulağa çok pis geliyor."

"Ayrıca, odamızda kadehlerimiz olacağını düşünerek yanıma bardak almadım. Bu yüzden sanırım doğrudan şişeden içeceğiz."

"Çok şık!"

"Hey, ben bir tamircinin oğluyum. Ellerimle yüzümde kir ve yağla büyüdüm..." Omuz silktim. "Aslına bakarsan her zaman, her yerimdeydi."

"Ateşli."

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Her yerine yağ sürmeme izin vermen için sana *para verirdim*. Tüm o parıldayan kaslar..." Titredi ve bunun soğuktan olmadığını biliyordum.

Zihnime not ettim – Grace beni yağlanmış olarak görmek istiyordu. Bahse girerim, bir dahaki boş gecemde bunun gerçekleşmesini sağlayabilirdim. Yani, tek istediğim ona kendini iyi hissettirmekti. Bunu başarmak için ne gerekiyorsa, göreve hazırdım.

"Bu bebeği şimdi mi açalım yoksa gece yarısına kadar bekleyelim mi?"

Üzerine düşündü. "Bekleyelim. Saat on ikiyi vurduğunda en azından şampanya içersek bu durum daha az iç karartıcı olur."

"İç karartıcı ne demek? Bu romantik." Onu kendime doğru çektim. "Buraya gel."

Bir saniye sonra birbirimize sokulduk; kolumu omuzlarına doladım, o da yanağını göğsüme bastırdı. Araba hâlâ sıcaktı ve vücut ısılarımız birbirine karışmıştı ama bu sıcaklık sadece on beş dakika sürdü. Grace, Briar için hazırladığı haber programı hakkında konuşurken nefesinin beyaz dumanlar şeklinde çıkmaya başladığını fark ettim.

Ön koltuğa doğru uzanarak, "Bir saniye," diye araya girdim. "Isıtıcıyı biraz açalım."

Bunu bir sonraki saat boyunca yapmaya devam ettim – ısının yükselmesine izin ver, benzin bitmesin diye ısıtıcıyı kapat ve titremeye başlayınca tekrardan aç.

"Sıcak kalmanın daha iyi bir yolu olması gerektiğini hissediyorum," dedi Grace, ben ısıtıcıyı milyonuncu kez kapadıktan sonra.

"Hımm?" Ona aç bir sırıtışla cevap verdim.

"Kastettiğim bu değildi ama..." Gülümsedi. "Kötü bir fikir değil."

"Hiç de fena fikir değil," diye onayladım ve sonra parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını arkaya yatırdım ve ağzını benimkiyle kapattım.

Onu öpmeyi seviyordum. Bazen takım jetinde uyumaya çalışırken ya da soyunma odasında aklım başka yerlere gittiğinde Grace'le ilk öpüştüğümüz zamanı düşünüyordum. Arkadaşının odası olduğunu düşünerek yanlışlıkla onunkine gitmiştim.

Onun yerine, *Zor Ölüm* filmlerini izleyen ve şeker yiyen bir birinci sınıf öğrencisi bulmuştum. Ona katılmıştım, çünkü neden olmasındı? O çok tatlıydı ve ben çok sıkılmıştım. Ama bir şekilde film gecesi öpüşme seansına dönüşmüştü. Elim onun pantolonundayken, onun eli de benimkindeydi.

Tanrım, harika bir geceydi. Yanlışlıkla o kapıyı çaldığımda, arkasındaki kıza âşık olacağımı bir milyon yıl geçse düşünmezdim. Veya bir daireyi paylaşacağımızı, bir yatağı. Beraber bir hayat kuracağımızı. Şimdiyse burada, geniş Mercedes'imizin arka koltuğundaydık ve o dirseklerinin üzerinde geriye yaslanırken vücudum onunkinin üzerine iniyordu. Elleri saçlarıma dolandı, hevesli dili ağzımın içinde hareket ediyordu.

"Siktir," diye inledim dudaklarına karşı. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Dudaklarımızı ayırdı. "Sana ne yapıyorum?" diye fısıldadı.

"İçimdeki vahşi bir yanı uyandırıyorsun besbelli. Ama aynı zamanda..." Bir ara verdim. Bunu kelimelere dökmek çok zordu. "Şey hissetmemi sağlıyorsun..."

Kendimi ifade etme konusunda hiçbir zaman yetenekli olmadığım için hayal kırıklığıyla inleyerek durdum. Duygularımı kelimelere dökmek zordu.

"Bana her şeyi hissettiriyorsun," dedim sonunda. "Beni güldürüyorsun. Beni sertleştiriyorsun. Beni delirtiyorsun." Sesim hafifçe kısıldı. "Bana kendimi güvende hissettiriyorsun."

"*Ben* mi sana kendini güvende hissettiriyorum? Benden bin kat daha büyük ve güçlü olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bununla hiç ilgisi yok," dedim kabaca.

Ve sonra onu tekrar öptüm.

Montunun fermuarını açıp avuçlarımı örgü kazağının altına soktuğumda, hareket eden ellerimi durduracak kadar çok titredi.

"Çok mu soğuk?" dedim endişeyle.

"Hayır, çok *iyi*." Nefes nefese kalmıştı. "Bana dokunmanı seviyorum."

"Güzel çünkü sana dokunmayı seviyorum."

Memelerini kavramak için avuçlarımı yukarı kaydırdım ve başparmaklarımı kullanarak meme uçlarıyla oynadım. Büzülmüş uçlarına dokunurunca boğazından bir inilti çıktı. Kazağını yukarı çekip iştahla bir meme ucunu ağzıma aldım. Emdiğimde Grace inlemeye başladı. Başının arkasını tutarak beni yumuşak tenine bastırdı. Memesini emerken ağrıyan sikimi kamına sürtmeden edemiyordum. Bu arada elim aşağıya, kalın taytının bel lastiğine doğru ilerledi.

Başımı memesinden kaldırdım ve "Seni becermek istiyorum," dedim.

Grace cevap olarak sadece inledi.

"Bu evet demek miydi?" diye sordum edepsiz bir kıkırdamayla.

"Her zaman evet."

Ne demek istediğini tam olarak biliyordum. En berbat ruh hâli içinde olabilirdim, hayatımın en kötü gününü geçiriyor olabilirdim ve Grace'in bir gülümsemesi, bir nefes nefese *evet* demesi her şeyi tersine çevirebilirdi. Yapması gereken tek şey, "Sikini istiyorum," demesiydi ve ona verirdim.

Onu sıcak, ıslak ve benim için hazır bulmak için elimi külotunun içine soktum. Kalçalarını kaldırıp bana doğru hareket ettirdi ve seksi hareketleri avucumun kayganlaşmasına neden oldu.

"Tanrım," dedim boğuk bir sesle. Elimi çektim ve pantolonumu açıp sikimi serbest bırakmak için aşağı ittim. Benimki Grace'in kalçasına doğru fırladı ve ânında parmaklarını onun etrafına doladı.

"Bunu seviyorum," dedi nefes nefese ve sertçe sıktı.

"Siktir, evet," diye homurdandım.

Sonra aletimi elinden alıp bacaklarının arasına yerleştirdim. Külotu tamamen çıkmamıştı bile – dizlerinin etrafında sıkışıp kalmıştı. Ama neyse ki kumaşı esnekti. Benim baksırımsa çıplak kıçımı ortaya çıkaracak kadar aşağı inmişti.

İçine girdiğimde ikimizin de nefesi kesildi. Tamamen tek eşli olduğumuz ve o da hap kullandığı için prezervatifi uzun zaman önce bırakmıştık ve Grace'le aramızda engel olmadan birleşmekten daha mükemmel bir his yoktu. Vajinası sıkı ve sıcaktı, tüm dünyadaki en sevdiğim yerdi.

"Harika hissettiriyorsun," diye inledim boynuna.

Saçımı çekerek başımı kaldırdı ve dudaklarımız tekrar hararetle buluştu. Kalçamı itip gidebildiğim kadar derine girdiğimde dilim ağzındaydı. Ancak garip pozisyonumuz, yalnızca hızlı, sığ darbelere izin veriyordu.

Penisim daha derine girmek için ağrıyordu ama bu hâlâ inanılmaz bir histi. Ve Grace inlemeye ve her hamleyi karşılamak için huzursuzca doğrulmaya başladığında, sığ vuruşlarımın doğru noktaya geldiğini anladım. G noktası. Güzel. G noktası oyuna girdiğinde orgazmları her zaman daha yoğun oluyordu. Kalçamı, o tatlı noktaya daha da sert vurabilmek için ayarladım ve gözleri zevkle geriye doğru devrilerek kapandı.

"Aman Tanrım," diye yalvardı. "Bunu yapmaya devam et. Devam et."

Ve yaptım, ifadesi gitgide daha da mutluluğa bürünürken onun sıkı sıcaklığına çarpmaya devam ettim. Amının sıcaklığı beni çevreliyordu. Ağzından kesik kesik nefesler çıkıyordu. Gözleri bir anlığına kapandı, sonra titreyerek açıldı ve benimkilere kilitlendi. Gördüğüm ham zevk nefesimi kesti.

"İşte bu," diye ısrar ettim. "Benim için gel."

Bakışlarının gittikçe puslanmasını izleyerek onu becermeye devam ettim. O inlediğinde, sesini bir öpücükle bastırdım, orgazmının beni sardığını ve etrafımda dalgalandığını hissediyordum. Sıcak titreşimler vücudumda geziniyordu. Ona böyle hissettirmek dünyanın en güzel duygusuydu. Bu da benim boşalmamı tetikledi ve boğuk bir iniltiyle geldim, taşaklarım karıncalanıyordu ve göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Kendimize gelmemiz komik denecek kadar uzun sürdü. Ap-

talca orada yatıyorduk, hâlâ neredeyse tamamen giyinik hâlde, sikim onun içindeydi ve nefes almak için mücadele ederken kollarıyla beni sardı.

"Tamam," dedi uykulu bir sesle. "Artık donarak ölebiliriz."

"SON BİR DAKİKA," DİYE HAYKIRDI LOGAN.

Yemin ederim, yılbaşı gecesi için bu kadar gülünç bir şekilde heyecanlanan tanıdığım birkaç kişiden biriydi. Bense bu geceyi hiç umursamazdım ve yıllar geçtikçe ilgi seviyem gitgide azalmıştı.

Ama erkek arkadaşım telefonundaki saatin tik taklarını izlerken mutlu mutlu sırıtıyordu. Arabamızın dışındaki şiddetli kar fırtınası yüzünden ikimizin telefonu da saatlerdir çekmiyordu ama en azından şarjlarımız bitmemişti.

Şampanya şişesi Logan'ın elinde hazırdı. Aniden endişeyle etrafına bakındı. "İlk kim içecek?" diye yakındı. "Kadehimiz yok!"

"İlk yudumu sen alabilirsin," dedim nezaketle.

"Emin misin?"

"Yani, sanırım? Gerçekten istiyordum ama..." Yeni yılın ilk içkisini kimin tadacağı gerçekten umurumda değildi. Ama ona büyük bir iyilik yaptığımı düşündürürsem, bir dahaki sefere Netflix'te tüm film seçimlerimi reddettiğinde ona bu anı hatırlatabilirdim. "Sorun değil. Sen iç."

Resmen gözleri ışıldadı. Bu adamı mutlu etmek için çok az şey gerekiyordu.

"Otuz saniye," diye uyardı. "Hazır ol, kadın."

Bir kahkahayı bastırıp dikleştim. Logan'ın mavi gözleri telefonunun ekranına kilitlenmişti.

"Neredeyse geri sayıma geldik. Coşkulu bir çığlık bekliyorum. Hazır mısın, bebeğim?"

"Tabii. Ama bağırmamıza gerek..."

"ON!"

Ah. Tanrım.

"DOKUZ!" diye bağırdı eliyle ona katılmamı işaret ederken.

Bu adamı tüm kalbimle sevdiğim için onu mutlu ettim ve onunla bağırarak geri saymaya başladım. "BİR!" diye bağırmayı bitirdiğimizde Logan, "MUTLU YILLAR!" diye haykırdı ve beni büyük bir istekle öptü.

Öpücüğüne karşılık verdikten sonra, "Mutlu yıllar, Johnny," diye fısıldamak için geri çekildim.

"Mutlu yıllar, Gracie."

Yüzünde küçük oğlan çocuğu gülümsemesiyle şişeyi dudaklarına götürdü ve şampanyadan ilk yudumu aldı.

02:00

Çekici hâlâ gelmemişti.

Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu ve Logan'la ben çoktan tüm şampanyayı içmiştik. Şimdi arka koltukta sarhoş ve ısınmış hâlimizle rasgele çocukluk hikâyeleri anlatarak birbirimizi eğlendiriyorduk.

Onun hikâyeleri benimkilerin rahat havasını taşımıyordu ki bu da pek şaşırtıcı değildi. Logan'ın ebeveynleri boşanmıştı ve babası iyileşen bir alkolikti, bu yüzden kolay bir çocukluk geçirmemişti. Ama abisiyle bazı güzel anıları vardı. Benimkiler de boşanmıştı ama arkadaş kalmışlardı, bu yüzden aile hikâyelerim çok daha neşeliydi.

Birbirimize sarılıp gülüşerek anılarımızı paylaşırken sürekli birbirimize dokunuyorduk. O saçımı okşuyordu. Ben keskin hatlı çenesindeki kirli sakalla oynuyordum. Bıyıkları parmak

uçlarımı çizdi ama kederli bir şekilde tıraş olması gerektiğini söylediğinde buna katılmadım. Bence seksi ve erkeksiydi ve ona dokunmadan duramıyordum. Tanıştığımız andan beri böyleydi. Üniversite birinci sınıftaki hâlim John Logan'a feci âşık olmuştu ve adam o zamandan beri sistemimi asla terk etmemişti.

Umarım hiçbir zaman da terk etmezdi.

"Sence gelecekler mi?" diye sordum burnumu soğuk pencereye bastırırken. Camın dışındaki dünya sonsuz bir kar girdabından ibaret gibiydi.

"Altı saat demişlerdi," diye hatırlattı. "Daha altı saat olmadı."

"Beş buçuk saat oldu."

"Beş buçuk altı demek değildir."

"Ama neden hâlâ gelmediler?" diye sızlandım.

"Çünkü daha altı saat olmadı!"

"Şunu söylemeyi kes!"

Ben sefil bir şekilde pencereden dışarı bakmaya devam ederken Logan kahkahayı patlattı.

"Ya açlıktan ölürsek?"

"Ölmeyeceğiz," diye beni temin etti.

"Ya donarak ölürsek ve... Aman Tanrım. Şu an anladım. Ya cezalandırılıyorsak?"

İç çekti. "Tamam. Dinliyorum. Ne için ve kim tarafından cezalandırılıyoruz?"

"Alexander tarafından! Ondan nefret ettiğimiz için. Ya bunu o yaptıysa?" Aniden korkuyla iç çektim. "Aman Tanrım, Logan, sence Willie o çukurun dibinde kırık bacağıyla yatarken böyle mi hissetmiştir? Ruhu Alexander'ın içine girmeden önce? Sence öleceğini biliyor muydu?"

Logan bir süre konuşmadı. Sonra başını sallayarak onayladı. "Önümüzdeki on dakika boyunca ya da bu fikrin korkunçluğu bedenimi terk edene kadar seni görmezden gelmeye karar verdim."

02:42

Bakışlarımı pencereden ayırıp kasvetli bir şekilde uzun uzun iç çektim. "Tamam. Bence zamanı geldi."

Kaşlarını çattı. "Neyin zamanı?"

"Bir anlaşma yapmanın."

"Ne anlaşması?"

Battaniyeyi vücutlarımızın alt etrafına doğru çekip daha sıkı sardım. "Günlerce burada mahsur kalabiliriz. Hatta haftalarca."

"Günler veya haftalar sürmeyecek, seni çılgın kadın."

Çenemi inatçı bir tavırla kaldırdım. "*Olabilir.* Ve eğer bu olursa, Willie'ye California Trail'de olduğu gibi açlıktan veya donarak ölme ihtimalimiz oldukça yüksek. Ve eşzamanlı bir cinayet-intihar kararı vermediğimiz sürece, birimizin diğerinden önce öleceği kesin. Bu olursa diye bir anlaşma yapmamız gerekiyor."

"Hay sikeyim, ne anlaşması?" diye homurdandı.

"Bir açlık durumuyla karşı karşıya kalırsak, hâlâ hayatta olan kişinin ölü olanı yemesi gerekir."

Logan bana bakakaldı.

"Ne?" dedim kendimi savunmaya geçerek. "Bu, hayatta kalma meselesi."

"Birbirimizi yememizi istiyorsun."

"Eh, birbirimizi değil. Sadece birimizin yapması gerekecek. Ve bilmeni isterim ki önce ben ölürsem, beni yemene izin veriyorum. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Mezardan seni yargılamayacağım."

Bana öylece bakmaya devam etti.

"Yani anlaştık mı? Yaşayan, ölü olanı yer? Acil durum çantasında bir İsviçre çakısı var. Ah ve bence popo kesilecek en iyi kısım. Daha etli."

"Hayır," dedi üzerine basa basa.

"Evet," diye ısrar ettim. "Popo en iyi kısım..."

"Hayır derken, yani tatlı kıçından bir parça kesip onu *tüket-*

meyeceğim," diye netleştirdi. "Birbirimizin kollarında ölmeyi tercih ederim, *Titanik*'teki-yaşlı-insanlar tarzında."

Hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "Tamam, anlaşmayı kabul etmiyorsun. Ama ben yine de yapacağım."

"Anlaşma olması için iki tarafın da kabul etmesi gerekir," diye karşı çıktı.

"*Hayatım* tehlikedeyken değil." Ona dil çıkardım. "Üzgünüm, bebeğim ama istesen de istemesen de kıçını yiyeceğim."

Bu sözler ağzımdan çıkana kadar ne kadar kötü ifade ettiğimin farkında değilim, bu da henüz olgunlaşmamış erkek arkadaşımın uluyarak kahkahalar atmasına sebep oldu.

03:02

"Tamam, kesinlikle on dört saat oldu..."

"Altı," diye düzeltti Logan.

"...ve hâlâ gelmediler." Dişlerim neredeyse yanağımın içinde bir delik açacaktı. "Bizi bulabileceklerini sanmıyorum."

"Tam konumumuzu biliyorlar."

"Evet ama araba karla kaplandı. Biz göremeyecekler. Ve sonra kar fırtınası sona erdiğinde, çıkış yolumuzu kendimiz kazmamız gerekecek." Ona sert bir bakış attım. "Gerçekten anlaşmayı kabul etmelisin."

"Asla. Ve kazarak çıkmamız falan gerekmeyecek. Gayet iyiyiz." Ama endişelerim Logan'ı harekete geçirdi. Kapının koluna uzandı ve açmak için birkaç kez sertçe itmesi gerektiğinde küfretti. "Hemen döneceğim."

"Ne yapacaksın?"

"Arabayı görebilmeleri için karı biraz temizleyeceğim. Ve artık dörtlüleri yaksam iyi olur. Çekici gelmek üzeredir."

Üstümdeki battaniyeyi kaldırmaya yeltendim. "Sana yardım edeyim."

"Asla olmaz. Çok soğuk. Burada kal."

Değerli çıktı ve yakışıklı yüzü sonunda pencerenin diğer tarafından görünene kadar kazımaya devam etti. Kırışan yüz hatlarından odaklandığı belli oluyordu ve bu beni gülümsetti. John Logan, yaptığı her şeye konsantrasyonunun yüzde yüz onunu veriyordu.

On beş dakika sonra arabaya geri döndü, yüzdükten sonra üstündeki suyu silkeleyen bir köpek gibi üzerindeki kanı silkeledi. Battaniyenin altına girdiğinde onu ısıtmaya çalıştım.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, geniş gövdesi kollarımda titriyordu.

"Yaa, bebeğim." Onu ısıtmak için sırtını sıvazlamaya başladım. Pek işe yaramadığını gördüğümde, benzin deposunun yavaş yavaş boşalttığımızı bilmeme rağmen ısıtıcıyı açmak gibi kritik bir karar aldım.

03:46

"Çekici hâlâ gelmedi. Neredeyse bir saat geciktiler ve artık hayatlarımız için endişeleniyorum. Kim bilir, belki de hiç gelmeyecekler. Sonsuza kadar burada kapana kısılmış olabiliriz. Cesetlerimiz yıllar sonra bulunacak ve..."

"Ah, şunu keser misin?" Logan elimden telefonu kaptı ve kameraya konuşmaya başladı. "Ölmeyeceğiz. Gayet iyiyiz." Bir saniyeliğine durakladı. "Ama ölecek olursak: Anne, seni seviyorum. Bilmeni istiyorum ki sen en harika..."

"Hey!" Omzuna bir yumruk attım. "*Kendi* vedalarını için benim şarjımı kullanamazsın. Sen öleceğimize bile inanmıyorsun." Telefonu elinden kapıp konuşmaya devam ettim. "Birbirimizi yememiz için anlaşma yapmaya yaklaşmadı bile, millet! Bu nasıl bir erkek arkadaş? Ona hayatta kalması için bir yol sundum ve beni yemeyeceğini söyledi!"

Logan dudaklarını aniden yanağıma bastırdı. "Seni yemem mi istiyorsun?" dedi ipeksi bir ses tonuyla. "Seni yiyeceğim bebeğim."

"John," dedim dehşet içinde nefesim kesilirken. Kameraya baktım. "Bunu duymamış gibi yap, baba!"

Sonra kaydı durdurdum ve kar arabanın dışında devam ederken Logan'la öpüşmeye başladık.

04:22

"Pekâlâ, işte benzinimiz bitti," diye belirtti Logan, havalandırmalar son sıcak hava dalgasını serbest bırakırken. Çekici hâlâ gelmemişti ve artık resmî olarak benzinimiz de bitmişti.

"Öldüğüm zaman beni yemen konusundaki teklifim hâlâ geçerli," dedim ona. "İşte seni bu kadar çok seviyorum."

Sıkıntıyla iç geçirdi.

04:49

Logan'ın güçlü kollarında kıvrılmıştım, uzun parmakları saçlarımla oynarken uykulu ve hâlimden memnundum.

"Bunu özlemişim," diye mırıldandı.

Ona bakmak için başımı döndürdüm. "Neyi?"

"Sana sarılmayı. Seninle olmayı."

Boğazıma bir yumru takıldı. "Ben de."

Sessizlik aramıza yerleşti. Son birkaç yıl hızla aklımdan geçti. Nasıl sevgili olduğumuz. Logan, Briar'dan mezun olduğundan beri ilişkimizde yaşadığımız tüm değişiklikler. Boston'ın ikinci lig takımında oynadığı zamanlarda, *o* programının çok yoğun olduğunu düşünürdüm. Şimdi profesyonel ligdeydi ve programı bin kat daha kötüydü.

Keskin çenesini okşamak için uzandım. "Senden başka yanında donarak ölmeyi tercih edeceğim kimse yok."

Gülerken göğsü titredi. "Benim de öyle, güzellik."

05:13

Korna sesiyle sarsılarak uyandım. Logan beni dürterek kendinden ayırıp kapıya uzandı.

"Sanırım geldiler," dedi.

Hızlıca doğruldum. "Tam zamanında! Yaklaşık on sekiz saat falan geciktiler."

"İki," diye düzeltti sırıtarak.

"Kar fırtınası zamanına göre on sekiz eder."

"Dram kraliçesi." Alınmama fırsat vermeden güldü ve arabadan indi.

Ceketimin fermuarını çekip onu takip ederek dışarı çıktığımda kalbim heyecanla atmaya başladı. Gecenin zifiri karanlığını iki ışık huzmesi bölüyordu. Daha doğrusu sabahın.

Bir insan silüeti gördüm ve sonra yokuşun tepesinden bir erkek sesi yankılandı.

"Yol yardımı için siz mi aramıştınız?"

BENZİN ALMAK İÇİN KISA BİR MOLA VERDİKTEN VE PANSİyon sahiplerine geleceğimizi belirten bir mesaj attıktan sonra Grace'le tekrar yola koyulmuştuk. Bu sabah yol tamamen ıssızdı. Heyecan verici yılbaşı partilerinden sonra herkesin hâlâ yatakta olduğundan şüpheleniyordum ve akşamdan kalma uyanacaklarından emindim.

Grace ve ben akşamdan kalma değildik ama öyle görünüyorduk. Geceyi bir arabanın arka koltuğunda titreyerek geçirdiğinizde böyle oluyordu. Yine de şişmiş gözlerime ve ağrıyan vücuduma rağmen hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Grace'le yeni yıla girmek, bir şişe şampanya ve birbirimizi yemek üzere yaptığımız bir anlaşma.

O anıyla sırıttım.

"Komik olan ne?" dedi yolcu koltuğundan.

"Dün gece." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Sadece ne kadar eğlenceli olduğunu düşünüyordum."

"Eğlenceli mi? Neredeyse ölüyorduk."

"Ama ölmedik." İleride pansiyonun tabelasını gördüğümde dönüş sinyalini verdim. "Bir macera yaşadık."

Garrett'ın geçen hafta bana verdiği tavsiye tam yerindeydi. Birlikte olabildiğince çok zaman geçirin, macera yaşayın ve anı-

lar biriktirin. Dün gece planlandığı gibi gitmemiş olabilirdi ama yine de çok eğlenmiştik.

"Bizim için daha iyi bir anlaşmam var," dedim.

Grace ofladı. "Yamyamlıktan daha mı iyi? Bundan şüpheliyim, tatlım."

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Güven bana, *tatlım*, çok daha iyisi."

"Tamam o zaman, gönder gelsin."

"Anlaşma bu," dedim ikimizi işaret ederek.

"Ne demek istiyorsun?"

Ses tonum yumuşadı. "Sen ve ben. Anlaşma şu, mümkün olduğu kadar fazla birlikte vakit geçireceğiz. Yoğun programlarımızın ilişkimizi kontrol etmesine izin vermeyeceğiz. Zaman yoksa *yaratacağız*." Sesimin çatlamaya başladığını duydum. "Hokey önemli değil. Okul, iş. Sen ve ben zorlanıyorsak bunların hiçbirinin önemi yok. Bağ kuramıyorsak."

Kız arkadaşımın gözlerinin dolduğunu görünce irkildim.

"Siktir," diye söylendim. "Seni ağlatmak için söylemedim."

"Sorun değil." Yanaklarını sildi. "Sadece... haklısın. Geri kalanın hiçbir anlamı yok. Evet, okula ve işe karşı sorumluluklarımız var ama aynı zamanda kendimize ve mutluluğumuza karşı da sorumluluklarımız var. Ayrı kaldığımızda mutlu olmuyorum."

"Ben de," dedim boğuk bir sesle. "Bu yüzden anlaşmaya bağlı kalmalıyız. Önemli olan biziz. Bence birimizin ilişkide mutsuz olduğunu ya da mesafe ve zamanın bizi olumsuz etkilediğini hissettiğimiz gibi ilk fırsatta böyle bir şey yapmalıyız."

"Fırtınada mahsur kalmak gibi mi?" diye sataştı.

"Macera yaşamak," diye düzelttim. "Peki ne diyorsun – anlaştık mı?"

Tereddüt etmedi. "Anlaştık."

Pansiyona giden dar şeritte ilerlerken kar lastiklerimizin altında çatırdıyordu. Dün gece bir ton kar yağmıştı ve tüm manzaramız bembeyazdı. Çok güzeldi. Tıpkı yanımda oturan kadın gibi.

"Başardık," dedim iki katlı ilginç bir yapının önünde durmak

için yavaşlayarak. Grace'e zafer dolu bir gülümseme göndermek için döndüm.

Pansiyonun ön kapısı açıldı ve ellili yaşlarının sonunda bir çift dışarı çıktı. Kalın mont ve atkıyla sarmalanmışlardı, kadının ellerinde üstlerinde buharları tüten iki büyük kupa vardı.

"John ve Grace?" Arabadan indiğimizde adam seslendi.

"Biziz," diye cevap verdim.

"Erken geldiğimiz için üzgünüz," dedi Grace özür dileyerek.

Kadın hiç umursamadı. "Ah, duymamış olayım, özür dileme! Tek parça hâlinde gelebildiğiniz için mutluyuz. Dün geceki o fırtına! Tanrım, çok kötüydü!" İki kupayı da bize uzattı. "Biraz sıcak çay. İhtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler." Grace minnettarlıkla kupalardan birini aldı.

Yüzümü ısıtan buharı hoş karşılayarak diğerini aldım.

Kadın, "Muhtemelen anladığınız gibi buranın sahipleri biziz" dedi. "Ben Amanda ve bu da kocam Rahip Steve."

"Sizi ağırlamaktan çok memnunuz," dedi kocası. "Kısa bir süre olsa da." Bana doğru mahcup bir şekilde gülümsedi. "Büyük hayranınım, oğlum."

Yalan söylemeyecektim – bu övgü asla eskimiyordu. "Teşekkürler, efendim. Ve ben... ben özür dilerim ama eşinizin sizi tanıtması şey..." Az kalsın "garipti" diyecektim. "Açık değildi," diye bitirdim. "Size Steve mi demeliyiz, Rahip mi?"

"İkisi de olur," dedi neşeyle.

"Rahip misiniz?" diye sordu Grace çayından bir yudum aldıktan sonra.

"Evet, öyleyim. Buradaki küçük cemaatimize liderlik ediyorum."

Karısı gururla gülümsedi. "Mütevazı davranıyor! Bowen County'deki hemen hemen her sakine danışmanlık yapıyor. "

Rahip Steve'in sıcak kahverengi gözlerini inceledim, sonra Grace'e baktım. Düşünceliydim. Demek istediğim... önümüze çıkan her fırsattan yararlanmamız gerektiği konusunda daha demin bir konuşma yapmamış mıydık?

"Ne oldu?" Bir şeylerin peşinde olduğumdan şüphelendiğinde kullandığı ses tonuyla sormuştu.

Rahibe dönmeden önce ona hafifçe gülümsedim. "Peki. Sadece merak ediyorum da..." Sırıtışım genişledi. "Nikâh kıyıyor musunuz?"

2. KISIM

TEKLİF

"ALLIE, NEREDEN BAŞLASAM? İŞİN ÖZÜ: SEN HARİKASIN. TAnıştığımız günden beri, birbirimiz için yaratıldığımızı biliyordum... Tamam, hayır, tanıştığımızda senin bir sevgilin vardı ben de çapkının tekiydim. Ama. Takıldığımız o günden beri – siktir, hayır, o tek gecelik bir şeydi ve sen utandın ve günlerce benimle konuşmadın..."

Derin bir nefes alıp toparlamaya çalıştım.

"Pisliğin teki olduğum ve kafayı bulup oyununu kaçırdığım için ayrılmamızdan sonra beni affettiğin günden beri..."

Hayır. Bu da korkunçtu.

Tekrar denedim.

"Allie, nereden başlayacağımı bilemiyorum bile."

"Çok bariz," dedi Garrett kuru bir sesle. "Bu arada, cevap hayır. Hiç durma ve o kutuyu kapat."

Elimdeki açık mücevher kutusuna, pelüş mavi kadife üstündeki ışıltılı elmasa bakarak hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyordum. Diğer en iyi arkadaşımız kanepeden bizi eğlenerek izlerken, ben Boston tarzı kahverengi kumtaşından pahalı evin oturma odasında eski ev arkadaşım ve ömür boyu en iyi arkadaşım Garrett'ın önünde hâlâ diz çöküyordum.

"Ben sorun etmezdim," dedi Logan dürüstçe. "Çoğu teklifin eksik olduğu samimiyeti katmışsın."

"Berbattı," diye düzeltti Garrett. "Ve seninle evlenmeyeceğim, Dean Heyward-Di Laurentis. Seni kırdığım için üzgünüm. Şimdi tekrar dene."

"Peki." Normalde G'nin bana böyle patronluk taslamasına izin vermezdim ama önemli bir göreve atılmış bir adamdım. Böyle bir işe gözü kapalı dalamazdınız.

Yani tekrardan pozisyon aldım. Tek dizimin üstünde. Elimde kadife kutu. Bu benim üçüncü evlenme teklifi girişimimdi çünkü anladığım kadarıyla Garrett Graham'ı memnun etmek çok zordu. Acaba Hannah da onu tatmin etmekte bu kadar zorlanıyor muydu?

"Allie," diye başladım.

"Gözlerime bak," diye komut verdi.

Dişlerimi sıkıp gri gözlerine baktım.

"Gözlerini kısmayı kes."

Gözlerimi kocaman açtım.

Logan kıkırdadı. "Dostum, ele geçirilmiş gibi görünüyorsun. Gözlerini kırpıştırman gerekiyor."

Göz kırpıştırdım.

"Allie, sen başıma gelen en harika şeysin," diye başladım bakışlarımı Garrett'a odaklayarak.

Logan, "Ah, hem de ne doğru," dedi.

Başımı ona doğru çevirdim. "Yorum yok, pislik. Sizin bana geribildirim vermeniz gerekiyor."

"Ben de öyle yapıyorum. Onun senin zavallı kıçının başına gelen en iyi şey olduğuna dair geribildirim veriyorum. O kadın olmasaydı mahkeme salonunda davaları savunarak, iyi miktarda para kazanarak, bir Lambo veya başka bir iğrenç spor araba sürerek hayatını mahvetmeye devam ediyor olurdun ve – ne var biliyor musun? Bu kulağa kötü gelmiyor. Belki de onunla evlenmeye ihtiyacın yoktur."

Garrett bir kahkaha patlattı.

Sadece iç geçirdim. Bu iki salak ve düğünü için şehre geldiğim arkadaşım Tucker bana öz kardeşimden daha yakınlardı.

Bu önemli bir şeydi çünkü abim Nick'le oldukça yakındık. Ama haklılardı. Allie olmasaydı şu an hayatım nasıl olurdu bilmiyordum. Ondan önce, ailemin ayak izlerini takip ederek Harvard Hukuk'ta okuyacaktım, ki bunu istemiyordum. Ayrıca kız arkadaş işlerine de girmiyordum. Lisedeki kız arkadaşım ondan ayrıldıktan sonra kendini öldürmeye çalışmıştı ve –yalan söyleyemem– bu beni korkutmuştu.

Ama sonra tek gecelik bir ilişki tüm hayatımı değiştirmişti. Allie Hayes benim için o kişiydi. Neredeyse dört yıldır birlikteydik ve evleneceğim, çocuk sahibi olacağım, birlikte yaşlanacağım kişinin o olduğuna dair aklımda tek bir şüphe bile yoktu. Daha önce evlenme teklif etmek için hiç acelem olmamıştı ama son zamanlarda içimde bir şey bir adım ileri gitmemiz gerektiğini söylüyordu. İlişkimizin ilerlediğini bilmek için. Ve evet, şimdi Tucker ve Sabrina nihayet evlendiklerine ve hepimiz onları kutlamak için Boston'a geldiğimize göre, sanırım düğün ateşi beni de etkisi altına almıştı. Bunun erkekleri de etkilediğini bilmiyordum ama olmuştu işte. Bir şekilde kendimi dün sabah Tiffany & Co.'da yüzük seçerken bulmuştum ve o zamandan beri geriye bakmadım.

"Tamam. Allie." Yetişkin bir adamın beklenti dolu gözlerine bakarak tekrar denedim. "Seni seviyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Espri anlayışını seviyorum. Bu kadar dramatik olmanı seviyorum..."

"Veto ediyorum," diye lafımı kesti Garrett. "Evlenme teklifi ederken ona hakaret edemezsin."

"Ama bu bir iltifat," diye karşı çıktım. "Dramları seviyorum."

"Evet ama kadınlar dramatik olduklarını duymak istemezler."

"O haklı," dedi Logan araya girerek. "Yılbaşında mahsur kaldığımızda Grace'e dramatik davrandığını söyledim ve kendini kaybetti." Durakladı. "Aslında teknik olarak, kıçını yemeyeceğim için kendini kaybetti."

"Özür dilerim – ne?" diye sordu Garrett kibarca.

"Kulağa geldiği gibi değil," dedi kıkırdayarak. "Birimiz kar fırtınasında ölürse diğerinin onu yiyeceğine dair söz vermemi istedi."

G başını sallayarak onayladı. "Ah. Şu filmdeki gibi."

Logan boş boş baktı.

"Sen de biliyorsun. Futbol takımı ya da öyle bir ekip dağa çarparak kaza yapıyordu ve hayatta kalmak için birbirlerini yemek zorunda kalıyorlardı hani? Oldukça iç ısıtıcıydı."

"Kulağa öyle geliyor," dedim kuru bir sesle.

"Evet, aynen öyle o zaman," dedi Logan, G'ye. "Ama söz vermedim ve o da sinirlendi. Neyse ki bu onu alıkoymadı..." Aniden durdu.

"Neyden alıkoymadı?" diye sordum.

Logan elini asker tıraşlı saçlarında gezdirdi. Bir an için gergin olduğu hissine kapıldım. Kaçmaya çalışıyordu. Ama sonra sinsi bir sırıtış yüzüne yayıldı. "Yılbaşının tamamını benimle yatakta geçirmekten. Neyse. Bana güvenin, kızlar dram kraliçesi olarak anılmaktan hoşlanmıyor."

Bir an için Grace'in varsayımını düşündüm. "Önce ben ölseydim *beni* yer miydin?" diye sordum.

"Ah, kesinlikle. Seni de, G."

Garrett'ın sesi meraklıydı. "Hayatta kalmak için bizi yiyeceksin ama kız arkadaşını yemeyecek misin?"

"Yapamazdım. Tamamen yanlış bir şeymiş gibi geldi. Onun o kusursuz etini kesme fikri..." Ürperdi. "Hayır, yapamam. Ölmeyi tercih ederim. Ayrıca o ölüyorsa ben de onunla ölürüm. Onsuz yaşayamam."

"İşte," dedi Garrett, parmağını havada bana doğru kaldırarak. "Söylemen gereken şey bu."

"Onun mükemmel etini kesip yiyemeyeceğimi mi?"

"Hayır, onsuz yaşayamayacağını. Onsuz hayatın yaşamaya değer olmadığını falan filan."

Sonunda bir yönlendirme. "Anladım," dedim. "Pekâlâ. Bırakın tekrar deneyeyim."

Bu sefer, sensiz-yaşayamam temalı bir konuşma yaptım, bu sırada Garrett ellerini kalbinin üzerine götürmüş başını sallıyordu. Tavrından cesaret alarak devam ettim.

"Birlikte olmak istediğim başka kimse yok. Becermek istediğim başka kimse yok. Vücudunun her bir noktasını seviyorum ve tüm ömrümü seni çıplak görerek geçirmek için sabırsızlanıyorum..."

"Hayır! Raydan çıktın," diye azarladı Garrett. "Fazla seksi oldu. Bu teklifte seksiliğe yer yok."

"Katılmıyorum," diye araya girdi Logan. "Daha seksi bile olabilir."

"Onu dinleme."

"Daha seksi," diye bastırdı Logan.

"Daha az," diye üsteledi Garrett.

Bakışlarım bir tenis topu gibi ikisi arasında gelip giderken şakaklarım zonklamaya başladı. Bu imkânsızdı. Bu teklifin altından nasıl kalkacağımı bilmiyordum. Romantik cümlelerle aram iyi değildi. Seksi konuşmalarda iyiydim, onu aklını başından alana kadar becermek istediğimi söyleyebilirdim. Allie'ye onu sevdiğimi söylemek konusunda da iyiydim çünkü seviyordum. Onu tüm kalbimle seviyordum. Bir teklif için neden lanet olası koca bir konuşma yapmam gerekiyordu?

"Biliyor musun, bence benim üstümde dene," diye öneride bulundu Logan. "G, belli ki iyi bir teklif alıcısı değil."

"Of, siktir git. Ben harika bir teklif alıcısıyım. Sadece bu teklif berbat. Beni etkilemeyen bir şeye evet demeyeceğim."

"Git kendini etkile," diye söylendim ona ortaparmağımı kaldırarak.

Garrett bana gülümsedi. "Yapıyorum. Her gün aynaya baktığımda."

Piç. İflah olmazdı. Yine de devasa egosu tamamen haksız sayılmazdı. Dört yıl boyunca Briar'da kampüsteki en önemli adam olmasının bir nedeni vardı. Garrett Graham'ın etrafı sürekli azgın kızlar tarafından kuşatılırdı. Evet, ondan çok daha fazla

kızla sayı yapmıştım çünkü Garrett her zaman hokeyle çok meşguldü ve onunla ciddileşmeye çalışan her pilice de bunu açıkça belirtmişti. Takılırdı ama benim ya da Logan kadar değildi. Ama sonuçta bu işine yaramıştı. Hokeye olan bağlılığı, Bruins'e imza atmasını sağlamıştı ve şimdi ligdeki en yüksek ücretli hokey oyuncularından biriydi ve taptığı bir kız arkadaşı vardı.

Benim için en çılgın olan, G ve Logan'ın tekrar takım arkadaşı olmasıydı. Dört yıl boyunca üniversitede birlikte oynadıktan sonra iki yıllığına yolları ayrılmıştı ama şimdi Logan, Boston'da Garrett'la aynı çizgide oynuyordu. Tesadüfiye de bakın. Bence öyle. Bu kelimeyi de doğru yerde kullanmayı hiç beceremiyordum gerçi.

"Burada bir kadın için başarıyla şiir yazan tek kişi olarak, bir teklifi değerlendirme konusunda en iyi donanıma sahip olduğumu düşünüyorum," dedi Logan, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Garrett gözlerini devirdi. "Tamam o zaman, Shakespeare."

"Bir açıdan haklı," dedim G'ye.

"Gördün mü?" dedi Logan işaretparmağını bana sallayarak. "Buraya gel, koca oğlan."

Ona doğru yürürken kıkırdadım. Uzun bacaklarını kanepenin kenarından sarkıtarak oturuyordu. Kot pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek giyiyordu, öne doğru eğildiğinde kokusunu aldım ve başımla onayladım.

"Siktir, güzel kokuyorsun, dostum. Hangi parfüm bu?"

"Duş jelim bitti, bu yüzden Grace'inkini kullanıyorum," diye yanıtladı sırıtarak. "Çok iyi, değil mi?"

"Ah, evet. Garrett'ın bütün o gizli erkek-erkeğe-takılmalarınız için neden otel odana sıvıştığını anlayabiliyorum."

"Kıskandın mı?" diye sordu Garrett sırıtarak.

Pis pis gülerek yerimi aldım ve milyonuncu kez kutuyu açtım.

Elmasın başımızın üstündeki aydınlatma armatüründe parıldaması Logan'ın bana aval aval bakmasına neden oldu. "Tanrım,

bu şey o kadar parlak ki retinamı delecek. Odanın karşısındayken bu kadar keskin parlamıyordu."

Kendimi beğenmiş bir şekilde kafamı salladım. "Seçim yapmayı iyi bilirim."

"Bu şey bir canavar. Allie'nin elinin bu ağırlığı taşıyabilecek kadar güçlü olduğundan emin misin ki?"

"İnan bana, daha önce nişan yüzükleri hakkında konuştuk. Büyük olmasını seviyor." Göz kırptım. "Büyük yüzükleri de."

Garrett alayla homurdandı. Odada gezindikten sonra deri televizyon koltuğuna yerleşti. "Tamam, ciddiyim, dostum. Bunu iyi yapmalısın."

Büyük maçlardan önce yaptığım gibi parmaklarımı kütletme dürtüme direndim. Tamam. Bunu başaracaktım.

"Allie," dedim Logan'a. "Seni çok seviyorum. Bana sevgini bahşetmeye karar verdiğinde tüm hayatımı değiştirdin. Sen benim dünyamı güzelleştiriyorsun."

"Daha seksi," diye mırıldandı Logan.

"Seninle olduğum her an kalbim patlayacakmış gibi oluyor." Durakladım. "Ve sikim de öyle."

Gözümün ucuyla Garrett'ın kahkahalarla sarsıldığını görebiliyordum.

Ancak Logan başını sallayarak onayladı. Bakışlarımız rahatsız edici derecede yoğun bir göz temasıyla kilitlendi.

"Benim için vazgeçilmezsin, bebeğim."

"Daha fazla fiziksel temas," diye teşvik etti.

Benimle dalga geçip geçmediğinden emin olamadım. Etmediğine karar verip oyuna devam ettim.

"Ne kadar nefes kesici olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." Öne doğru eğildim, hâlâ bir elimde yüzük kutusunu tutuyordum. Diğer elimi kaslı bacağına koydum.

Logan gözlerini kıstı.

Bunu sen istedin, diye düşündüm bir sırıtışla savaşarak.

"Sana her baktığımda benim olduğuna hâlâ inanamıyorum. Olağanüstü bir güzelliğin var. Kıyafetlerini yırtmak istememe

neden oluyor. Beni çok sertleştiriyorsun." Elim göğsünden köprücükkemiğine doğru kaydı. Kirli sakalla kaplı yanağını okşarken çaresizce gülmemeye çalışıyordum. "Bebeğim. Benimle evlenir misin?"

Ortamda kısa bir sessizlik oldu.

Logan'ın ağzı açık kaldı. Gözleri irileşmiş bir şekilde Garrett'a döndü. Sonra tekrar bana baktı.

"Ürperdim," dedi nefes verirken. "Gerçekten ürperdim, adamım. Bak." Bana kolunu göstermek için gömleğinin kolunu sıvadı. "İşte budur."

"Bu falan değil!" diye koltuktan homurdandı Garrett. "Sakın bunların hiçbirini söyleme yoksa kızı kaybedersin."

Ayağa fırladım çünkü tüm bu çalışma tamamen işe yaramazdı. "Sanırım burada işimiz bitti," diye duyurdum. "Siz ikiniz gerçekten ve kesinlikle en kötüsüsünüz."

"Ya da en iyileri miyiz?" diye karşı çıktı Logan.

Gözlerimi devirdim. "Bir bira alacağım, istiyor musunuz?" diye sordum.

Başlarını onaylayarak salladıklarında Garrett'ın geniş mutfağına girip paslanmaz çelik buzdolabına yöneldim.

"Ne zaman teklif edeceksin?" diye bağırdı Logan diğer odadan.

Kafamı buzdolabına sokup aramaya başladım. Üç şişe buldum. "Bilmiyorum. Mükemmel zamanı bekliyorum," diye itiraf ettim oturma odasına geri dönerken. "Belki düğünde yapabilirim diye düşündüm?"

İki çift göz bana inanmazlıkla bakıyordu.

"Düğünde?" diye tekrar etti Garrett. "Kafayı mı yedin? Tucker taşaklarını eline verir."

Logan, "Birinden seninle evlenmesini başka birinin düğününde isteyemezsin," dedi şaşkınlıkla.

"Ama bu romantik değil mi?" diye sordum şaşkın şaşkın. Cevap olarak sadece homurdandılar. "Onlar ölümsüz aşkları için yemin ediyorlar, ben ölümsüz aşkıma yemin ediyorum. Havada

çok fazla ölümsüz aşk var. Siz pisliklerin ölümsüz aşkla ne derdi var?"

"Dostum, bize güven," dedi Logan. "Bunu yapmak istemezsin."

Hâlâ bunun neden büyük bir olay olduğunu anlayamamıştım.

"Tamam. Sakin olun. Başka bir zaman bulurum."

"Bulsan iyi edersin," dedi Garrett. "Bu, Logan'ın onlara Alexander'ı düğün hediyesi olarak vermek istemesi kadar korkunç."

Logan'a bakakaldım. "Deli misin? O iblis bebekle düğünlerini lanetleyemezsin."

"Ah, ama sen tüm ilgiyi üstüne çekerek mahvedebilirsin?" diye karşılık verdi.

"Tanrı aşkına, size yapmayacağımı söyledim," diye homurdandım kanepenin diğer ucunda otururken.

Biramdan uzun bir yudum alırken bu hafta sonunun ne kadar anlamlı olduğu aklıma geldi.

"Oğlumuzun evlendiğine inanamıyorum," dedim heyecanla.

"Ben inanabiliyorum," dedi Garrett sırıtarak. "Yani, çocuğu bile var."

Haklıydı. Tucker'ın çocuğu olmakla kalmıyordu, aynı zamanda kız yakında üç yaşına girecekti. Küçük yeğenim Jamie'yi düşünmek kalbimi eritti. Tuck ve benim kan bağımız olmayabilirdi ama o ailendi ve kızını tüm kalbimle seviyordum. Kahretsin, üniversitede hırslı bir kaltak olduğunu düşündüğüm Sabrina'yı bile seviyordum bu günlerde. Sorunlarımızı uzun süre önce halletmiştik ve onun Tucker'a iyi geldiğini inkâr edemezdim. Ve harika bir anne olduğunu.

"Doğru. Ama bazen tüm evlilik olayına girmek için çok gençmişiz gibi geliyor," diye cevap verdim.

"Dedi kız arkadaşına evlenme teklif etmek üzere olan çocuk," dedi Garrett gülerek.

"Yirmi beş yaşındayız," diye karşı çıktı Logan. "O kadar da

erken sayılmaz, değil mi? Yani, kahretsin, bazen bir maçtan sonra o kadar darbe almış ve yaralanmış oluyorum ki kendimi çok yaşlı hissediyorum."

Ciddiyetle başımı salladım. "Sen yaşlı bir adamsın. Yakında emekli olmak zorunda kalacaksın."

"Sikerler, otuzlu yaşlarımda da gayet iyi oynayacağım."

"Otuzların sonlarına kadar," dedi Garrett.

"Kırklar," dedi Logan.

Garrett'a babasının emekli olmadan önce ne kadar süre oynadığını sormak üzereydim ama son anda kendimi durdurdum. Phil Graham'dan bahsetmek neşeli ruh hâlini öldürürdü. Garrett üniversiteden mezun olup babasının finansal baskısından kurtulduğu anda, büyürken onu istismar eden adamı reddetmişti. Artık ona "babam" ya da "baba" bile demiyordu; ondan bahsettiği nadir zamanlarda ona "Phil" diyordu.

Ne yazık ki, G ondan tamamen kurtulamıyordu çünkü Phil Graham hokey dünyasında hâlâ bir efsaneydi. Ama Phil'in kırk iki yaşına kadar oynadığından oldukça emindim ki bu etkileyiciydi.

"Ah, bu arada Tuck'ın sürprizine yardım ettiğiniz için teşekkürler." Bira şişesini dizimin üzerine koydum. "Her şeyin yolunda gittiğine inanamıyorum."

"Tuck kafayı yiyecek," dedi Garrett.

"Cidden," dedi Logan bana. "Egonu beslemekten nefret ediyorum ama bence bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikirdi."

"Biliyorum, değil mi? Çok iyi."

Ah, yarın gece Tucker'ın yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. Ve Allie'nin buraya gelmesi için de.

Düğün hafta sonu başlasın.

"GEL BİZE KATIL."

Rol arkadaşıma baktım, Trevor'ın yüzündeki heves beni gülümsetti. İnce ve genç yüz hatlarıyla, yirmi yedi yaşındaki yetişkin bir erkek yerine genç bir oğlan gibi görünüyordu.

"Malcolm ve ben Broadway'deki şu yeni martini bara gidiyoruz," diye ekledi. "Bir VIP salonları var, bu yüzden hayranlar tarafından takip edilmeyeceğiz." Trevor kaşlarını baştan çıkarıcı bir şekilde oynattı.

Üzgün bir bakış attım. "Yapamam. Bu kostümü değiştirdiğim an havaalanına gidiyorum."

"Havaalanı mı?"

"Evet, unuttun mu? Bu hafta sonu katılmam gereken bir düğün var."

Üç yıldır evim dediğim stüdyonun arka koridorunda aynı hızda ilerledik. Trevor, üniversiteden mezun olur olmaz rol aldığım dizi olan *The Delaneys*'e bu sezon yeni katılmıştı. Dizinin final sezonu için sevgilim olarak seçilmişti ve geçtiğimiz altı ayda yakınlaşmıştık. Bir yanım dizinin bu yıl bitmemesini diliyordu, özellikle de reytinglerimiz tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken. Ama dizinin baş yapımcıları Brett ve Kiersten başından beri bunun üç sezonluk bir hikâye olmasını planlamışlardı ve

her sezon, korkunç derecede işlevsiz bir ailenin ortanca kızını oynadığım hikâyeyi güzelce anlatmıştık.

Son birkaç yıldır ülkedeki bir numaralı dizide rol aldığımı düşünmek hâlâ gerçeküstüydü. Vedalaşmak çok zor olacaktı ama ben fısıltı yerine gürleyerek bitirmekten yanaydım.

"Öf. Doğru," diye sızlandı Trevor. "Bu hafta sonu muydu?"

"Aynen."

"Kim evleniyor demiştin?"

"Üniversite arkadaşlarım," diye cevap verdim. "Erkek arkadaşımın eski takım arkadaşı."

"Ah, hokey oynayan erkek arkadaş," diye dalga geçti Trevor. "Bir sporcuyla birlikte olduğun gerçeğini asla aşamayacağım."

"Güven bana, ben de nasıl oldu anlamadım." Artık oynamıyorsa, yine de bir sporcu olarak kabul edilir miydi ki? Bu günlerde Dean, Manhattan'da hokey ve voleybol takımlarına koçluk yaptığı özel kız okulu Parklane Akademisi'nde ders veriyordu.

Yardımcı oyuncuların soyunma odalarının bulunduğu koridora ulaştık. Daha büyük yıldızların karavanları vardı ama biz köylülerin tarafı burasıydı. Sadece şaka yapıyorum. Kendime ait soyunma odamın olması, kapıda adımın yazması dünyanın en güzel duygusuydu. Minnet duymadan uyandığım tek bir gün bile olmuyordu.

Trevor, yaklaşık üç yıldır ikinci evim olarak gördüğüm rahat odaya peşimden geldi. Off, her şeyi toplayıp bu odanın kapısını son kez kapatmak zorunda kalacağım günden çok korkuyordum. Final için hâlâ birkaç gece çekimimiz daha vardı ama sonra *The Delaneys* bitmiş olacaktı. Bu buruk bir duyguydu. Bu kadar uzun süre aynı karakteri oynadıktan sonra Bianca Delaney'i özleyecektim. Ama aynı zamanda yeni bir şeyle uğraşmaya hazırdım. Sınırlarımı zorlayacak yeni projelere açıktım.

"Erkek arkadaşını gelecek haftaki final partisine getirecek misin?" diye sordu Trevor. "Çünkü Malcolm'ın altın tanrıya son bir kez bakmak isteyeceğini biliyorsun."

Kıs kıs güldüm. Dizideki erkek kardeşim, rol arkadaşımız Malcolm, Dean'e büyük bir hayranlık duyuyordu ve Dean seti ne zaman ziyaret etse bir köpek yavrusu gibi peşinden koşturuyordu. Onu suçlayamazdım. Dean Heyward-Di Laurentis, Tanrı'nın yarattığı muhtemelen en çekici adamdı. Yönetmenimiz onunla ilk tanıştığında, Dean'i oyunculuk yapmaya ikna etmek için tam bir saatini harcamıştı. Hatta bir sonraki filminde ona bir rol bile teklif etmişti. Ama Dean'in filmlerde oynamaya ilgisi yoktu.

Ona özel olmadığı sürece.

Yanaklarımın hatırladıklarımla ısındığını hissettim. Yemin ederim, seks hayatımız haddinden fazla ateşliydi ama bir zamanlar Briar Üniversitesi'nin en büyük çapkını olan adamdan daha azını beklemezdim. Cinsel hayatımız söz konusu olduğunda Dean... muhteşem bir partnerdi.

Bunun da ötesinde, daha iyi bir sevgili isteyemezdim, nokta. O ilgiliydi, tatlıydı, komikti. Hatta babamla bile iyi geçiniyordu ki bu büyük bir başarıydı çünkü babam huysuzların kralıydı.

"Muhtemelen orada olacak ama programına bağlı." Omuz silktim. "Koçluk yaptığı hokey takımının biz Boston'dan döndükten sonra katılması gereken birkaç hafta sonu turnuvası var ama umarım bu onun en azından uğramasını engellemez."

"Güzel. Ayrıca seni sonrasındaki partiye de bekliyorum," dedi Trevor kararlı bir şekilde, koyu gözlerinde bir parıltıyla. "Seraphina, Malcolm ve ben kulübe gideceğiz."

"Ah. Şimdiden söz vermeyeyim. Final partisinden sonra sizi o kaosun içine takip etmeye karar vermeden önce siz manyakların ne kadar sarhoş olduğunu görmem lazım."

"Hayır. Gelmelisin. Bir daha birlikte dans etme şansımızın ne zaman olacağını kim bilir." Abartılı bir şekilde surat astı.

Aslında bu konuda haklıydı. Dizi bittikten sonra iletişimde kalacağımızı söylemek zordu. Daha bu yıl tanışmıştık ve çekimler bitince o Los Angeles'a dönecekti ve ben burada, New York'ta kalacaktım. Hollywood arkadaşlıkları dengesiz ve geçici olma eğilimindeydi.

"Bunu düşüneceğim," dedim ona. "Şimdi git. Üstümü değiştirip bu makyajı silmem lazım."

"Bu hafta sonu için iyi eğlenceler. Seviliyorsun, bebeğim."

"Sen de."

O gittikten sonra çabucak günlük kıyafetlerimi giyip yüzümdeki makyajı sildim. Aynaya baktığımda cildim donuk, kırmızı ve kuru görünüyordu. Kaşlarımı çatarak her tarafına nemlendirici sürdüm. Düğünde lekelerim olmasa iyi olurdu. Bu kabul edilemezdi.

Dışarıda beni bekleyen siyah bir araç vardı. Prodüksiyonda yer alan herkesin stüdyonun araba servisine erişimi vardı ancak önceden rezerve edilmesi gerekiyordu. Tekerlekli bavulumla kaldırıma yaklaştığımda şoför çantamı almak için hızla arabanın etrafından dolandı.

Onu sıcak bir gülümsemeyle selamladım. "Merhaba Ronald."

"Selam Allie," dedi rahat bir tavırla. Düzenli sürücülerimizden biriydi ve benim favorimdi. "Yolculuk programı bana havaalanına gideceğini söylüyor?"

"Evet, lütfen. Teterboro," dedim, milyarderlerin ve ünlülerin fark edilmeden şehre girip çıktığı özel havaalanının adını söyleyerek.

"Havalı!" diye dalga geçti gözleri parlayarak.

Kızardığımı hissettim. Dean'le çıkmanın, dikkat çekmek ve harika seksin ötesinde bazı avantajları vardı – ailesinin birkaç yıl önce satın aldığı özel jet gibi. Aynen. Heyward-Di Laurentis ailesinin bir jeti vardı. Yıllarca Connecticut ve Manhattan'daki evleri ile St. Barth'taki yazlıkları arasında gidip gelmişlerdi, o kadar sık seyahat ediyorlardı ki Dean'in babası Peter bir jet satın almanın "mali olarak mantıklı" olduğuna karar vermişti. Hayal bile edemezdim.

Şikâyet ettiğimden değildi. Dean'in kız arkadaşı olarak bu zenginlikten yararlanabiliyordum. Bu, kullanımda değilse aile jetine erişimim olduğu anlamına geliyordu. Şimdiye kadar sadece iki kez uçmuştum ve bir keresinde Dean'in annesi Lori'ye

uçuşlar için onlara ne kadar borcum olduğumu sormaya çalıştığımda bana gülerek endişelenmememi söylemişti. Bütün bir jetin deposunu doldurmanın ne kadar tuttuğunu düşünmek beni dehşete düşürüyordu ama Dean beni Boston'a bir saatlik yolculuğun ailesini iflas ettirmeyeceğine dair temin etmişti.

Ronald ve ben arabada sohbet ederken aynı anda en iyi arkadaşım Hannah Wells ile mesajlaşıyordum. O ve erkek arkadaşı zaten Boston'da yaşadıklarından düğün için seyahat etmeleri gerekmemişti. Dean ve ben hafta sonu için onların evinde kalacaktık ama Dean benden birkaç gün önce gitmişti.

BEN: Arabadayım, şu an havaalanına gidiyorum. Seni görmek için sabırsızlanıyorum, Han-Han.

O: AMAN TANRIM ben de. Senin salak yüzünü çok özledim.

BEN: Benim SENİN salak yüzünü özlediğim kadar olamaz.

Nerede olduğumu haber vermek için Dean'e mesaj attım.

BEN: Havaalanına doğru gidiyorum. Yakında görüşürüz.

O: Dikkatli ol.

O: Seni becermek için sabırsızlanıyorum.

Bir kahkaha attım. Eskiden seks hakkında bu kadar açık konuşmalarına hazırlıksız yakalanırdım ama artık alışmıştım.

Ve dürüst olmam gerekirse, bu tarzını seviyordum.

ALLIE SAAT DOKUZ GİBİ GELDİ. AKŞAM YEMEĞİNİ UÇAKTA yemiş olmasına rağmen, Garrett omlet yaparken Hannah onu mutfak tezgâhında bir tabureye oturmaya zorladı. Eski zamanlardaki gibi bir hava oluşmuştu. Üniversite günlerimiz gibi. Arkadaşlarımı her gün görmeyi ne kadar özlediğimi şu âna kadar fark etmemiştim.

En son altı ay önce Garrett, Islanders'a karşı oynarken bir araya gelmiştik. Hannah da peşine takılmıştı ve dördümüz Allie'nin babasıyla Brooklyn'deki bir restoranda yemek yemiştik. Ya bunu kirli zihnim uyduruyordu ya da o hafta sonu Garrett'ın otel odasına çıplak bir hayran kız gizlice girmişti ve Garrett yerine uyuyan Hannah'ı ellemişti kazara.

Dostum, hokey oynamayı özlüyordum. Ne olacağını asla bilemezdiniz.

Yemek yerken Hannah, Allie'ye geçen gün benimle paylaştığı haberi duyurdu: Yazı, geleceği parlak bir rapçi ile stüdyoda geçirecekti. Yetenekli bir söz yazarı olmanın yanı sıra, Hannah ayrıca birkaç müzik yapımcısıyla çalışıyordu ve en son süperstar Delilah Sparks için hit bir single yazıp ortak yapımcılığını üstlenmiş, bu da onun için bir ton kapı açmıştı.

Allie sırıttı. "Seni hip-hop sözleri yazarken hayal etmekte zorlanıyorum."

"Tanrım, hayal edebiliyor musun? Ama hayır, sadece bazı ritimler yaratıyor ve bazı nakarat kısımlarını yazıyorum. Bir şarkı var, onun için harika bir yeni sanatçı getirecekler. Onunla stüdyoya girmek için sabırsızlanıyorum. Kız sadece on beş yaşında."

Bir süre daha sohbet ettik ama artık sabrım tükeniyordu. Kız arkadaşımı görmeyeli üç gün olmuştu ve onunla yalnız kalmak için can atıyordum. Sanırım yukarıda çantamdaki o kadife kutunun varlığı hâlâ kafayı yememe neden oluyordu. Romantizm saçmalığına daha önce hiç bulaşmamıştım ama yemin ederim o yüzüğü Allie'nin parmağında hayal etmek beni biraz sertleştiriyordu.

Üst kattaki misafir odasında baş başa kaldığımız anda dudaklarım onun dudaklarındaydı ve onu aç bir adam gibi öpüyordum. Allie de aynı açlıkla bana karşılık veriyordu. Kıçından tutup kaldırdığımda bacaklarını belime doladı ve tırnaklarını gömleğimin önünden aşağı doğru kaydırdı. Ateşli, istekli vücudu o kadar çekiciydi ki onu neredeyse orada duvarda becerecektim ama kotunun düğmesine uzandığım anda geri çekildi.

"Ah, önce bir duşa ihtiyacım var," dedi nefes nefese. "Kendimi çok pis hissediyorum. Bütün gün çalıştıktan sonra uçağa bindim ve şimdi kokusunu alabildiğim tek şey bayat uçak kahvesi."

Burnumu altın rengi saçlarına gömdüm. Onu öperken kokusunu içime çekiyordum. Çilekler ve güller. Koku, merhum annesinin bir zamanlar tanıdığı biri tarafından onun için özel olarak yapılmıştı.

"Harika kokuyorsun," diye düzelttim. Kadınların olayı, kendilerini sizin onları tuttuğunuzdan çok daha yüksek bir standarda tabi tutmalarıydı.

"Duş," dedi net bir şekilde.

"Tamam. Ama sadece benim de katılmam şartıyla."

Mavi gözleri dumanlandı. "Anlaştık."

Birkaç dakika sonra sıcak suyun altında çırılçıplak ve birbirimize sarılmış durumdaydık. Elimi bacaklarının arasına kaydırmadan ve sıcak, kaygan cenneti avuçlamadan önce dolgun me-

meleriyle oynayarak onu sabunladım. Onu öpmek için başımı eğdim, sonra akan suyun altında beni duyabilsin diye ağzımı kulağına yaklaştırdım.

"Seni şu an burada sikmek istiyorum. Yapabilir miyim?"

"Hı-hı." Kulağa yarı inleme yarı sızlanma gibi gelen bir ses çıkardı. Sonra arkasını döndü ve yuvarlak, dik kıçının görüntüsüyle neredeyse o an boşalacaktım.

Duşta seks yaparken en iyi pozisyonun bu olduğunu deneyimlerimizden biliyorduk. Onu kucağıma aldığımda, kayıp onu düşüreceğime dair paranoya yaptığı için moda giremiyordu. Bu pozisyonda ikimizin de ayakları yere sağlam basıyordu ve ikimiz de ihtiyacımız olanı alıyorduk.

Sızlayan aletimi kavradım ve kıçının kıvrımı boyunca gezdirdim. Duşun sıcaklığına rağmen titriyordu. Diğer avucumu kuyruksokumuna bastırdım, ardından ona sataşarak omurgasının kıvrımlarını okşaya okşaya yukarı doğru çıktım.

"Seni özledim," dedim kalın bir sesle. İşkence gibi bir üç gün olmuştu ve ondan uzak kalmaktan nefret ediyordum.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı.

Bu kızı bu kadar çok sevmem neredeyse acınasıydı. Onu bu kadar arzulamam. Üniversitede ilk kez takıldıktan sonra başıma en çılgınca şey gelmişti – sikim Allie dışında birine yanıt vermeyi bırakmıştı. Ve o zamandan beri durum aşağı yukarı böyleydi. Bir sürü başka kadını çekici buluyordum ama yatmak istediğim tek kadın şu anda önümde olan ve onu becermem için sessiz bir yalvarışla kıçını dışarı çıkaran kadındı.

İçine girdiğimde ikimiz de inledik. İlk başta yavaş hareket ettim ama bu hızı koruma şansım asla yoktu. Ona çok ihtiyacım vardı ve çıkardığı sesler fazlasıyla tahrik ediciydi. Kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başlayana kadar zar zor üç yavaş vuruş yaptım ve ardından teslimiyetle darbelerimi indirdim. Bir kolumu nefes nefese ona doladım ve memelerini kavradım, birini sıkıp başparmağıma karşı sertleşen meme ucuyla oynadım. Diğer elimi uyluklarının birleştiği yere götürüp klitorisini sırtı

kavislenene kadar okşadığımda boşalmaya yakın olduğunu anladım.

"Daha derine," diye emretti, seks sırasında ondan duymayı sevdiğim o otoriter ses tonuyla.

Ve memnun etmeyi amaçladığım için kalçalarımı öne eğip açıyı değiştirerek ona istediği derin vuruşları verdim. Nefes nefese çıkardığı sesler etrafımızı saran buhara karışarak duşakabinde yankılandı. Tek ihtiyacım olan onun zevkten nefesinin kesilmesini duymaktı. Hızla onu takip ederek içine boşaldım. Akıllara durgunluk veren rahatlamadan sonra hareket edemeyecek kadar doyuma ulaşmıştım, bu yüzden onu göğsüme bastırıp yüzümü saçlarına gömerek öylece durdum. Bu mükemmeldi. Bu kız mükemmeldi.

Biraz sonra ben büyük etkinlik için giyinirken Allie yatmaya hazırlanıyordu. "Tucker'ın hâlâ neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok mu?" diye sordu saçlarını kısa bir atkuyruğu yaparken.

"Hiçbir fikri yok," diye onayladım. "Yüzünün alacağı hâli görmek için sabırsızlanıyorum."

"Video çektiğinden emin ol."

"Kesinlikle." Kot pantolonumun fermuarını çekip uzun kollu gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladım. "Beni bekleyecek misin?"

"Belli olmaz. Gece ne zaman dönersin?"

"İki? Üç?"

"O zaman hiç şansın yok. Yarın sabah on bir gibi bekârlığa veda partisi için buluşacağız."

"O kadar erken mi?"

"Evet. Taj'daki çay salonunda yer ayırttık."

"Çay mı?" Bunu ilk kez duyuyordum. Kızların şık bir otelde Sabrina için bir şeyler yaptığını biliyordum ama bir spa etkinliği falan olduğunu varsaymıştım.

Allie, "Evet, Jamie geçen ay ilk kez *Alice Harikalar Diyarında*'yı izledi," diye açıkladı. "Çizgi film versiyonunu. Şimdi çay partilerine takmış durumda. Ve Sabrina, düğün gününde gece geç sa-

atte bir şey yapıp şişkin görünmek istemediğini söylediğinden, sakin bir şey yapmaya ve çocuğunu da eklemeye karar verdik."

"Tanrım. Bekârlığa veda partilerinden bahsediyoruz ve kimse kahrolası bir striptizci izlemeyecek mi?" diye yakındım. "Ve bir *çocuk* mu getiriyorsunuz? Bu resmen gülünç."

"Hey, kimse sizi striptizci ayarlamaktan alıkoyamadı," diye hatırlattı bana. "Bunu bir sosis partisi yapmaya karar veren sensin."

"Evet, ben de bunu telafi edeceğinizi düşündüm – sizinkini bir vajina partisi yapmayarak!" Ona bakarak kocaman sırıttım. "Planlarınızı değiştirmek için çok geç değil. Çıldır, bebeğim. Bazı aletleri terli taytların üstünden okşayın."

Allie bir öğürme sesi çıkardı. "Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar duyduğum en az çekici şeydi. Kesinlikle hayır."

Kıs kıs güldüm. "İyi. Her neyse. Sabrina'nın istediği çay partisiyse, biz kimiz ki ona karşı çıkacağız? Jamie zaten buna bayılacak."

"Tanrım, o çocuk çok tatlı. Sabrina, kız grubumuza her gün resimler gönderiyor ve her biri bir öncekinden daha sevimli."

"İnan bana, biliyorum. Tucker da günde en az bir tane atıyor."

Pijama üstünü giyerken güldü. Eski Briar hokey tişörtlerimden biriydi; yumuşak, yıpranmış ve dizlerine kadar sarkıyordu. "O tam bir baba."

"Gerçekten. Asıl *bizim* grup sohbetimizi görmelisin. Tuck'ın tek yaptığı babalığın erdemlerini övmek. Hepimizin siz kızları hamile bırakmamız ve her yerde çocuklar olması gerektiğini düşünüyor."

"Güzel görüntü. Onun için nasıl gidiyor? Birilerini ikna edebildi mi?"

"Hayır. Garrett şu anda tamamen hokeyle ilgili. Logan ve Grace'in çocuk isteyip istemediklerini bile bilmiyorum. Sanırım bizim bu rolü üstlenmemiz gerekecek."

Allie gözlerini devirerek büyük yatağa çıktı. "Tuck şimdilik bu rolü elinde tutabilir. Çocuklar şu anda aklımdaki en son şey."

"Hey, yakında olacağını söylemedim," dedim kıkırdayarak. "Bundan önce gelen birkaç adım olduğunun farkındayım."

En öncelikli olanı ise nişanlanmaktı.

İçimde beklenti kabardı ve ifademin bunu ele vermediğini umdum. Bu hafta sonu Tucker ve Sabrina ile ilgiliydi. Ama New York'a döndüğümüz an, o yüzüğü Allie'nin parmağına geçirmek için hiç vakit kaybetmeyecektim.

14

SAAT GECE YARISINI GEÇMİŞTİ VE LİMUZİNİN ARKASINDAYDIK. Sadece dördümüzdük çünkü Tucker hâlâ bunun küçük bir kutlama olacağını sanıyordu. Son on dakikadır, dört kişi için bir limuzin kiralamayı "savurganlık" olarak gördüğünü söylüyor, "boşa para harcadığımızdan" şikâyet ediyordu. Sonunda Garrett ona bir kadeh şampanya koyup, "Aman Tanrım, gevşesene, bunun için para bile vermedik. Sponsora sordum ve ayarladılar," dedi.

Tucker ona bakakaldı. "Öylesine bir limuzin istedin ve sana verdiler mi?"

Logan homurdandı. "Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?" Başparmağıyla Garrett'ı işaret etti. "Bu, Garrett Graham. ahbap."

Gülmeye başladım.

"Doğru, unutmuşum," dedi Tuck gülerken. "Yani, sonunda bana nereye gittiğimizi falan söyleyecek misiniz? Bir tür striptiz kulübü olduğunu varsayıyorum ama..."

"Daha da iyisi," diye söz verdi Garrett.

Tıpkı patronlar gibi, şampanyamızı yudumlayıp şehir dışarıda vızır vızır geçip giderken limuzinin arkasında takılıyorduk. Dışardakilerin biz limuzinle geçerken içinde kimin olduğunu merak ettiklerini hayal ettim. Boston bir hokey şehriydi,

bu yüzden bu filmli camların arkasında Garrett Graham ve John Logan'ın olduğunu bilseler, kızlar ve erkekler muhtemelen akıllarını kaybederlerdi.

"Hey, tazelesene," dedim kadehimi uzatarak.

Logan eğilip içine biraz daha şampanya doldurdu.

Garrett, "Yaklaşmış olmalıyız," dedi Tuck'a. Sırıtmamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Ben de heyecanımla savaşıyordum. Bu sürprizle resmen seviye atlamıştık. Çok fazla organizasyon ve torpil gerektirmişti ama mucizevi bir şekilde ayarlamayı başarabilmiştik.

"Tamam. O zaman oraya varmadan önce," diye başladı Tuck, yüzü bana dönük olacak şekilde koltuğunda kıpırdandı, "seninle bir şey konuşmam gerek."

Kaşlarımı çattım. "Tabii. Ne oldu?"

"G, yarınki düğünde Allie'ye evlenme teklif etmeyi düşündüğünü söyledi."

Garrett'a ânında suçlayıcı bir ters bakış attım. "Cidden mi, dostum?"

"Evet, özür de dilemiyorum," dedi G bakışlarımdan etkilenmeyerek. "Tavsiyemizi dikkate almazsan ve saçmalarsan diye onu uyarmak zorundaydım."

"Piç."

"Hey, hey," diye araya girdi Tuck, Güneyli aksanı daha belirgin hâle geldi. "Kızmadım. Hatta bence bu iyi bir fikir."

Garrett ve Logan aval aval ona bakıyorlardı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Gerçekten mi?"

"Evet." Şampanyasını dudaklarına götürüp bir yudum alırken kadehinin üzerinden beni izliyordu. Kahverengi gözlerinde hiçbir alay göremiyordum. "Hatta romantik bile."

"Ben de böyle söylemiştim!" diye haykırdım haklı olduğum kanıtlanınca.

Kadehini yanındaki bardaklığa koyduktan sonra iki kolunu da dizlerine dayayıp ciddi bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Bence yapmalısın."

"Bekle, ciddi misin?"

"Neden olmasın? Sabrina ve ben düğünümüzü sizinle seve seve paylaşmak isteriz. Ve daha da anlamlı olabilir, anlarsın ya? Düşünsene bir. Senin tüm büyük başarılarını da paylaşabiliriz. Mesela sen Allie'yle evlenirken? Biz de tam orada olacağız ve ikinci çocuğumuzun haberini vereceğiz. Ve siz Allie'nin hamileliğini duyururken? Yeni evimizi aldığımızı paylaşmak için yine orada olacağız."

Logan şampanyasını yudumlarken nerdeyse boğulacaktı.

Gözlerimi kıstım. "Mesaj alındı."

"Hayır, bekle, daha da iyi olacak," dedi Tucker coşkuyla. "Allie ilk çocuğunuzu doğurduğunda bil bakalım kim orada olacak! Yine ben, sizi onurlandırmak için bebeğinizin adını verdiğimiz yeni köpeğimizi tanışmaya getireceğim. Ve çocuğunuz büyüdüğünde, üniversiteyi bitirdiğinde, nişanlandığında ve düğün yaptığında ben orada, ön sırada oturuyor olacağım. Kalp krizi numarası yapmak için."

Logan hayretle başını iki yana salladı. "Siktir. Tuck bir psikopat. Size kızılların hepsinin deli olduklarını söylememiş miydim?"

Garrett gülmekten konuşamıyordu.

"Tamam tamam, anladım," dedim homurdanarak.

Tucker'ın gülümsemesi kesinlikle öldürücüydü. "Anladın mı, Di Laurentis? Çünkü yarın Allie'den seninle evlenmesini isteyerek Sabrina'yı üzersen, orada olacağım. Her zaman orada olacağım. Her köşebaşında, öleceğin güne kadar hayatının her önemli ânını mahvedeceğim. Ve sonra sen ölüm döşeğindeyken, gitmeden hemen önce, sırf ilgiyi çalmak için intihar edeceğim. Ne düşünüyorsun, dostum? Bu gelecek kulağa nasıl geliyor?"

Garrett bana kendini beğenmiş bir bakış attı. "Sana söylemiştim."

Peki. Haklıydı. Görünüşe göre Logan da öyleydi. Çünkü Tuck şimdi burada oturmuş şampanya içiyor ve sanki daha de-

min beni ölüm döşeğindeyken intihar etmekle tehdit etmemiş gibi bana gülümsüyordu.

Kızıllar psikopattı.

On beş dakika sonra varış noktamıza yaklaştığımızda limuzin yavaşladı. Tucker pencereden dışarı bakmaya çalıştığında Logan onu kolundan çekerek, "Bakmak yasak," diye azarladı.

"Bir rampadan aşağı mı ineceğiz?" Tucker'ın kaşları merakla çatıldı.

"Sen bu konuda endişelenme, küçük adam," dedi Garrett gizemli bir ses tonuyla.

"Küçük adam?" diye homurdandı. "Ben de sizin kadar büyüğüm, pislikler."

Daha önce oraya sokuşturduğum bandanayı almak için gömleğimin cebine uzandım. "Tamam, gözleri bağlıyoruz."

Kaşları havaya kalktı. "Siksen olmaz."

"Ne kadar güvensizsin," diye cık cıkladı Logan.

Garrett sırıttı. "Bunun, senin bir jöle havuzuna ya da herhangi bir şeye atılmanla bitmeyeceğine söz veriyoruz."

Tucker bir an için grubu değerlendirdi. Bize güvenebileceğine karar vermiş olmalıydı çünkü başını sallayarak görev bilinciyle gözlerini bağlamama izin verdi. Psikopatça konuşmasının intikamı olarak ekstra sıkı bağladım.

Biz limuzinden indikten sonra Logan yüzüstü yere düşmemesi için Tucker'ın koluna girdi. TD Garden'ın ana girişine doğru yürürken kilolarca şeker yemiş bir çocuk gibi yerimde duramıyordum. Bu gece sadece Tuck için değildi. Hepimiz içindi.

Soyunma odalarına doğru tünelden aşağı inerken sesler beton duvarlardan yankılanıyordu. Garrett elinden geleni yapmıştı ve sadece ziyaretçi alanına girmemize izin verilmişti ama şikâyet etmiyordum. Kulübü, Garrett'ın bu isteğini yerine getirmek için görev sınırlarını epey aşmıştı. Takımda en çok gol atan oyuncu olmanın bariz avantajları vardı. Tüm ligin en golcü isim olsaydı

ona ne verirlerdi merak ettim. Belki de şehrin anahtarını. Ancak bu sezon ligin en golcü oyuncusu olma onuru Edmonton'dan Jake Connelly'ye gitmişti. Connelly'nin takma adının şimşek paten olmasının bir nedeni vardı. Çaylak sezonunda büyük patlama yaratmıştı.

Soyunma odasının kapısına ulaştık. Garrett gizli bir kodla kapıyı çaldığında kapının ötesindeki sesler ânında sustu.

Gözleri bağlı olan Tuck temkinli bir şekilde başını ileri geri hareket ettirdi. "Neler oluyor..."

Garrett kükürdayarak kapıyı açtı ve Logan'la ben Tuck'ı içeri doğru yönlendirdik. Beni karşılayan tanıdık yüzleri görünce âdeta genç bir kız gibi ciyakladım. Sessiz kalmak için tüm irademi kullandım, herkesin gözünde kendi heyecanımı görebiliyordum. Parmağımı dudaklarıma götürerek gruba ağızlarını kapalı tutmalarını işaret ettim.

"Hazır mısın?" diye sordu Garrett, Tuck'a.

"Doğuştan hazırım," diye cevap verdi.

Birileri güldü.

Tucker göz bağını boynuna indirdiği anda nefesi kesildi. Bir koi balığı gibi ağzı açık hâlde, soyunma odasını dolduran otuz küsur adama bakıyordu. Sonra, şimdiye kadar onda gördüğüm en büyük, en baş döndürücü gülümseme yüzüne yayıldı.

"Şaka mı yapıyorsunuz!" Mutluluk dalgalar hâlinde yükselirken dizine vuruyor ve kendini dik tutmaya çalışan yaşlı bir kadın gibi kalçasını tutuyordu. "Bunu nasıl yaptınız?" Hayret dolu bakışları Briar'dan eski takım arkadaşlarımızın üzerinde geziniyordu.

Yıllar boyunca düzine'lerce adamla oynadığımız düşünülürse, otuz tanesini Boston'a getirmeyi başarmış olmamız inanılmazdı. Garrett'tan önceki takım kaptanımız Jake Bergeron, diğer adıyla Birdie. Nate Rhodes, Garrett'tan sonraki takım kaptanı. Hunter Davenport, şu anki kaptan. Bize üç Frozen Four şampiyonluğu kazandıran kalecimiz Simms de oradaydı. Jesse Wilkes. Kelvin, Brodowski, Pierre. Diğer kalecimiz Corsen. Traynor,

Niko, Danny. Son birkaç yıldır kız kardeşimle çıkan Colin Fitzgerald. Liste uzayıp gidiyordu.

"Hepinizin burada olduğuna inanamıyorum." Tucker sersemlemiş bir hâlde, bazılarını yıllardır görmediğimiz eski dostlarımızı selamlamaya başladı.

Karısı Rupi ile bir yıl yaşadığı Hindistan'dan dönen Mike Hollis gibi. Yakın zamanda Amerika'ya geri dönmüşlerdi ve şimdi New Hampshire'da yaşıyorlardı, bu yüzden Boston onun için uzak değildi.

Tucker hepsine teker teker sarıldı. Zaman alıcı ve muhtemelen gereksizdi ama John Tucker tam olarak buydu işte. Herkese basitçe "selam" diyemezdi. Her birini kişiselleştirmesi gerekiyordu.

Tuck, seremoniyi burada barını yenilemesine yardım eden Fitzy'yle bitirdi. İkisinin çok yakın olduğunu biliyordum. "Seni görmek çok güzel, dostum. Yeterince sık ziyaret etmiyorsun."

Fitzy kederle, "İş çok yoğun," dedi. "Ve Summer tüm boş zamanlarımı tekeline alıyor."

Bir kahkaha atarak ona baktım. "Hey, yüksek ilgi beklediği konusunda seni uyarmıştım."

Rahat bir tavırla, "Buna değer," diye cevapladığımda onu başımla onayladım. Kız kardeşim çılgın biri olabilirdi ama yine de onun onurunu korumak için ölürdüm ve onu aşağılayan herkesi döverdim, Fitz'i bile.

Yanımdaki Tucker şimdi kocaman odaya bakarken sonunda nerede olduğumuzu anladı. "Hasiktir. Burası TD Garden."

"Aynen." Garrett cevap verirken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu ve haksız değildi. Bu inanılmaz bir başarıydı.

"Dolaplara bak," dedim Tuck'a.

Bakışlarımı takip edip dolapların ekipmanla dolu olduğunu gördüğünde gözleri büyüdü. Çoğumuz bir dolabı paylaşıyorduk ama Tucker'ınki kendine aitti ve her birinin içinde, arkasında isimlerimizin yazılı olduğu özel bir forma vardı. Bu, Summer'ın katkısıydı. Formaları o tasarlamıştı ve ben de yaptırmıştım.

"Bu..." Yemin ederim gözleri biraz dolmuştu. "Bu aldığım en

harika hediye, çocuklar. Hepinizi burada görmeyi beklemiyordum ve..." Aniden gerildi ve yüzünde suçluluk duygusu belirdi. "Ah, kahretsin. Yarınki tören için de mi kalacaksınız? Hepiniz davetliydiniz ancak herkes LCV'sini yanıtlamadı. Yemek şirketini ve Sabrina'yı aramam gerekecek ve..." Uzaklaştı, zihni bu son gelişmeyi pürüzsüzce halletmek için dakikada bir milyon kilometre hızla çalışıyordu belli ki.

Birkaç kişi onun görünür kaygısına kıs kıs gülmeye başladı.

"Her şey halledildi," diye temin ettim onu. "Bekârlığa veda partisi için kimin sana sürpriz yapacağını bilmeni istemedik ama merak etme, tüm LCV'ler Sabrina'da."

"Her şeyi biliyordu," diye ekledi Garrett, böylece Tuck düğünlerine fazladan otuz misafir getirmediğimizden emin oldu.

Geniş omuzları rahatlamanın etkisiyle gevşedi.

"Ve şimdilik daha fazla düğün muhabbeti yok," dedim kararlı bir şekilde. "Bu gece, çocukların tekrar buza çıkmasıyla ilgili."

"Cidden mi? Oynayacak mıyız?" Tucker'ın tüm yüzü aydınlandı. "*Burada?*"

Tam olarak nasıl hissettiğini biliyordum. Bruins'in oynadığı buzda paten kayma düşüncesi nerdeyse sikimi sertleştiriyordu. Bu, her hokey hayranının ıslak rüyasıydı.

Garrett gruba, "Yalnızca iki saatimiz var" dedi. "Yani hemen hazırlanalım ve gece bakım ekibi bizi dışarı atmadan önceki her saniyeden yararlanalım."

Vakit kaybetmeden herkes dolaplarına doğru ilerledi ve kıyafetler yere düşmeye başladı. Çılgıncaydı ve planlaması aylar süren böyle parlak bir fikir bulduğum için kendimle gurur duyuyordum. Bize pisti Garrett ve Logan ayarlamıştı ama ben bu adamların üçte ikisini Boston'a uçurup bir otele yerleştirmiştim. Herkes hafta sonu tatilini karşılayamazdı ve bazıları masraflarını karşılamama izin vermeye başta itiraz etseler de sonunda onları Tucker için gururlarını bir kenara bırakmaya ikna ettim. Özellikle bu gibi durumlarda, bir güven fonuna sahip olmanın kesinlikle bir zararı yoktu.

Şu an etrafım eski arkadaşlarımla, dört yıl boyunca birlikte kaydığım takım arkadaşlarımla doluydu ve daha iyi bir gece hayal edemiyordum. Çıplak striptizcileri ve bir adamın kaçınılmaz olarak herkesin önünde boşalacağı cüretkâr kucak danslarını unutun. Bu şimdiye kadarki en iyi bekârlığa veda partisiydi.

YAKINDA SABRINA TUCKER OLACAK OLAN SABRINA JAMES, bir odaya girdiğinde herkesin kafasını çevirdiği o mükemmel derecede güzel kadınlardan biriydi. Parlak siyah saçlardan, yoğun kahverengi gözlerden ve çocuk taşıdığına dair hiçbir belirti göstermeyen kusursuz bir vücuttan bahsediyordum. Onu tanımasaydım muhtemelen ondan nefret ederdim. Ya da en azından kıskançlıktan ölürdüm. Ve bu kız sadece baş döndürücü olmakla kalmıyordu, aynı zamanda hukuk fakültesinden mezun olmak üzereydi. Güzellik *ve* zekâ. Bazı insanlar sadece şanslı doğardı.

Yine de, onu tanıdıktan sonra Sabrina'dan hoşlanmamak çok zordu. O, sonuna kadar sadık ve mesafeli dış görünüşünün ele verdiğinden daha komik bir kötü gün dostuydu.

Özel çay salonuna girdiğinde parlak bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Bugünü planlamaya yardım etmesine rağmen sanki hepimizi burada görmek beklenmedik bir şeymiş gibi sevinçliydi.

"Hepinizin burada olduğuna inanamıyorum." Sesi, hiç onluk olmayan bir duyguyla titriyordu. Sabrina, genellikle buz gibi soğuktu. Kendinden emindi. Duygulanmazdı. Ama küçük Jamie'yi kollarında tutarken inanılmaz uzun kirpiklerine yapışan gözyaşları gördüğüme oldukça emindim.

Bu arada üç yaşındaki kız aşağı inmek ve annesinin anakonda kolları tarafından ölümüne sıkılmamak için haykırıyordu.

Sabrina'nın isteği üzerine misafir listesi kısıtlı tutulmuştu, bu yüzden küçük grubumuz geniş, zarif odada pek de bir kalabalık yaratmıyordu. Zaten Sabrina hiçbir zaman sosyal kelebek olmamıştı. Üniversite boyunca çalışmıştı, sonra hukuk fakültesine başlamadan hemen önce bir çocuğu olmuştu, bu da sosyalleşmek için kendisine fazla zaman bırakmamıştı. Bugünkü grubumuz ben, Hannah ve Grace; Dean'in kız kardeşi Summer; Sabrina'nın Briar'dan en iyi arkadaşları Hope ve Carin; bir de Harvard Hukuk'tan arkadaşları Samantha ve Kelsey'den oluşuyordu.

Ama herkesin dikkatini çeken Jamie'ydi. Yürümeye başlayan çocuk Tucker'ın koyu kızıl saçlarını ve Sabrina'nın iri çikolata kahvesi gözlerini almıştı. İkisinin mükemmel bir karışımıydı ve onlar kadar muhteşem olacağından şüphem yoktu. Bu sabah tütü etekli mor bir elbise giyiyordu, saçları iki yandan toplanmıştı.

"Allie Teyze!" Tombul kollarını dizlerime dolamadan önce çığlık attı.

Ona düzgünce sarılabilmek için eğildim. "Hey, prenses," dedim Dean'in ona seslendiği gibi. Herkesin Jamie'ye seslenmek için kullandığı takma isimleri vardı. Garrett şekerim diyordu. Logan ise bücür. Hope'un kocası D'Andre ona tarçınlı kurabiyem diye sesleniyordu ki bu benim favorim olabilirdi.

"Aman Tanrım, bu bir taç mı?" dedim, kestane rengi saçlarının üstündeki ışıltılı gümüş taca hayranlıkla bakarak.

"Ya! Babam benim için aldı!" Jamie tacı gururla tüm gruba gösterirken biz de onu öven tepkiler veriyorduk.

Ardından, şık giyimli bir otel çalışanı çayın yakında servis edileceğini duyurmak için gelene kadar etrafta dolaşıp kendi aramızda sohbet ettik.

"Heyecanlı mısın, bebeğim?" diye sordu Sabrina kızına. "Çay içmek üzereyiz. Alice gibi."

"Alice gibi!" diye bağırdı Jamie çünkü küçük çocukların ses ayarı yoktu. Jamie Tucker'ın *yüksek* ses kavramından haberdar olduğunu sanmıyordum.

Hepimiz masanın etrafında bize ayrılmış koltuklara yerleş-

tik. Tam karşımda Sabrina ve Jamie vardı, Hannah ile [illegible] arasındaydım. Yüksekten çıkmak için kullandığım ve Jamie'yi yürüteç kullanmaya mecbur eden ağrı (muhtemelen) beni yine kucağına kaptırmaya çalıştı. Sabrina bir şeyler yemem için ısrar edip, sonra bir kaseden kaşığı kaldırdığı için sandalda (muhtemelen) yaptı.

"Hayır, bu fincan Hope Teyze'nin," dedi Jamie yanaklarını yalayıp ortaya saman kadına doğru uzatarak. "Bu senin için."

Gülümsemem vakitsizdi. Jamie için plastik bir fincan uygun muydu.

Sabrina bilmiş gülümsemesini yakalayarak, "Bir vakitsizlik yok, resimden yeğiyorum da," diye açıkladı. "Onun için çorbanın yok. Dışarıdaki tüm bardakları karşılamak bir servete mal olur."

Üç yarım çayımızı doldururken Hannah'nın biraz yüzünün ağrındığını fark ettim. Onu rahatça dürterek, "İyi misin?" diye mırıldandım.

"İyiyim. Sadece biraz midem bulanıyor," dedi. "Düşünce yatmadan hemen önce bol mahlemeli bir omleti mideye indirmenin iyi bir fikir olduğundan şu an emin değilim."

"Sanırım bunlardan birinin zencefil çayı olduğunu söylemiştiler? Bu mide bulantına iyi gelecektir." Bize yaklaşan erkek garsona baktım. "Zencefilli bir çay olduğunu söylemiştiniz? Onlar alabilir miyiz, lütfen?"

"Tabii ki, hanımefendi."

Hanımefendi. Bu sıra kendimi havalı mı yoksa yaşlı mı hissettirdi emin olamadım.

"Cennet kokuyor," dedi Hannah, çay fincanını ağzına götürürken. Büyük bir yudum aldı. "Mükemmel. Tam ihtiyacım olan şey."

Masanın karşısından Jamie, Hannah'yı sevimli bir şekilde taklit etti. Çayını hüpürdeterek yudumlarken, "Mmmmmm!" diye bir ses çıkardı. "Mükemmel!"

Herkes gülmemeye çalışıyordu.

"Çayı gerçekten seviyor mu?" Kelsey, Sabrina'nın diğer tarafından yaşırmış gibi sordu. "Onun için çok acı değil mi?"

Sabrina sırıtarak. "Ü-Z-Ü-M S-U-Y-U," dedi. "Bu çocuğa kafein yüklememin imkânı yok. Sen deli misin?"

"Kafeinsizler de var," diye belirtti Carin.

"Yanlışlıkla başka bir şey içmesi ihtimalini göze alamıyorum. Geçen yılki kahve fıyaskosundan sonra değil. O kadar gergindi ki Tuck onu neredeyse acil servise götürüyordu."

Garsonlar, ilk turdaki sandviçleri abartılı üç katlı tepsilerde getirdiler. Ve sonraki bir buçuk saat boyunca tepsiler gelmeye devam etti. Minik salatalıklı sandviçler ve dolgulu macaronlar yerken *Downton Abbey*'den bir sahneyi canlandırıyormuşum gibi hissediyordum. Bu, Sabrina'nın günü olmasına rağmen Jamie sabahın bariz yıldızıydı. O zehir gibiydi ve çok tatlıydı, bana fazlasıyla Tucker'ı hatırlatıyordu. Ve tam daha sevimli olamayacağını düşünüyordum ki herkese iyi olup olmadığını sorma gibi garip bir yeni alışkanlık edindiğini keşfettim, şimdi de masanın etrafında gezinirken bunu yapıyordu.

"İyi misin, Samanda Teyze?" diye sordu Samantha'nın sandalyesinin yanında durarak.

Sabrina'nın Harvard'dan arkadaşı açıkça gülmemek için savaşıyordu. "Harikayım, sorduğun için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Kocaman, ışıl ışıl bir gülümsemeyle Jamie benim oturduğum bir sonraki sandalyeye geçti.

"İyi misin, Allie Teyze?" diye sordu.

Dudaklarım seğirdi. "İyiyim, prenses."

Devam etti. "İyi misin, Annah Teyze?"

Hannah keyifle gülümsedi. "Ben harikayım, şekerim."

Jamie sıradan devam ediyordu. Sabrina'ya bakıp, "Onu son gördüğüme göre çok daha sakin," dedim. Onu en son sonbaharda görmüştüm ve Jamie tam bir fırtınaydı, odanın içinde terör estirip yaramazlık yapıyordu.

"İnan bana, o hâlâ bir kâbus," diye yanıtladı Sabrina. "Kahvaltıdan sonra uyumasını sağladım. Daha sakin olması için buraya gelmeden onu yormaya çalıştım."

Garsonlarımız herkesin çay fincanlarını doldurmak için geri

döndüğünde sohbet Jamie'den bu geceki düğün resepsiyonuna kaydı. Nikâh, resepsiyondan yaklaşık bir saat önce gerçekleşecekti ancak bu özel bir davetti. Sadece Sabrina, Tucker ve Tucker'ın annesi olacaktı.

Bu, Carin'in canını sıkıyordu. "Yeminlerinizi okuduğunuzu göremeyeceğimize inanamıyorum."

Hope alayla homurdandı. "Ben inanabiliyorum. Bu sür– Yani S-Ü-R-T-Ü-Ğ-Ü-N iki yüz kişinin önünde kalbini açmasının imkânı yoktu."

Sabrina buna gülümsedi. "Beni iyi tanıyorsun, Hopeless*." Omuz silkti. "Bu şekilde orta yolu bulduk. Tuck büyük bir seremoni yapabilecek ve ben de bana bakan bir sürü göz olmadan ona onu ne kadar sevdiğimi söyleyebileceğim."

Summer da yanımda somurtuyordu. Sabrina'ya, "Evlenmeni çok kıskanıyorum," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, Fitzy'nin bana henüz evlenme teklif etmediğine inanamıyorum. O adamdaki cüret."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yirmi iki yaşındasın," diye hatırlattım ona.

Altın sarısı ipeksi saçlarını omzunun üzerinden attı. "Yani? Yirmi iki yaşındakilerin evlenmesine izin verilmiyor mu?"

"Hayır, tabii ki öyle değil. Sadece... daha gençsin. Yakında yirmi beşime gireceğim ve kesinlikle şu anda evlenmek istemiyorum."

Summer uçarı bir tavırla elini salladı. "Yirmi beş mi? Aman Tanrım. Neredeyse yaşlı bir kadınsın." Parıldayan yeşil gözleri bana şaka yaptığını söylüyordu. "Bilmiyorum, hep genç yaşta evlendiğimi ve genç bir anne olduğumu hayal ederdim," diye itiraf etti. "En az dört çocuğum olsun istiyorum."

"Dört mü?" dedim öksürerek.

"Babaları gibi dört büyük güçlü oğlan," diye onayladı.

Sabrina kıkırdadı. "İlkinden sonra konuşalım. Bakalım diğer üçünü hâlâ istiyor musun."

---

* (İng.) Umutsuz –*çn*

Summer görüşünden caymadı. "İki erkek kardeşe sahip olmak çok güzel ve Fitz tek çocuk, bu yüzden büyük bir ailesi olmasından keyif alacağını düşünüyorum." Altdudağını dışarı çıkardı. "Yine de bunların hepsi tartışmaya açık çünkü pislik bana teklif etmiyor." Keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım. Ya benim doğru insan olduğumu düşünmüyorsa?" Kimse cevap veremeden aceleyle nefesini bıraktı, sonra gülmeye başladı. "Tamam, bu sadece çılgınca. Elbette ben onun için doğru insanım. Tanrım."

Sadece başımla onayladım. Summer Heyward-Di Laurentis'in tüm konuşmaları tek başına yapabildiğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

Aniden bana döndü. "Bekle. Şimdi sorarsa gerçekten de Dicky ile evlenmeyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordu meydan okuyarak.

Dean'in çocukluk lakabı beni gülümsetti. "Eh, sormuyor, yani bu soru da tartışmaya açık."

"Ama ya sorsaydı?" diye zorladı. "Evet demez miydin?"

"Ben... ben bilmiyorum. Dürüst olmam gerekirse, muhtemelen sormasına bile müsaade etmezdim."

"Gerçekten mi?" Hannah şaşırmış görünüyordu.

Omuz silktim çünkü bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum.

Dean'i sevmediğimden değildi. Tabii ki seviyordum. Ve elbette bir gün evleneceğimizi ve bir ailemiz olacağını hayal ediyordum. *Bir gün* buradaki önemli kelimeydi.

Grace tek kaşını kaldırarak tartışmaya katıldı. "Senin için doğru insan olmayabileceğini mi söylüyorsun?"

Summer bunu duyunca homurdandı. "Bunu söylemesen iyi edersin çünkü şimdiden görümce olarak özel Noel tulumlarımız için aklımda bir tasarım var."

"Hiç de öyle bir şey söylemiyorum," diye itiraz ettim. "Dean kesinlikle benim için doğru insan. Birbirimize aidiz. Ama benim için nişanlanmak sadece bir adım değil. Sanki hepsi bir araya getirilmiş üç adım gibi. Nişanlamanın arkasından hemen evlen-

mek gelir ve onun ardından da aile kurmak ama ben bu adımların hiçbirine hazır değilim. Yakın gelecekte anne olmak bana ürkütücü geliyor." Sabrina'ya baktım. "Üstüme alınma."

"Alınmadım." Kuru kuru gülümsedi. "Benim için de korkutucuydu. Üniversitedeki son senemde hamile kalmak kesinlikle planın bir parçası değildi. Çocuk sahibi olmaya hazır değilseniz kimsenin sizi buna zorlamasına izin vermeyin."

"Dean bana baskı yapmıyor," diye temin ettim onu. "Ama dediğim gibi, tüm bu adımlar benim için bağlantılı. Geri kalanı için hazır olduğumdan emin olarak evlenmeyi tercih ederim. Sadece hepsini bir kerede yapmak isterim yani, ne demeye çalıştığımı anlıyor musunuz? Sanırım bunu kötü açıklıyorum."

Summer omuz silkti. "Hayır, bu mantıklı. Bakın, beş yıl nişanlı kalsam da umurumda olmaz. En destansı düğünü planlamaya yeşil ışık yanana kadar sadece parlak bir şeyler takmaktan mutlu olurum." Zaten ışıltılı takılarla kaplı olan elini uzattı. Summer, bir moda ikonuydu. Pahalı giysiler ve takılar onun diniydi.

"Şimdiden parlıyor gibisin," dedim gülümseyerek.

"Bu farklı. Fitzy'den bir tane istiyorum. Ve kendi gelinliğimi tasarlamak için sabırsızlanıyorum." Sabrina'ya sert bir bakış attı. "Ve sen, resepsiyonda elbiseni giysen iyi edersin. Görmek için can atıyorum."

Sabrina hafifçe kızardı. Dean'in moda tutkunu küçük kız kardeşine, "Gerçekten de öyle çok süslü bir şey değil," dedi.

"Önemli değil. Ne olursa olsun içinde güzel görüneceğini biliyorum," dedi Summer. Yeşil gözleri mutlulukla dans ediyordu. "Ah, düğünleri çok seviyorum! Heyecanlı mısın? Bu çok heyecan verici!"

"ÇOK HEYECAN VERİCİ!" diye bir anda bağırdı Jamie. Sonra annesine baktı. "Heyecan verici olan ne?"

Sabrina güldü. "Hayat," dedi kızına. "Ve evet, heyecanlıyım. Evlenmek planın bir parçası olmasa da. Ama Tuck ve benim zaten bir çocuğumuz var. Ve hayatımın geri kalanında birlikte olmak istediğim kişi o, yani..." Omuz silkerek cümlesini yarıda kesti.

Yaa, diye cevap veren koro karşısında kıpkırmızı oldu.

"Anne, kırmızı oldun." Jamie annesinin kucağına tırmanarak yapış yapış olan parmağıyla Sabrina'nın yanağını dürttü.

Sabrina gözlerini kıstı. "Ve sen de çikolataya bulanmışsın."

Birden Jamie'nin pembe dudaklarının her tarafında çikolata lekeleri olduğunu fark ettim.

"Çikolatayı nereden aldı?" diye sordu Sabrina.

Herkes masaya baktı. Hamur işlerinin çoğu yenmişti ve kalanların çoğu şekerli kurabiyeydi. Çikolatalı her şeyi oldukça hızlı bir şekilde yok etmiştik.

Jamie, "Carin Teyze'nin kurabiyesi yere düştü ve ben onu aldım ve yedim!" dediğinde neredeyse kahkahalara boğulacaktım.

Sabrina iç çekti. "Tamam. Hadi seni temizleyelim, küçük şey."

Bir peçete aldı ve Jamie'nin çikolata bulaşmış ağzını sildi. Buruşuk peçeteyi bırakır bırakmaz Jamie ağzına kremalı bir hamur işi tıktı ve şimdi yüzünün her yerinde pudra şekeri vardı.

Sabrina başka bir peçete daha almak için uzandı.

Ah, dostum. Çocuklar yorucuydu. Sabrina'nın sonsuz sabrına tanık olmaksa başka bir şeydi. Ve bu, tüm sinir bozucu adımları hayatımın sonraki zamanlarına erteleme kararımı güçlendiriyordu.

Çok çok sonraya.

SAAT ALTIDA HEPİMİZ YENİ EVLİLERİN RESEPSİYONUN YAPILdığı butik otelin balo salonuna girmelerini bekliyorduk. Özel nikâh bir süre önce sona ermişti ancak Tucker'ın annesi, otelin çatısında bazı fotoğraflar çektirdiklerini ve aşağı birazdan ineceklerini söylemek için gelmişti.

Balo salonu çoğu güncel ya da eski hokey oyuncusu olan ve üstlerine tam oturmayan takım elbiselerinin içinde sıkışmış sosisler gibi görünen yaklaşık iki yüz misafirle doluydu. Ben hariç tabii ki. Takım elbise bana herkesten çok yakışıyordu. Allie gözleriyle uyumlu gök mavisi bir elbise ve boyunu biraz uzatıp bacaklarını daha da uzun gösteren gümüş stilettolar giymişti. Sarı saçlarını zarif bir şekilde arkaya doğru toplamış, geçen sene yıl dönümü hediyesi olarak aldığım pırlanta küpeleri nazikçe sergiliyordu.

"Bu yeni Tom Ford koleksiyonundan mı?" diye sordu kız kardeşim pis ellerini çok pahalı takım elbisemin ceketinde gezdirerek. Pekâlâ, tamam, manikürü muhtemelen bu takımdan daha pahalıydı ama bir erkeğin özel dikilmiş yün, pamuk ve ipek karışımı takımına pençelerini değdiremezdi.

"Evet," diye cevap verdim kendimi beğenmiş bir şekilde. "Kıskandın mı?"

"Evet, Dicky, *o kadar* kıskandım ki," diye yanıtladı Summer, dramatik bir şekilde gözlerini devirerek. Sonra iç çekti. "Aslında, evet, biraz öyle. Bu gece benden daha iyi görünüyorsun."

"Bunu kabul ettiğin için teşekkürler," dedim ciddiyetle.

Fitz başını iki yana salladı. "Siz ikiniz delisiniz."

"Onu görmezden gel," dedi Summer bana. "Kıyafetlerin önemini bizim kadar anlamıyor."

Haklıydı. Fitz, hayatının geri kalanında yırtık kot pantolon ve eski tişörtler giyerek mutlu olabilirdi. Tasarım kıyafetlerle hiç işi yoktu. Ama bu, Summer'la pek çok ortak yanımızdan biriydi, öteki de yaşama karşı arzu beslemekti. Bu yaz onu New York'ta görmek güzel olacaktı. Briar'dan gelecek ay mezun olduktan sonra, o ve Fitz Manhattan'a taşınacaklardı.

Summer sanki aklımı okuyormuş gibi, "İkimizin de aynı şehirde olacağı günler için sabırsızlanıyorum," dedi. "Aslında sadece ikimizin değil, hepimizin!" diye düzeltti, gözleri daha da parlayarak. "Sürpriz öğle yemekleri ve alışveriş gezileri için Nicky'nin ofisine uğrayıp gelemeyeceğine dair bahaneler bulmasını izlemek için çok heyecanlıyım."

Summer, işkolik abimize eziyet etmekten keyif alıyordu. Ve bana da. Ve erkek arkadaşına da. Özünde, haşarı bir çocuktu. Fakat hepimiz onu seviyorduk.

Kalabalığın içinden bir uğultu yükseldi.

"Geliyorlar," dedi biri.

Tüm bakışlar kemerli kapı altındaki çifte odaklandı. Bir süre sonra çift kanatlı kapılar açıldı ve Jamie Tucker beyaz, uzun bir tül elbise içinde prenses gibi süzülerek balo salonuna girdi. Kestane rengi saçına gümüş bir taç takılmıştı ve melek yüzünde ışıltılı bir gülümseme vardı.

Tucker'ın annesi Gail küçük çocuğun peşinden koşarak, "Jamie! İşareti beklemen gerekiyordu," diye seslendi.

Kahkahalar, Sabrina ve Tucker göründüğünde yerini beğeni fısıltılarına bıraktı.

"Aman Tanrım," dedi Allie nefesi kesilerek. "Muhtemelen herkesin ona bakıyor olmasından nefret ediyor ama ona bir *bak.*"

Haklıydı. Sabrina, güzel dekoltesini ortaya çıkaran düşük yuvarlak yakalı sade, beyaz saten gelinliği içinde enfesti. Siyah saçları çıplak omzunun üzerinden dökülüyordu, birkaç tutam elmas bir tokayla yandan toplanmıştı. İnanılmaz derecede yüksek topuklu ayakkabılar giymesine rağmen, bir seksen beşin üzerindeki boyuyla Tuck hâlâ ondan uzundu. Balo salonuna girerken el ele tutuşuyorlardı. Sabrina'nın yüzü kızarırken Tucker'ın yüzü mutluluktan ışık saçıyordu ve o anda onu çok kıskandım.

Allie'nin elini sıktım ve o da elimi sıkarak karşılık verdi, ardından başını bana doğra eğerek gülümsediğinde kalbim sıkıştı. Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim?

"Bir gün biz de böyle olacağız." Sürprizi bozmak istemiyordum ama kışkırtıcı bu kelimeleri kulağına fısıldamadan edemedim.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bir gün," diye kabul etti. "Epey gelecekte bir gün."

Bir saniyeliğine bocaladım. Ondan "epey gelecekte bir günü" tanımlamasını istiyordum ama bu elimi açık edecekti, bu yüzden tepkisiz ses tonumu korudum. "Bilmiyorum... Çok geç olmadan seni gelinlikle görmeye karşı değilim. Ateşli olursun."

"E, heralde," diye yanıtladı ve ben de sırıttım. Onun özgüveni benimkiyle yarışırdı. Onu sevme nedenlerimden biri de buydu.

"Vera Wang'i aramamı ister misin?" diye sordum nezaketle. Tamamen şaka sayılmazdı. Aile bağlantılarım sayesinde Vera'yı kolayca hatta bağlayabilirdim.

Yüzümü incelerken Allie'nin ifadesi düşünceli bir hâl aldı. Orada ne gördüğünü bilmiyordum ama her ne gördüyse bu, dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu. "Bunu bir süre bekletmek isteyebilirsin. Demek istediğim, muhtemelen babamı ikna etmen biraz zaman alacak."

Babasını mı?

Boş bakışlarımı fark etti. "Ah, tatlım," diye cık cıkladı, mavi gözleri muziplikle dans ediyordu. "Onun rızasını istemen gerektiğini biliyorsun."

Midem kasıldı. Aman Tanrım. Onun *rızasını* mı almam gerekiyordu?

Beni yanlış anlamayın — Joe Hayes ve ben yıllar içinde hassas bir dostluk geliştirmiştik. Yani bana hâlâ "güzel oğlan" diyordu ama benden hoşlandığını biliyordum.

Peki bu küçük kızıyla evlenmeye yetecek kadar mıydı? Tek çocuğuyla?

Ah, siktir.

Bana acıyan Allie parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve beni öne doğru çekti. "Hadi gidip mutlu çifti tebrik edelim."

Geçen akşam eski takımımla TD Garden'da paten kaymanın tüm zamanların en güzel gecesi olduğunu düşünmüştüm. Ama bu düğün? Onu sikip atmıştı. Ağız sulandıran bir akşam yemeğinin ve düğün tarihinin en komik konuşmalarından bazılarının ardından müzik grubu sahneye çıktı ve dans pisti canlandı. Birkaç şarkıdan sonra Allie'nin yanından ayrıldım ve o kız arkadaşlarıyla dans ederken ben de elimden geldiğince çok eski arkadaşımla arayı kapatmaya çalıştım. Çünkü bu geceden sonra onları tekrar ne zaman göreceğimi kim bilebilirdi.

Üniversite mezuniyeti yaklaşırken, hepimizin ayrı düşeceğinden endişelenmiştim. Ve bazılarımız için öyle de olmuştu. Birdie, uzun zamandır sevgilisi olan Natalie'yle evlenip Oklahoma'ya taşınmıştı. Traynor, Los Angeles'ta yaşıyor ve Kings için oynuyordu. Pierre, Kanada'ya dönmüştü.

Üniversite arkadaşlarıyla iletişimi kaybetmek hayatın iç karartıcı kaçınılmazlarından sadece biriydi ama bu adamların çoğu hâlâ hayatımda olduğu için şanslıydım. Fitzy'yi kız kardeşimle

çıktığı için sık sık görüyordum. Hunter'la hâlâ sürekli mesajlaşıyorduk bu yüzden onun hayatından haberdardım. Bu gece gelemeyen kız arkadaşı Demi'yle tanışmıştım ve beraber yaşamaya başlayacaklarını biliyordum, takım arkadaşı Conor ve onun kız arkadaşıyla aynı evi paylaşacaklardı. Garrett, Logan ve Tuck'la konuşuyordum ve onları düşündüğümden çok daha sık görüyordum.

Gerçekten göremediğim, konuşamadığım tek bir yakın arkadaşım vardı ki o da Beau Maxwell'di çünkü artık yoktu. Bence Beau burada olsaydı bu gece eğlenirdi.

Boğazımda bir keder yumrusu belirdi, bu yüzden yoğun duyguyu üzerimden atmaya çalışarak elimdeki rom ve koladan bir yudum aldım.

Şansıma, Koç Jensen küçük hokey buluşmamızı gruba gizlice yaklaşarak böldüğünde dikkatimi dağıttı.

"Hey, Koç," dedi Tucker, dört yıl boyunca bizi zorlayan ve azarlayan adama gülümseyerek. "Gelebildiğine sevindim. Senin de Iris," diye ekledi, Koç'un yanındaki muhteşem kadına gülümseyerek.

Yalan söyleyemezdim – Koç'un düğüne yeni kız arkadaşıyla gelmesine şaşırmıştım. Birinin Koç kadar huysuz ve sürekli sinirli biriyle çıkmayı seçmesi aklımı karıştırıyordu. Ama Iris March havalı görünüyordu ve kesinlikle çok çekiciydi. Bu kısım sürpriz değildi. Chad Jensen, kırklı yaşlarındaki bir adama göre seksiydi. Tabii ki kadınlar onun peşindeydi.

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler," dedi Koç sert bir şekilde.

Bir anda sessizlik oldu.

Sonra bir baş selamı verdi. "Tamam. Devam edelim." Büyük elini Iris'in beline koyarak onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Logan kahkahayı patlattı. "Ciddi misin? Bir konuşma yapmadan çekip gidecek misin? Damadı tebrik etmeden?"

"Bunu ne tür bir sosyopat yapar?" diye araya girdi Nate Rhodes.

"Aşağılık bir hareket," diye kabul etti Garrett, ciddi bir şekilde başını sallayarak.

Koç, sanki bir migreni savuşturuyormuş gibi burnunun köprüsünü ovdu. Yıllar boyunca binlerce kez gördüğüm bir hareketti.

Yanında, Iris hafifçe güldü. "Ah, hadi, Chad. Birkaç kelime söyle."

Oflayarak bir nefes verdi. "İyi." Ama sonra devam etmedi.

Iris hâlâ gülerken Koç yerine lafa girdi. "Kadehlerimizi Tucker'a kaldıralım..."

Hepimiz kadehlerimizi ya da bira şişelerimizi kaldırdık.

Sonunda Koç Jensen boğazını temizledi. "Pekâlâ," dedi, kısık gözleri grubun üzerinde gezdirerek. "Bildiğiniz gibi bir oğlum yok. Sizlere bunca yıl koçluk yaptıktan sonra olmadığına sevindiğimi fark ettim."

Mike Hollis yüksek sesle gülmeye başladı. Ağzımı avucuma bastırarak bir kahkahayı boğdum.

Koç ters ters bize bakıyordu.

"Bununla birlikte," diye devam etti, "koçluk yaptığım tüm oyuncular arasında, John, bana en az acı veren sendin. Bunun için teşekkürler. Her şey için tebrikler. Avukat karın. Şirin minik kızın. Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Tucker'ın gözleri biraz nemliydi. Gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra, "Teşekkürler, Koç" dedi.

Erkeksi bir şekilde yandan kucaklaştılar. Koç geri adım attı ve rahatsızlık içinde kravatını çekiştirdi. Iris'in kolunu tutup kaçmadan önce, "Bir içkiye daha ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Gidişini izledikten sonra Garrett somurtarak, "Onun motivasyon konuşmalarını özlüyorum," dedi.

Hunter, "Giderek kısaldılar ve artık pek de motive etmiyorlar," dedi.

Logan kıkırdadı. "Bir içki daha alıp Grace'i bulacağım. HGG."

Bakışlarım bara yeni varan Koç ve Iris'ten hiç ayrılmamıştı.

Güzel bir çift olmuşlardı. Koç'un kaslı vücudu takım elbise taşımak için yapılmıştı ve Iris'in kıçı da siyah kokteyl elbisesinin içinde çok iyi görünüyordu.

"Koç'un bir kız arkadaşı olduğuna inanamıyorum." Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Sessizleştim ve onlardan tarafa gözlerimi kıstım.

"İnme mi geçiriyorsun?" diye sordu kibarca Hunter.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Koç'un nasıl seks yaptığını hayal etmeye çalışıyordum."

Etrafımda kahkahalar patladı. Ancak Hollis de şiddetle başını sallıyordu. "Bunu her zaman düşünüyorum," dedi.

"Her zaman mı?" diye tekrar etti Fitzy.

Hollis en iyi arkadaşını görmezden geldi. "Ah, evet. Bu gizemi çözmek için yıllarımı harcadım."

"Yıllar mı?" dedi Fitz tekrar.

"Ne gizemi?" Hunter eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Nasıl becerdiğinin gizemi," diye açıkladı Hollis. "Çünkü olay şu: Koç iriyarı adam ya hani. Yani onun sert beceren tipte biri olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?" Hollis giderek daha hararetli konuşmaya başlamıştı. "Yani hızlı ve öfkeli darbeleri olduğunu."

Garrett açık açık, "Bu muhabbetten hoşlanmadım," dedi.

"Ama belki de bu fazla bariz seçenektir," diye devam etti Hollis.

"Peki ne düşünüyoruz?" diye sordu Nate, büyülenmiş bir şekilde.

"İtaatkâr," dedim hemen. Bu uygun bir düğün konusu olmayabilirdi ama ilgimi cezbetmişti. "Bahse girerim, kadının onu bağlamasına ve istediğini yapmasına izin veriyordur."

Hunter, "İmkânı yok," diye karşı çıktı. "Kontrolün onda olmasını istiyordur."

"Katılıyorum," dedi Hollis, kesin bir şekilde başını sallayarak. "Ama ben şöyle öngörüyorum: Nazik."

"Yok be," dedi Hunter.

"Nazik," diye ısrar etti Hollis. "Ön sevişmeye kendini tamamen veriyordur. Hanımını memnun etmek için saatler harcıyordur. Ama tam kontrol ondadır, değil mi? Sonra, onu dört kez falan getirdikten sonra yavaşça içine giriyordur..."

"İçine girmek mi?" diye alay etti Nate.

Fitz nefesini bıraktı.

"...ve sevişiyorlardır," diye bitirdi Hollis. "Sonuna kadar sevişme adamı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Dürüst olmak gerekirse, bunu gözümde canlandırabiliyordum. Koç'un dış görünüşü o kadar sertti ki, bahse girerim yataktaki hâli ters köşe ederdi.

"Hayır," diye tekrarladı Hunter. "Hâlâ bir sert beceren olmasına oy veriyorum."

"Koç sikmez," diye karşı çıktı Hollis. "Sevişir."

Birileri boğazını temizledi. "Beyler."

Iris Marsh arkamızda belirdiğinde şaşkınlıkla sıçradık. Sanki kahkahalara boğulmamaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırarak Tucker'ın yaslandığı masanın üzerindeki gümüş rengi çantasını almak için gelişigüzel bir şekilde Tucker'ın üzerinden eğildi.

"Çantamı unutmuşum," dedi neşeli bir ses tonuyla.

Hakkını vermek gerekirse, Hollis en ufak bir mahcubiyet göstermedi. Bu adamın utanç duyabileceğini sanmıyordum.

"Iı, grup güzel çalıyor değil mi?" diye sordu Garrett ona, sanki Koç'la seks hayatını masaya yatırmışken bizi duyduğunu bilmiyormuşuz gibi.

"Mükemmeller," diye yanıtladı. "O Arcade Fire yorumunu sevdim." Çantasını kolunun altına sıkıştırıp bir adım geri attı. "Neyse. Böldüğüm için üzgünüm."

Ancak gitmeden hemen önce Hollis'e doğru eğilip bir şeyler mırıldandı. O kadar sessizdi ki ilk başta hayal ettiğimi düşündüm.

"Kesinlikle beceriyor."

Hollis'in ağzı açık kaldı.

"Ama bunu benden duymadın," diye omzunun üzerinden seslendi Iris, Koç'a doğru yürürken.

"Size söylemiştim," dedi Hunter kendini beğenmiş bir şekilde.

"GERÇEKTEN HARİKA GÖRÜNÜYORSUN." GELİNİN YANINA YAnaşıp koluna dokundum.

Sabrina bana baktı, gülümsemesi hüzünlüydü. "Teşekkürler. Sanki herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum."

"Bakıyorlar," dedim sırıtırken. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu gelinliği giymesen bile sana bakıyor olurlardı. Ateşlisin."

Bakışlarım, Dean'in bir düzine eski takım arkadaşıyla bir arada durduğu salonun diğer tarafına doğru kaydı. Daha önce beni gelinlik içinde görmekle ilgili yaptığı yorumlar hâlâ canımı sıkıyordu. Bunun şu anda istediğim bir şey olmadığını biliyordu. Ya da en azından bilmesi *gerekirdi*. Geçen yıl bunu konuştuğumuzda, evliliğin ve bebeklerin gündemimde olmadığını fazlasıyla net bir şekilde belirtmiştim. Ama Dean fevriydi. Sabrina ve Tucker'ı evliliklerinin keyfini çıkarırken görüp spontane bir şekilde bana evlenme teklif etmeye karar verebilecek türden bir adamdı.

"Orada ne hakkında fısıldaştıklarını düşünüyorsun?" Erkek grubunu başımla gösterdim. Konuşmaları ciddi görünüyordu.

"Hokeydir muhtemelen." Onları incelemek için bir saniye durduktan sonra başını iki yana salladı. "Hayır, seks hakkında konuşuyorlar."

"Ne? Nasıl anladın?"

[illegible] Oracıkta ölmek istiyor gibi görünü-

Bakışlarımı takip edip tekrar güldüm. Evet, Fitz, mahrem tut[illegible] konular hakkında konuşmaya zorlandığında o [illegible] bürünmeye meyilliydi. Genelde onu bu duruma [illegible]. Bakışlarımı başka yöne çevirdim. Evet, ko[illegible] Mike Hollis götürüyor gibi görünüyordu ki [illegible]. Dürüst olmak gerekirse, karısı bu gece ge[illegible] bir hayal kırıklığına uğramıştım. Mike Hollis'le [illegible] tanışmayı çok isterdim. Ya bir azizenin sabrına [illegible] ya da onun kadar deliydi. Summer bir süre onunla yaşa[illegible] ve durumun ikinci seçenek olduğunu iddia ediyordu.

"Hannah'yı gördün mü?" diye sordum, kalabalık balo salo[illegible] tarayarak. Bu gece en iyi arkadaşımı bulmak zor olmuştu. [illegible] Boston'a geldiğimden beri sanki kendinde değil gibiydi. [illegible] onun makyajını yaparken dikkati o kadar dağınıktı ki [illegible] bu gece nereye gittiğimizi bile unutmuştu.

Sabrina, "Sanırım tuvalete doğru gittiğini gördüm," dedi.

"Tamam. Onu bulacağım ve dans pistine çıkarmaya çalışacağım. Hemen dönerim." Hannah'ın bir şeyler söylemesini sağlayabileceğini de umuyordum. Grubun ona izin vermekten mutluluk duyacağına eminim ve Tucker'ın da buna bayılacağını biliyordum.

Balo salonunun dışındaki sessizlik hoşuma gitti. Resepsiyondaki seslerin birbirine karışmasından oluşan gürültü ve uğultudan sonra hoş bir rahatlamaydı. Elbisemin eteğini düzeltirken, geniş bir alanda bir sütuna yaslanmış duran Logan ve Grace'e bir anlığına gözüm takıldı. Dedikodu köşe yazarlarının diyeceği [illegible] samimi anlaşıldı. Beni henüz fark etmemişlerdi ve sesleri bana doğru geldiğinde selam vermek üzereydim. Duyduklarım beni dondurdu.

"Bir an önce buradan çıkalım mı, Bayan Logan?"

Ne?

Ne?

"Bunu söylemekten asla bıkmayacaksın, değil mi?" dedi Grace gülerken.

"Hiçbir zaman." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bayan Logan."

Evet. İlk seferinde de hayal etmemiştim.

Bir roket gibi ileriye fırladım. "Üzgünüm ama... NE?" Şok olmuş sesim devasa lobide yankılandı.

Ben onlara doğru yürürken suçluluk duygusuyla birbirlerinden ayrıldılar. O kadar hızlı hareket ediyordum ki neredeyse stilettolarıma takılıp düşecektim. Aklım karışmıştı. Doğru düşünemiyordum. Çıkarımlar yaparken ağzım açılıp kapanmaya devam ediyordu.

"Neden sana böyle seslenip duruyor?" diye sordum Grace'e. "Aman Tanrım. Yoksa siz çocuklar..."

Cümlemi bitiremeden önce beni kesti. "Gel! Gidip burnumuzu pudralayalım!" Sonra kolumdan tuttu ve beni resmen sürükledi.

Omzumun üzerinden baktığımda Logan'ın mahcup bir şekilde sırıttığını gördüm. Bana omuz silktikten sonra göz kırptı. Tüm ihtiyacım olan da buydu. Siktir. *Siktir.*

"Siz *evlendiniz* mi?" Banyoya girdiğimizde bağırdım. Neyse ki boştu.

"Hayır," dedi Grace.

Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Evet," dedi.

"Aman Tanrım. Nasıl? Ne zaman?"

Açık kahverengi gözleri benden başka her yere bakıyordu. Süslü lavabolardan birinin yanındaki keten havlu yığınına hayran kalmış gibi yapıyordu.

"Ne zaman?" diye tekrarladım.

"Yeni yılda," diye itiraf etti.

"Ne!" diye çığlık attım. "Dört ay önce evlendiniz ve kimseye söylemediniz mi?" Sonra aklıma korkunç bir şey geldi. "Bir dakika, diğer herkes biliyor da bunu benden ve Dean'den sır olarak mı saklıyorlar yoksa?"

Grace beni hemen rahatlattı. "Bizden başka kimse bilmiyor. Mezuniyetten önce babama söylemek istemedik. Okula tamamen konsantre olmadığımı düşünürse çıldırırdı."

Sersemlemiş bir hâlde bakışlarımı Grace'in masum yüz hatlarına ve tedirgin gülümsemesine çevirdim. Logan için mükemmel bir eşti, evet ama ondan iki yaş küçüktü. Ve şimdiden evliler miydi?

"Yani siz öylece... gizli saklı evlendiniz mi?" Tamamen şaşkındım.

"Bir bakıma. Planlamamıştık. Bir anda oldu."

"Bir anda oldu," diye tekrar ettim. "Böyle bir şey nasıl 'bir anda' olabilir?"

"Demek istediğim, daha önce evlilik hakkında konuşmuştuk ve ikimizin de gerçekten bir düğün istemediğini fark ettik. Ailesi aynı odada olmaya bile katlanamıyor, bu yüzden Logan seçim yapmak zorunda kalacağı bir pozisyonda olmak istemedi. Ve yılbaşı tatilinde Vermont'ta bir pansiyonda kaldık, görünüşe göre bir rahibe aitmiş. Ve sadece nikâhımızı kıymakla kalmadı, aynı zamanda bize son dakika evlilik cüzdanı almayı başardı çünkü kasaba kâtibi cemiyetinin bir parçasıydı ve bu büyük bir tesadüfi oldu. Öyle mi deniyordu? Bu kelimeden nefret ediyorum." O kadar çok kızardı ki burnundaki çiller bile daha kırmızı görünüyordu. "Her neyse, hiç pişman değilim. O da değil. Biz birbirimize aidiz."

Duygu yoğunluğuyla boğazımda bir yumru oluştu ve gözlerim yanmaya başladı. Her zaman aşırı romantik bir olmuştum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey," diye inledim.

"Hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermelisin, Allie. Mezun olana kadar kimseye söylemeye hazır değiliz."

"Söz veriyorum," dedim, gözyaşlarımı nazikçe silmek için işaretparmaklarımın içlerini kullanarak. "Aramızda kalacak..."

Banyoda aniden yüksek bir öğürme sesi yankılandı.

"...ve orada kim kusuyorsa," diye bitirdim.

Grace'in yüzü soldu. Sıradaki son bölmeye panikle bakıyor-

du. Beni buraya sürüklediğinde o kadar şaşkındım ki o kapalı kapıyı fark etmemiştim bile. Yalnız olduğumuzu varsaymıştım.

"Orada her şey yolunda mı?" diye seslendim kabine doğru.

Uzun bir duraksamadan sonra, "Evet, iyiyim. Bana bir saniye verin," diyen bir ses geldi.

Bu, Hannah'ydı.

Dean'in bir düğünde siyah giyerse, gelini ve damadı sonsuz bir ıstıraba mahkûm edeceğini söylemesinden sonra bugün onun için seçtiğim yeşil elbiseyi giymiş hâlde ortaya çıktı. Kalıcı olduğunu sanmıyordum ama Hannah'yı hayatına biraz renk katmaya ikna etmeyi başarmıştı. Elbisesi, lavaboların ve aynaların olduğu duvara yaklaşırken yorgunluktan çökmüş gözleriyle aynı yeşil tondaydı.

"Ne kadarını duydun?" diye sordu Grace iç çekerek.

Hannah alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hepsini."

Birleştirdiği ellerini otomatik musluğun altına yerleştirdi ve suyla doldurdu. Gözleri tekrar aynada bizimkileri bulmadan önce ağzını çalkaladı.

"İyi misin?" diye sordum üzülerek.

Yavaşça başını salladı. "Olmadığımı düşünmeye başlıyorum."

Midem kasıldı. "Sorun ne?"

"Bence benim bir... şeye... hamilelik testine ihtiyacım olabilir."

Üzerimize sessizlik çöktü. Yüksek sesle aldığım nefes havada yankılanana kadar yaklaşık bir saniye sürdü.

Grace dudaklarını büzdü. "Bunun *Friends*'in bir bölümü olduğundan oldukça eminim. Tekrarlarını izliyordum da."

Beynimin mantıklı kısmı, hamile olsa bile karnının henüz belli olmayacağını bilse de bakışlarım ânında Hannah'nın karnına kaydı.

Hannah gözlerimin nereye kaydığını yakaladı ve sert bir bakışla bana dik dik baktı. "Dean'e bir şey söyleme." Grace'e döndü. "Ve Logan'a da. Lütfen. Garrett'a ânında söylerler ve ben

daha test bile yaptırmadım. Tek bildiğim, bu yanlış bir alarm bile olabilir."

"Ne kadar geciktin?" diye sordu Grace.

Hannah dudağını ısırdı.

"Ne kadar?" diye üsteledim.

"Üç hafta."

Tekrar iç çektim.

Hannah kesin bir dille, "Cidden, ben test yapana kadar Garrett'ın hiçbir şey bilmesini istemiyorum," dedi. "İkinizin de tek kelime etmesine izin yok."

"İkinizin benim meselem hakkında da tek kelime etmesine izin yok." Grace'in ifadesi eşit derecede sertti.

"Ama..." diye mırıldandım.

Hannah, "İkinci bir emre kadar tek kelime etmek yok," diye emretti, Grace de onaylayarak başını salladı.

Orada öylece durup ikisine baktım.

Bu düğün resepsiyonu BÜYÜK HABERLERLE doluydu ve bir sonraki emre kadar bundan kimseye bahsetmeme izin yok muydu? Dean'e bile mi?

Bu en büyük kâbusumdu.

"GÜZEL OĞLAN. BURADA NE YAPIYORSUN?"

"Yolda olduğumu söylemek için sana mesaj atmıştım." Gözlerimi devirerek Allie'nin büyüdüğü Brooklyn'deki kumtaşından evin ön kapısından içeri girdim.

"Evet ve nedenini sordum. Yani. Burada ne yapıyorsun?"

Joe Hayes içeri girmemi izlerken bastonuna yaslanıyordu. Yüzünde sadece hafif bir düşmanlık vardı ki bu normale göre iyiydi. Allie'nin babası ve ben ilk tanıştığımızda pek anlaşamamıştık ama yıllar geçtikçe onda daha çok yer ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Bir keresinde bu düşüncemi dile getirdiğimde Joe başıyla onaylamış ve "Mantar gibisin," demişti. Şahsına münhasır biriydi.

"Sana market alışverişi yaptım," dedim ayakkabılarımı çıkarırken.

"Neden?"

"Tanrım, Tucker'ın üç yaşındaki çocuğu gibisin. Çünkü yiyeceğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Sahte bir kaş çatışla ona döndüm. "Birisi sana yiyecek getirdiğinde ne söylemen gerekir öğrenmek ister misin? *Ah, teşekkürler, güzel oğlan. Bu jestin için minnettarım. Kızımın hayatında sen olduğun için nasıl da şanslıyım.*"

"Dean. Tereciye tere satma. Sen iyi bir çocuksun. Ama sebepsiz yere market alışverişi yapacak tiplerden değilsin. Bu da gizli

bir amacın olduğu anlamına geliyor." Tuttuğum iki kesekâğıdına baktı. "Orada sığır konservesi var mı?"

Kıkırdadı ve bastonuna fazlasıyla dayanarak arkamdan topallaya topallaya mutfağa geldi. Neredeyse gidip tekerlekli sandalyesinin tozunu almamızı önerecektim ama son anda kendimi durdurdum çünkü bu onu daha da kötü bir ruh hâline sokardı. Allie'nin babası o sandalyeyi kullanmayı reddediyordu. Onu suçlayamazdım – fit, fiziksel olarak aktif bir erkekten dejeneratif bozukluğu olan zayıf bir adama dönüşmek harika bir duygu olamazdı. Ne yazık ki, MS'in bir tedavisi yoktu ve Joe'nun sonunda durumunun daha da kötüleşeceği gerçeğini kabul etmesi gerekiyordu. Lanet olsun ki çoktan kötüye gidiyordu. Topallaması ilk tanıştığımız zamana göre çok daha belirgindi. Ama o gururlu bir adamdı. Kızı gibi inatçıydı. Tekerlekli sandalyeyi son noktaya kadar kullanmayacağını biliyordum.

Joe kendini yavaşça bir sandalyeye bırakırken tezgâhta iki sandviç hazırladım, sonra da buzdolabından iki bira aldım.

"Daha öğlen," diye belirtti.

"Sıvı cesarete ihtiyacım var."

Ve birden öylece, yüz ifadesi normalden daha fazla acı çeker bir hâl aldı. "Ah, adamım, hayır. Geldi mi? O gün bugün mü?"

Kaşlarımı çattım. "Hangi gün?"

Bir eliyle gözlerini ovarken diğer eliyle de siyah sakalını sıvazlıyordu. "İznimi isteyeceksin. Vay canına. Hemen sor da bitirelim o zaman. Bu işkenceyi uzatman ve ikimizi de olduğundan daha rahatsız hissettirmen mi gerek gerçekten? Çin işkencesini tercih ederim. Lanet olsun. Evet diyeceğimi ikimiz de biliyoruz, tamam mı? O yüzden hemen sor."

Bir saniye ona bakakaldım. Sonra bir kahkaha patlattım. "Saygısızlık etmek istemem, efendim ama sen kahrolasıca en kötüsüsün. Özel bir konuşma hazırlamıştım."

Ama sanırım onu ezberimden okumak zorunda olmadığım için mutluydum. Duygularını paylaşmayı gerçek bir işkenceyle

eş tutan bir adama kalbini dökmekten daha aşağılayıcı bir şey düşünemiyordum.

Masada karşısına oturmadan önce önüne bir tabak koydum. Hevesim kırılmış bir şekilde homurdandım. "Yani izin veriyor musun?"

Sandviçinden bir ısırık alıp yavaşça çiğnedi. "Yüzük yanında mı?"

"Evet. Görmek ister misin?"

"Göster bakalım, evlat."

Mavi kadife kutuyu almak için cebime uzandım. Kapağı açtığımda, kara kaşları resmen helyum balonları gibi ânında yukarı fırladı.

"Daha büyüğünü bulamadın mı?" diye sordu alaycı bir şekilde.

"Hoşuna gitmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Bir an umutsuzluğa kapıldım.

"Ah, buna bayılacak. AJ'i tanıyorsun. Mücevher söz konusu olduğunda, ne kadar büyük ve parlak olursa o kadar iyidir."

"Ben de böyle düşünmüştüm," dedim sırıtarak. Yüzük kutusunu kapatıp cebime geri koydum. "Ciddiyim, ondan benimle evlenmesini istesem senin için sorun olur mu? İlk tanıştığımızda bana pek bayılmıyordun."

"Eh, idare edersin." Dudakları seğirdi. "Gençsiniz ama."

"Siz Allie'nin annesiyle ne zaman nişanlanmıştınız?" diye sordum merakla.

"Yirmi bir yaşındaydık," dedi. "Yirmi ikiyken evlendik."

Gördün mü? der gibi başımı yana yatırdım. "Bizden çok daha gençmişsiniz."

"Evet ama şimdi zaman farklı," dedi huysuzca. "AJ'in bir kariyeri ve hedefleri var. Ve kadınlar artık daha ileri yaşta çocuk sahibi olabiliyorlar. Artık bir acele yok." Joe omuz silkti. "Ama bu ikinizin de istediği bir şeyse, o zaman senin yolunda durmayacağım. AJ seni seviyor. Ben de senden biraz hoşlanıyorum. Benim için yeterince iyi."

Kahkahalarımı bastırdım. Bu, Joe Hayes'ten alabileceğim tek onaydı.

Bira şişelerimizi tokuşturduk ve sonra hokey hakkında konuşurken sandviçlerimizi yedik.

Bir sonraki durağım Manhattan'dı. Allie ve ben Yukarı Doğu Yakası'nda yaşıyorduk ama annemin ofisi batı ucundaydı ve yaklaşık bir saat sonra burada taksiden indim.

Resepsiyonist beni ofisine götürdüğünde annem mutlulukla gülümsedi. "Tatlım! Bu ne hoş bir sürpriz!"

Deri sandalyesinden kalktı ve bana sıkıca sarılmak için masanın etrafından dolandı. Ona sarılırken yanağına bir öpücük kondurdum. Annemle yakındık. Babamla da öyle. Gerçeği söylemek gerekirse ailem harikaydı. İkisi de tanınmış avukatlardı, yani evet, kardeşlerimle benim bu yüzden büyürken dadılarımız vardı. Ama aynı zamanda ailece de bolca zaman geçirirdik. Annemle babam onlara ihtiyacımız olduğunda her zaman yanımızdalardı ve yaramaz çocuklar gibi terör estirmemize de kesinlikle izin vermediler. Tamam, belki bir dereceye kadar Summer hariç. O kız ebeveynlerimizi serçeparmağında oynatırdı.

Annem masasının köşesine otururken, "Senden büyük bir iyilik isteyeceğim," dedim. "Bu gece çatı katını ödünç alabilir miyim?"

Tüm çocukluğum boyunca zamanımızı Greenwich'teki evimizle Heyward Plaza Otel'deki çatı katımız arasında gidip gelerek geçirmiştik. Anne tarafım Heywardlar, milyarlarca dolar değerinde bir emlak imparatorluğu kurmuştu ve Heyward Plaza onların en değerli mücevherlerinden biriydi. Gerçi St. Barth'taki villamız da küçümsenecek bir yer sayılmazdı.

Annem gözlerini kısarak, "Ergenlik zamanlarına dönmüş gibi hissediyorum," dedi. Gözleri benim ve Summer'ınkiyle aynı deniz yeşili tonundaydı. Abim Nick babamın kahverengi göz-

lerini miras alan tek çocuktu. "Bir fıçı partisi planlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Öyle bir şey değil."

"Olay ne o zaman?"

Sırıtışıma engel olamayarak elimi pantolonumun cebine soktum. Tek kelime etmeden, kiraz ağacından masasının üstüne yüzük kutusunu koydum.

Annem hemen anladı. Bir sevinç çığlığı attıktan sonra bana tekrar sarıldı.

"Aman Tanrım! Ne zaman yapacaksın? Bu akşam mı?" Mutlulukla ellerini çırptı. Ailem Allie'ye bayılıyordu, bu yüzden coşkulu tepkisine şaşırmamıştım.

"Öyle umuyorum. Bunu hafta ortasında yapmanın garip olduğunu biliyorum ama cumartesi Allie'nin dizisinin final partisi var ve ardından pazar günü benim kızların Albany'de bir turnuvası var, bu yüzden şehirdışında olacağım. Pazar gecesine kadar da beklemek istemedim." Omuz silktim. "Neden bu gece olmasın diye düşündüm. Bu hafta çatı katında olduğunu biliyorum ama merak ediyordum da birkaç saatliğine dışarı çıkabilir misin..."

"Daha fazla konuşma. Bu gece Greenwich'e döneceğim."

"Şehirden ayrılmana gerek yok," diye karşı çıktım.

"Zaten cuma günü eve gidecektim. Birkaç gün erken olması sorun olmaz." Ellerini tekrar çırptı. "Ah, baban çok mutlu olacak!"

"Hayır. Ben yapana kadar ona söyleyemezsin."

Annemin ağzı açık kaldı. "Gerçekten ondan böyle bir sır saklamamı mı bekliyorsun?"

"Başka seçeneğin yok. Babam Summer'a her şeyi anlatır ve Summer hayatı pahasına bile olsa çenesini kapalı tutamaz."

Bir süre sonra annem teslim oldu. "Haklısın. Kız kardeşin berbat."

Kahkaha attım.

"İyi. Babana söylemeyeceğim." Bana baktı. "Bebeğimin nişanlı olduğunu söylediği bir telefon alana kadar dudaklarım mühürlü kalacak."

İç çektim. "Anne. Kendini utandırıyorsun."

Bu onu sadece güldürdü.

DEAN EN SEVDİĞİ TOM FORD TAKIMINI GİYMİŞTİ VE BU BİR problemdi.

İçinde iyi görünmediğinden değil. Kesinlikle iyi görünüyordu. Dean, var olan en ateşli erkekti ve bunu onun kız arkadaşı olarak söylemiyordum. Demek istediğim, daha iyi görünen bir erkeğin objektif olarak var olduğunu düşünmüyordum. Ne giyse harika görünüyordu. Mayolar, eşofmanlar, kumaş pantolonlar – o yürüyen bir katalog modeli gibiydi. Ama bu adam tasarımcı takım elbiselerini giydiğinde tehlikeli oluyordu.

Şimdi, geniş omuzlarında gerilen yün ve ipek karışımı ceketi görünce libidomu kontrol etmekte zorlanıyordum. Üstten birkaç düğmesi açık olan beyaz gömleği güçlü boynunu ortaya çıkarıyordu.

Ama özel gün takımını giymiş ve çatı katında romantik bir akşam yemeği ayarlamış olması, bana mahvolduğumu söylüyordu. Hem de fena hâlde.

Kahretsin, hangi özel günü unutmuştum?

Doğum günüm değildi. Yıldönümümüz olduğunu da sanmıyordum ama o günü saptamak zordu çünkü birkaç seçeneğimiz vardı. İlk takıldığımız gecenin yıl dönümü olabilirdi ki ikimiz de sarhoş olduğumuz için ben saymıyordum. Tabii, ne yaptığımızı

bilmeyecek kadar sarhoş değildim ama alkolün özel bir günü lekelemesine de izin veremezdim.

Şahsen, yıldönümümüzü sarhoş geceden birkaç hafta sonra ayık kafayla ilk seks yaptığımız zaman olarak görüyordum. Her iki durumda da bu tarihlerin hiçbiri ilkbaharda değildi.

Belki de Dean'den ayrıldıktan sonra tekrar bir araya gelmemizin yıl dönümünü kutluyorduk? Off. Ama onun da nisan ayında olduğundan oldukça emindim. Bugün 5 Mayıs'tı.

Bekleyin. Cinco de Mayo* belki? Bunu da mı kutluyorduk artık?

Kendimi dünyadaki en kötü kız arkadaş gibi hissediyordum şu an.

"Konuşacak mısın?" diye sordu Dean neşeyle.

O an, neden akşam yemeğine çıktığımızı çözmeye çalışırken düşüncelerimde kaybolduğum için neredeyse dört dakikadır sessizce oturduğumu fark ettim. Ben tam bir pisliktim.

"Affedersin." Sonra, ona karşı her zaman dürüst olduğum için ellerimi masa örtüsünde kenetleyip, "Ben batırdım," dedim.

Yeşil gözlerinde eğlence dans etti. "Tamam... Nasıl?"

"Neden burada olduğumuzu bilmiyorum!" diye sızlandım.

Güldü. "Yani neden Dünya'da olduğumuz gibi mi? Evrende mi? Bu varoluşsal bir sancı mı, Kedicik?"

"Hayır, yani burada çatı katında. Arayıp seninle burada buluşmamı istedin ve bana bunun özel bir gün olduğunu, ona göre giyinmem gerektiğini söyledin. Şimdi bu elbiseyi giyiyorum ve bu masada oturuyoruz ama nedenini bilmiyorum. Cinco de Mayo için mi?"

"Cinco de Mayo mu?" Alnı kırıştı. "Yani hayır ama istersen onu da kutlamaya başlayabiliriz."

Acınası bir şekilde nefes verdim. "Yıldönümümüzü mü kaçırdım?"

"Hayır. O ekimde."

---

* 1862'de III. Napolyon komutasındaki Fransız ordularına karşı elde edilen zaferin kutlandığı Meksika bayramı –*çn*

"Teşekkürler! Yani sen de gerçek seks yaptığımız zamanı sayıyorsun, değil mi?"

"Evet." Gülmeye başladı. "Gerçek seks." Sonra sırıttı. "Bu yemeğin tadını çıkarabilir miyiz lütfen? Yıldönümü değil. Sadece sakin ol. Bak, en sevdiğin ekmeği aldım."

Sevdiğim her şeyi almıştı. Bu masada abartı miktarda makarna vardı. *Fettuccini alfredo* üzerinde ızgara kabak ve mantar. Gül sosunda pişmiş *ziti*. Mozzarellalı domates sosunda pişmiş *penne* ve ıspanak dolgulu tavuk. Önce neyi denemek istediğime karar vermeye çalışırken ağzım sulandı. Normalde çekimler sırasında karbonhidrat yüklemesi yapmak için kendime izin vermezdim ama sette son haftamızdı ve artık kilomu takip etmeme gerek yoktu.

Saatler önce stüdyodan eve geldiğimden beri yemek yememiştim çünkü Dean iştahımın yerinde olduğundan emin olmamı söylemişti. Bu yüzden şimdi tabağıma makarna yığıyordum. Dean aynısını yapmadı. Bunun yerine, sonunda ben rahatsız olana kadar yemek yememi izledi.

"Orada oturup yemek yememi mi izleyeceksin? Bu tuhaf."

"Tuhaf olan ne?

"*Tuhaf* olan bu! Çatalını al ve bir şeyler ye."

Gözlerini devirse de itaat etti. Bir parça ekmek yutarken âdemelması aşağı yukarı oynadı. Dairemizin köşesindeki en sevdiğimiz fırındandı. Sanırım bir fıçıda sarımsak ve yağ içinde pişiriyorlardı ama umurumda değildi.

Bir ağız dolusu ekmeğin arasından, "Çoook güzel," diye mırıldandım.

Dean yine beni izliyordu, bu sefer puslu gözlerle.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" Ama nedenini tam olarak biliyordum. Çünkü ağzım doluydu ve kesinlikle ona oral seks yaptığımı hayal ediyordu.

"Bana sakso çektiğini hayal ediyorum," dedi.

Gülerken boğazıma takılan makarna yüzünden neredeyse boğulacaktım. "Tanrım, asla değişme, bebeğim."

"Planlarımda yok." Durakladı. "Aslında olabilir de. Tüm değişiklikler kötü değildir, öyle değil mi?"

"Sanırım hayır." Sanırım *The Delaneys*'in bittiği ve yeni bir şey bulmam gerekeceği gerçeğine atıfta bulunuyordu. "Beni iş hakkında iyi hissettirmeye çalışmana gerek yok. Ira'dan bana olabildiğince çok senaryo ve iş yönlendirmesini istedim. Eminim yakında yeni, güzel bir rol gelecek."

"Ah. Evet. Tabii ki. Ama sadece kariyer değişikliklerinden bahsetmiyordum. Diğer değişiklikleri de kastediyordum."

Nereye varmaya çalışıyordu?

Suyundan küçük bir yudum aldı, sonra muhtemelen babamın evindeki mobilyaların çoğundan pahalı olan keten bir peçeteyle ağzını sildi. Bu milyonlarca dolarlık çatı katına her geldiğimde her şey çok gerçeküstü geliyordu. Ve Greenwich'teki Di Laurentis malikânesinden bahsetmeyeyim bile; arazilerinde gerçek bir buz pateni pisti ve birden fazla havuzu vardı.

Dean'in yüzünü incelerken her zerremle temkinli bir duruş takınmıştım. Yine garip davranıyordu. Büyük ellerinden birini masadan kaldırdı ve karnının üzerine koydu, sanki cebine sokacak ve...

Siktir.

Ah, hayır.

Bunu gerçekten yapmıyordu...

Elini cebine attığında fark ettim ki... Ah, evet, yapıyordu.

Bir anda parçalar yerine oturdu. En sevdiğim yemeklerle hazırlanmış havalı bir akşam yemeği. Şık kıyafetlerimiz. Çatı katı. Dean'in annesinin şehirde olduğunu biliyordum, bu da evi bizim için boşaltsın diye onu Connecticut'a geri göndermiş olması gerektiği anlamına geliyordu.

Dean'in eli cebinden çıkmak üzereyken onu sertçe, "Yapma," diyerek durdurdum.

Durdu. "Ne?"

"Bu bir evlenme teklifi mi?" diye sordum.

İhtiyacım olan tek onay, gözlerindeki o sersem pırıltıydı.

"Dean." Bu bir uyarıydı.

"Ne?"

"Bunu neden yapıyorsun? Ve birçok gecenin içinde bu gece mi?"

Kafa karışıklığıyla yüzü gölgelendi. "Neden? Cinco de Mayo olduğu için mi? Siktir, onu bu kadar önemsediğini fark etmemiştim..."

"Onu önemsediğim falan yok! Bu konu hakkında yaptığımız birçok konuşmayı önemsiyorum. Bunu *konuşmuştuk*, Dean. Evliliğin ve çocukların ve diğer her şeyin gelecekte konuşacağımız şeyler olduğu konusunda anlaşmıştık."

"Gelecek bu işte," diye belirtti. "Dört yıldır beraberiz."

Hayal kırıklığı boğazıma yapışmış, konuşmamı zorlaştırıyordu. Bununla birlikte, buna muhtemelen hissetmemem gerektiğini bildiğim bir öfke de eşlik ediyordu ama... gerçekten mi? Tüm o konuşmalar sırasında söylediğim tek kelimeyi dinlememiş miydi? Ona hazır olmadığımı söylemiştim. Tucker ve Sabrina evlenmeden hemen önce de bunu tekrar etmiştim çünkü böyle bir şeyin olacağından, düğün neşesinin bütün erkeklere bulaşacağından şüpheleniyordum. Dördü gülünç derecede yakınlardı ve bir diğerinin yaptığı her şeyi kopyalamaya meyillilerdi. Mesela, Garrett üniversitede ciddi bir ilişki yapmıştı ve sonra bir bakmışsınız ki Logan, Grace'e olan aşkını radyoda ilan ediyor, Tucker da Sabrina'yı hamile bırakıyordu. Yani evet, duygularımı Dean'e açıkça ifade ettiğimden emindim.

Ve söylediklerimi dinlememesi ya da isteklerimi tamamen göz ardı etmeye karar vermesi beni rahatsız etmişti.

"Sinirli görünüyorsun," dedi temkinli bir şekilde.

"Sinirli değilim." Rahatsızlığımı bastırdım. "Bu adımı atmaya hazır olmadığımı açıkça belirtmeme rağmen neden tüm bunları planladığını anlamıyorum sadece."

"Bebekler için hazır olmadığını kastettiğini düşünmüştüm. Düğün için." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Nişanın neden böyle büyük bir mesele olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü benim için hepsi birbirine bağlı. Nişan evliliğe atılan bir adımdır, evlilik de bebeğe atılan bir adımdır ve şu anda bunların hiçbirini istemiyorum."

"Yani bana cebimdeki kutuyu çıkarıp benimle evlenmeni istesem hayır diyeceğini mi söylüyorsun?" Sesi de ifadesi kadar duygusuzdu.

Göğsümde garip bir kasılma vardı, kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Böyle bir soruya cevap vermem gerekeceğini hiç tahmin etmemiştim. Teklif ettiğinde, ikimizin de hazır olacağını düşünmüştüm. Ve o ikimizin de hazır olduğunu *bilecekti* çünkü ben her zaman duygusal olarak nerede olduğumu paylaşırdım. Belli ki bunu görmezden gelmeyi seçmişti.

"Belki, derdim?" diye kekeledim. "Bilmiyorum, Dean."

"*Belki* mi derdin?" Sesi bıçak gibi keskindi. Gözleri kararmıştı ve parlıyordu. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Çenem kasıldı. "Ben de nişanlanmaya hazır olmadığımı söylememe rağmen beni dinlememiş olmana inanamıyorum."

Derin bir nefes aldı. Bir an bana baktı. Gözlerindeki acıyı görüyor ve onu incittiğimi biliyordum. Ama çabucak bunu maskeledi, hâlâ dolu olan şarap kadehini alıp yarısını bir yudumda içerken ifadesi duygularını gizliyordu.

Hâlâ bardağı tutarken bakışları benimle buluştu. "Beni seviyor musun?"

İnanamayarak ona baktım. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Geleceğinde beni görüyor musun?"

"Gördüğümü biliyorsun."

"Ama benimle evlenmek istemiyorsun."

Hayal kırıklığım tüm gücüyle geri döndü. "Seninle evlenmek istediğimi biliyorsun. Sadece şu anda değil."

"Şimdi ya da bir yıl sonra ne fark eder?" diye zorladı.

"Cidden tekrar açıklamam mı gerekiyor? Sana daha demin, bu konuda ne hissettiğimi açık açık söyledim. Sen sadece dinlememeyi seçiyorsun!" Sakinleşmek için bir nefes aldım. "Daha

önce ne zaman konuşsak, beklemenin senin için sorun olmadığını söylemiştin."

"Peki, belki de benim için bir sorundur. Belki de ben evlenmek istiyorumdur. Yakın bir zamanda."

"Ve konu her zaman senin ne istediğin, öyle mi?"

"Hayır, belli ki konu her zaman *senin* ne istediğin."

"Ah, saçmalık." İşte şimdi bir pislik gibi davranıyordu. "İkimiz de fedakârlık yapıyoruz. İlişkimiz her zaman eşit oldu, Dean ve bunu sen de biliyorsun."

"Bildiğim tek şey şu ki, bu gece kız arkadaşıma evlenme teklif etmek istedim ve o bunu duymak bile istemedi, o yüzden... sikerler."

Şarap kadehini bırakıp sandalyesini geriye doğru itti. Ayağa kalkıp kapıya yönelirken bana bakmadı bile.

"Dean!" diye arkasından bağırdım.

Ama o gösterişli yemek odasından çoktan çıkıp gitmişti. Bir süre sonra alt katımızdaki Heyward Plaza Otel'e giden asansörün sesini duydum.

Orada öylece oturup Dean'in boş sandalyesine bakarak az önce yaşadığımız saçmalığı anlamlandırmaya çalıştım.

DEAN BENİMLE KONUŞMUYORDU. TEKLİF EDEMEMESİNİN ÜSTünden iki gün geçmişti ve beni resmen sessizlikle cezalandırıyordu. Daha da kötüsü, geçtiğimiz birkaç gün işte sabah erkenden çekimler yapmamız gerekmişti, bu da sabah beşteki çekim için stüdyoya yetişmek istiyorsam sabah dörtte uyanmam gerektiği anlamına geliyordu. Dean sekize kadar okula gitmediğinden ben çıkarken iki gün de derin derin uyuyordu. Ve işten eve geldiği iki öğleden sonra da benimle konuşmayı reddetmişti.

Çocuk gibi davranıyordu. Mantığımı anlamaya çalışmıyordu bile ya da belki de evliliğe, nişana ve yetişkinlere yönelik tüm o şeylere hazır olmadığımı kabul edemiyordu.

Bu mezarda kırk sekiz saat geçirdikten sonra Trevor, o gece bazı oyuncularla beni bir kulübe davet etmek için mesaj attığında bu kafa dağıtma fırsatını minnettarlıkla karşıladım. Ona uygun olduğumu söyledim ve Soho'daki kulübe giderken beni de alması için anlaştık.

Tabii ki Dean, beni yatak odamızda ışıltılı bir elbise giyerken bulduğunda aniden benimle tekrar konuşmaya karar verdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldandı giyinme odasının kapısına yaslanarak.

"Bir kulübe. Trevor, Seraphina ve Malcolm'la. Belki Evie de olacak. Gelmek ister misin?"

"Hayır." Gümüş rengi topuklu ayakkabılarımı giyerken sert bakışları beni takip ediyordu.

"Emin misin?" diye zorladım.

"Evet."

Böyle devam ederse saçımı başımı yolacaktım. Dişlerimi gıcırdatarak konuyu elli milyonuncu kez açmaya çalıştım. "Lütfen bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Konuşacak bir şey yok." Dean omuz silkti ve uzaklaştı.

"Konuşacak tonla şey var!" Yatak odasından çıkarken peşinden koştum.

Durdu ve omzunun üzerinden bana yandan bir bakış attı. "Sana evlenme teklif ettim ve sen hayır dedin," dedi düz bir sesle.

"Hayır, teklif etmene izin vermedim. Yapmamanı söyledim."

"Bu daha da kötü, Allie!" diye hırladı. "Babandan izin bile aldım! Ne kadar salak gibi hissettiğimin farkında mısın?" İki elini saçlarının arasından geçirdi.

Ağzım açık kaldı. Bunu ilk kez duyuyordum. Evlenme teklif etmeye çalıştığı gece "babama gittiği" kısımdan bahsetmemişti. "Babamdan iznini mi istedin?"

"Tabii ki! Bu ilişki konusunda işte bu kadar ciddiyim!" Bana dik dik bakıyordu. "Görünüşe göre tek ciddi olan da benim."

"Ah, bu adil değil. Bu ilişki konusunda ciddi olduğumu biliyorsun. Seni seviyorum. İyisiyle kötüsüyle uzun vadede buradayım. Sadece uğraşmak istemiyorum..."

"*Uğraşmak* derken?"

"Öyle söylemek istemedim." Bir nefes aldım. "Bak, başka birinin düğününden daha yeni döndük ve o bile kaotik ve stresliydi. Bunu şu anda kendim için öyle bir kargaşa istemiyorum. Bir düğün planlamak istemiyorum ya da..."

"Hemen evlenmek zorunda değiliz," dedi öfkeyle araya girerek.

"O zaman nişanlanmanın ne anlamı var? Neden sen..." Durdum. "Biliyor musun, bu tartışmayı bir daha yapmayacağım."

"İyi. Evlenmek istemiyorsun. Her neyse. Bu akşam iyi eğlenceler."

Bunu demesiyle birlikte, duvardaki kancadan gök mavisi yağmurluğunu kapıp dairemizin antresine doğru ilerledi.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdım arkasından.

"Dışarı."

"Çok olgun bir hareket." Yumruklarımı kalçalarımın yanında sıkıyordum. "Pislik gibi davranıyorsun ve bunu biliyorsun."

"Umurumda değil."

Ve öylece kapıdan çıktı.

Kulübün VIP salonunda disko ışıklarının ve sağır edici dans müziğin ortasında, geldiğim grupla zaman geçirmekten daha çok Hannah'ya mesaj atmakla meşguldüm. Ve bunun faydalı bir konuşma olduğu bile söylenemezdi. Düğünden beri Hannah'yla ettiğimiz sohbetlerin hiçbiri çok verimli olmamıştı.

Testi yapıp yapmadığını her sorduğumda hayır demişti.

Garrett'a söyleyip söylemediğini her sorduğumda, ona da hayır demişti.

Dean'le aramızı düzeltip düzeltmediğimizi her sorduğunda hayır demiştim.

Bazı önemli sorulara verilen endişe verici düzeyde kısa cevap değiş tokuşundan ibaret konuşmalardı yani.

Ama bu gece Hannah'nın bana söyleyecek çok şeyi var gibi görünüyordu. Ona Dean'in bir hışım dışarı çıktığını söyledikten sonra, benim tarafımda olmadığını keşfetmemle irkildim.

HANNAH: Yani... adamı suçlayabilir misin? Tüm teklifini planlamış ve sen... biliyorsun...

Ters ters telefonuma baktım.

BEN: Hayır, bilmiyorum.

O: Onu kırdın.

O: Ve utandırdın.

O: [Elçiye zeval olmaz]

BEN: Bu konu hakkında yaptığımız DÜZİNELERCE konuşma sırasında beni dinleseydi, kendini bu utançtan kurtarabilirdi. Ona hazır olmadığımı söyledim.

O: Evet ama bu Dean. Dean'i bilirsin. Bay Dürtüsel. Bir şeyin içindeyse tamamıyla içindedir.

Haklıydı. Dean benden hoşlandığını anladığında tüm gücüyle peşimden koşmaya başlamıştı. Ve son sınıfın sonunda ondan ayrıldıktan sonra, büyüdüğünü ve değiştiğini bana kanıtlamak için her şeyi yapmıştı. O zamandan beri inanılmaz bir sevgili olmuştu. Onu ruhumun her zerresiyle seviyordum.

O zaman neden onunla nişanlanmadın? diye sordu içimden bir ses.

"Allie! Yeter! O elindeki telefonu alıp şampanya kovasına atmam mı gerekiyor?" dedi Trevor sabırsızca.

Şaka yapmıyordu. Masamızda dört pahalı şampanya şişesinin olduğu bir kova vardı. Pahalıya patlamıştı ama Trevor ödemek için ısrar etmişti. Para harcamayı seviyordu.

"Cidden senin sorunun ne?" Seraphina'nın siyah gözleri endişeli bir şekilde üzerimde geziniyordu. Dizide ablamı oynuyordu ancak üç sezon boyunca yakın çalışmamıza rağmen gerçek hayatta asla yakınlaşmamıştık. Sera çok ciddiydi ve mizah anlayışımız örtüşmüyordu.

Bununla birlikte, onun tavsiye alabileceğim en iyi kişi olabileceğini fark ettim. Seraphina on altı yaşından beri evliydi. Evet. On altı. Lisedeki erkek arkadaşıyla evlenmek için ailesinden özel izin alması gerekmişti ama on beş yıldır birliktelerdi.

"Erkek arkadaşımla kavga ettim," diye itiraf ettim.

"Hayıııır! Altın Tanrı'yla mı?" diye sordu Malcom hayretle. *The Delaneys*'te en küçük kardeşimizi oynuyordu ve rolü gereği karanlık ve sinirli bir karakterdi. Dizi boyunca bir eroin bağımlısından mafya infazcısına dönüşmüştü ve her sahnede somur-

tuyordu. Gerçek hayatındaki kişiliğine ancak bu kadar zıt olabilirdi.

"Ne yaptın?" diye beni suçladı.

"Neden benim suçum olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü öyle bir adam hata yapmaz."

"Bu doğru değil," dedi Trevor. "Her zaman söyledikleri şey nedir? Hata yapmak insana mahsustur."

"O insan değil!" diye karşılık verdi Malcolm, locamızdaki yarım daire şeklindeki peluş koltuğa atlamadan önce. Oprah'ya çıkmış Tom Cruise gibi manyak bir şekilde aşağı yukarı zıplıyordu. "O, saf erkeksi güzelliğiyle biz ölümlülerin gözlerini kamaştırmak için yukarıdan gönderilen güzel bir tanrı!"

Yani, buna karşı çıkamazdım. Dean *oldukça* göz kamaştırıcıydı.

"Ne oldu?" Seraphina yerinden kalktı ve yanıma oturmak için Malcolm'ın zıplayan bacaklarından uzaklaştı.

"Romantik bir evlenmek teklifi organize etmişti ve ben lafını tamamlamasına izin vermedim," diye itiraf ettim.

Sonra inlememi bastırdım çünkü yüksek sesle söyleyince kulağa çok gülünç geliyordu.

İfadeleri şüphemi doğruluyordu. Malcolm'ınkini görmezden geldim çünkü Dean'in bana Subway sandviçi alma teklifini geri çevirsem de aynı derecede dehşete düşmüş görünecekti. Ama Trevor ve Seraphina bana delirmişim gibi bakıyorlardı.

"Ona deli gibi âşık değil misin?" diye sordu Trevor şaşkınlıkla.

"Evet."

"O zaman neden teklif etmesine izin vermedin?" diye sordu Sera ısrarla.

Bunu Dean'e başarılı bir şekilde açıklayamamıştım, bu yüzden hislerimi rol arkadaşlarıma daha iyi aktarmaya çalıştım. "Ben her zaman plan yapan biri oldum," dedim onlara. "Ve kesinlikle bir ilişki kızıyım. Ama ben ilişkileri... bilmiyorum, bir merdiven olarak hayal ediyorum. İlişki bir merdivendir ve her aşama bir basamaktır." Sesim biraz huysuzlaştı. "Önce aşk gelir.

Ardından nişan gelir. Sonra evlilik gelir, sonra da aptal bebek arabasındaki aptal bebek."

Trevor kahkahalara boğuldu. "Çocuklara bakış açın çok ilham verici."

"Affedersiniz. Dean benimle konuşmadığı için huysuzum. Ama ne demek istediğimi biliyorsunuz."

Sera nazik bir gülümsemeyle cevap verdi "Tabii. Ama olay şu. Evet, bunlar çoğu ilişkide doğal adımlardır..."

"Benim için değil. Ben çok eşliyim," diye araya girdi Trevor. "Bizim adımlarımız vahşidir."

Sera onu görmezden geldi. "Ama merdivenin ne kadar büyük olduğuna siz karar vereceksiniz. Basamakların arasında ne kadar boşluk olacağına."

"Basamakların arası eşit olmazsa bu kötü inşa edilmiş bir merdiven olur," dedim kaşlarımı çatarak. "Ona nasıl düzgün bir şekilde çıkabilirsin ki?"

"Aman Tanrım, bu sadece bir benzetmeydi," dedi gülerek. "Söylemek istediğim, buna birinci basamak eşittir nişan ve ikinci basamak eşittir evlilik olarak bakmanıza gerek yok. Belki ilk basamak nişandır ama sonra biraz yukarı çıkmaya devam edersiniz ve evlilik beşinci basamakta gelir. Bunlar yazılı kurallar değil. Ve sırf bu planı *kendin* için yaptın diye..." Bakışları yumuşarken sesi sert ama yine de şefkatliydi. "Merdivendeki tek kişi sen değilsin, Allie. Belli ki Dean basamakları senin gibi görmüyor. Aynı merdivendesiniz, aynı yere çıkıyorsunuz ama Dean'in basamakları farklı pozisyonlarda ve o zorlanıyor. Merdivende sen kendini güvende hissediyorsun ama o hissetmiyor. *Onun* seninle aynı basamakta olmaya ihtiyacı var."

Yeniden oturan Malcolm huşu içinde ona bakıyordu. "Vay canına. Bu *derindi*."

"Okyanus kadar," dedi Trevor başıyla onaylayarak.

Ah, Tanrım, haklı mıydı? Bu, Dean'in her zamanki gibi içgüdüleriyle hareket etmesinden daha fazlası mıydı? Düğün psikolojisinden etkilendiğini ve bir anda teklif etmeye karar verdiğini

varsaymıştım. Ama ya bu Dean'in daha güçlü bir bağlılığa, birlikte ilerlediğimizi bilmeye ihtiyaç duymasıyla ilgiliyse?

"Millet!"

Düşüncelerimden sıyrıldım ve yaklaşan Elijah'a baktım. O, Malcolm'ın bir arkadaşıydı; bu gece peşimize takılmıştı ve gecenin çoğunu babasının Atlantik kıyılarında yer alan lüks oteller zinciriyle övünerek geçirmişti. Tanıştığımızda, Trevor sonunda beni kurtarana kadar tam on beş dakika boyunca Azure Otel Grubu hakkında konuşmuştu.

Neyse ki, Elijah uzun süre hareketsiz oturamıyordu. Adam kokain çekmek için tuvalete gidip duruyordu. Bu bir tahmin değildi. Locadan her ayrıldığında göz kırparak, "Burnumu pudralayacağım. Kelimenin tam anlamıyla!" diyordu.

"Nedeeeğn bu kadaa ciddiisssiniz?" Elijah kötü bir Joker taklidi gibi konuşuyordu. "Kulüpteyiz!"

Trevor ona kaçırdığı şeyi anlattı. "Allie'ye ilişki tavsiyesi veriyoruz."

Elijah diğer yanıma oturmak için adamları itti. Kot pantolonlu kalçası benim çıplak kalçama yapıştığında bariz bir şekilde Sera'ya yaklaştım. Bütün gece benimle flört etmeye çalışmıştı ve yanıma bile yaklaşma mesajını almamış gibi görünüyordu.

"İşte tavsiyem: O eziği bırak ve bu gece benimle eve gel." Yılışık bir gülümseme attı bana.

"Hayır ama teklif için teşekkürler," dedim kibarca.

"Ahh, hadi ama, böyle yapma." Eli dizime doğru kaydı.

Malcolm eğilip eline vurarak bana büyük bir iyilik yaptı. "Elijah," diye azarladı. "Düzgün davran!"

"Asla!" Bana dilini yandan çıkararak müstehcen bir şekilde gülümsedikten sonra geri çekildi.

Ve o an bir şey fark ettim.

Ya *bu adamla* bir merdivende olsaydım?

Ya korkunç bir alternatif evrende, merdiveni birlikte çıkmak yerine uyuşturucu için satma olasılığı daha yüksek olan, tüyler ürpertici bir kokain bağımlısıyla çıkan bir Allie Hayes varsa?

Bu esnada, bu Allie Hayes de erkek arkadaşı planının belirli adımlarını takip etmediği için mi ağlıyordu?

Evlenme teklifi, Dean'in ilişki merdivenimizde daha güvende hissetmesini sağlayacaksa ve eğer bir gün o adamla evleneceğimi zaten biliyorsam benim sorunum neydi?

Başımın üstünde bir ampul yandı ve şu sözcükler yanıp sönüyordu: *Ben lanet olası bir aptalım.*

"Dean'e mesaj atmam gerek." İç çekip telefonuma tekrar uzandım. Bu sefer hiçbir arkadaşım telefonu şampanya kovasına atmakla tehdit etmedi. Sera'nın belli belirsiz gülümsemesi, yaptığım hataları anladığımı bildiğini söylüyordu.

BEN: Neredesin?

Sonra, mesajı görmezden gelebileceğini fark ettim ve görmezden gelemeyeceğini bildiğim bir kelime ekledim.

BEN: Endişeleniyorum.

O: Burada her şey yolunda.

Onu iyi tanıyordum. Bana ne kadar kızmış olursa olsun Dean endişelenmeme asla izin vermezdi.

BEN: Orası neresi?

O: Newark.

BEN: ?

Kısa bir süre cevap vermedi, sanki değerli açıklamasını hak edip etmediğimi düşünüyordu. Yine de sinirlenmedim. Muhteşem, seksi Dean'imi sallanan merdiveninde tek başına hayal etikçe midemdeki suçluluk duygusu daha da kabarıyordu.

O: G & Logan bu gece NJ Devils'a karşı oynadılar. Şimdi Logan'ın odasında mini barı patlatıyoruz.

BEN: Ah, güzel. Hangi otel?

O: Prudential Center'ın yanındaki Azure Tower.

BEN: Ne zaman evde olacağına dair fikrin var mı?

O: Geç kalmam. Yarın sabah erkenden uçuşları var.

O: Soruların bitti mi?

Ah. Ama bunu hak etmiştim.

Mesajla önemli bir konuşma başlatmak istemediğim için onu daha sonra evde görene kadar beklemem gerekecekti sanırım. Zaten arkadaşlarıyla birlikteydi ve...

Nefesim kesildi.

"Elijah!" diye bağırdım.

Yanımdaki parfüme boğulmuş sırnaşık adam fark edildiği için heyecanlı görünüyordu. "Ne oldu, güzelim?"

"Azure Grubu'nun ailene ait olduğunu mu söylemiştin? Buna Newark'taki Azure Tower da dahil mi?"

"Tabii ki dahil."

Aman Tanrım. Tam bir tesadüfiydi.

Kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Neden? Özel bir tur mu istiyorsun?"

Iyy. "Hayır, ama..." Heyecan omurgamı gıdıklıyordu. "Büyük bir iyilik istemem gerekiyor."

"GERİ GELECEĞİNİ SANMIYORUM." SIRITARAK BAŞIMI BİtişIk odaya açılan kapalı kapıya doğru salladım. Bir saat önce Logan'ın odasında başlamıştık ama mini barı boşalttıktan sonra Garrett'ın odasına geçmiştik. Daha doğrusu *ben* mini barı boşalttıktan sonra. Kendimi savunmam gerekirse, sadece iki şişe bira ve iki mini şişe viski vardı. Acınası. Bu günlerde Azure Tower'da profesyonel hokey oyuncularına böyle mi davranılıyordu?

Sonra sadece Logan'ın barını doldurmayı unuttuklarını fark ettik çünkü yan odaya geçtiğimizde Garrett'ınki küçük içki şişeleriyle tıklım tıklım doluydu. Logan'ı beklerken kendime bir rom-kola hazırladım. Son bir gece içkisi için bize katılmadan önce hızlıca duşa gireceğini söylemişti ama aradan yirmi dakika geçmişti.

"Grace'le telefon seksi yaptığına bahse girerim," diye tahminde bulundu Garrett. "Ya da ona sikinin fotolarının atıyordur. Ne zaman uçsak, jetin tuvaletine gizlice giriyor ve göndermek için aletinin fotoğraflarını çekiyor, biliyor musun?"

Kahkaha attım. "Hah, aynı şeyi Wellsy için yapmıyormuşsun gibi."

"E, herhalde. Kadınımı tüm *bunlardan* mahrum bırakmayacağım..." Vücudunu aşağıdan yukarıya işaret etti ve ardından Bruins tişörtü ve ekoseli pijama altı içinde bir poz verdi.

Sosyal çevremde en sevdiğim şey ne miydi? Hiçbirimiz özgüvensiz değildik.

"Neden bitişik odalarınız var ki?" Logan'ın kapısına baktım. "Bütün dünya zaten birbirinizin sikini emdiğinizi biliyor. Sadece adam olun ve bir odayı paylaşın."

"Çok komik."

"Teşekkürler."

"Logan'ın benim korumama ihtiyacı var," diye açıkladı G. "Yine bir hayran kızın yatağına gizlice girmesinden korkuyor."

"Anlamadım – ne?"

"Bir süre önce San Jose'de başına geldi," dedi Garrett kıkırdayarak. "Huysuz şerefsiz bütün koridor boyunca ayak sürüyüp odama geldi ve beni uyandırdı. Şimdi her zaman yan kapısında olmamı istiyor, böylece benimle kalması gerekirse uzağa gitmesine gerek kalmayacak."

"Vay canına. Drama kraliçesine bak."

"Değil mi?"

Masaya yaslanıp içkimi yudumlarken Garrett'ın ifadesi ciddileşti. "Peki, ne yapacaksın? Gerçekten. Çünkü konunun etrafında dolanmaya devam ediyorsun."

Otele vardığımda arkadaşlarıma geçen gece Allie ile olanları anlatmak için vakit kaybetmemiştim. Sözde beni sevdiğini söyleyen kız arkadaşım tarafından acımasız bir şekilde reddedilmemle ilgili tüm sefil hikâyeyi. Ama konunun derinlerine inmemiştik.

Garrett viski bardağını dudaklarına götürmeden önce buz küplerini döndürdü. "Özetlemek gerekirse, sana defalarca nişanlanmaya hazır olmadığını söylemiş."

"Evet," dedim ihtiyatla.

"Ve sen de bu bilgiyi aldın ve 'Ha, o zaman evlenme teklifi etmeliyim,' dedin."

Ona ters ters baktım. "Ah, siktir git. Öyle olmadı."

"Nasıl *olmadığını* anlamaya çalışıyorum çünkü buradan bakınca sana hazır olmadığını söylemiş gibi görünüyor ve sen ise

karşılık olarak ona bir yüzük almış ve süslü bir akşam yemeği hazırlayıp pusuya düşürmüşsün."

"Bu konuda Allie'nin tarafında olduğuna inanamıyorum."

"Değilim. Ben mantığın tarafındayım. Tahmin et ne, dostum? Şansımız yaver gitti, adamım. Söylediği şeyle kastettiği şey arasında tonlarca fark olan kızlarla da birlikte olabilirdik. Derin derin iç çeken ve neyin var diye sorduğunda *hiiiççç* diyen kızlarla..." Yüksek tiz bir ses çıkardı. "Ama öyle değiller. Kız arkadaşlarımız bir şey söylediğinde, oyun oynamadıklarını keşfettim."

"Doğru ve Allie her zaman bir gün evleneceğimizi söylerdi," diye mırıldandım.

"Evet. Bir gün."

"Öyleyse şimdi nişanlı olsak da on yıl sonra evlensek ne fark eder ki?"

"Aynen öyle," dedi, başını meydan okurcasına eğerek, "ne önemi var? Parmağına o yüzüğü takmaya neden bu kadar çok ihtiyacın var?"

Bir an durakladım. Sanırım bu noktada haklıydı. Nişanlanmamıza gerek yoktu. Zaten birlikte yaşıyorduk. İkimizin de uzun vadeli düşündüğünü biliyorduk.

Bu sadece bir yüzüktü, değil mi?

Bardağımı daha sıkı tuttum. Hayır ama. Değildi.

Bu bir *semboldü*.

Bağlılığımızın bir sembolüydü. Evet, birlikte yaşıyorduk ve uzun süredir birlikteydik ve evet, nişanların her zaman bozulabildiğini biliyordum ama... Tanrım, artık ne düşüneceğimi bilmiyordum bile. Ve durumun ironisi gözümden kaçmadı. Üniversitede herkesle yatıp kalkmış, kendini erkek fahişesi ilan eden, lakabı Seks Makinesi Dean olan adamın bir bağlılık sözüne ihtiyacı vardı, yoksa ufacık kırılgan kalbi kendini güvende hissetmeyecekti, öyle mi?

"Gördüğüm kadarıyla bir çıkmazdasın. Onu nişanlanmaya zorlayamazsın."

"Evet," diye ona katıldım.

"O zaman ne yapacaksın? Ondan ayrılacak mısın?"

Ona bakakaldım.

"Ne? Bu mantıklı bir soru."

"Ondan ayrılmayacağım." Bitkin bir hâlde masaya koymadan önce içeceğimin neredeyse yarısını kafama diktim. "Sanırım tek seçeneğim beni sevdiğini ama hazır olmadığını kabul etmek. Ve sonra da bu değişene kadar hayatımızı yaşamaya devam etmek."

"Siktir. Bu senin için çok olgun bir yaklaşım."

Sırıttım. "Bazen böyle anlarım olabiliyor."

Garrett'ın komodinin üzerindeki telefonu titredi. Ekranı kontrol etmek için ona doğru eğildi. "Bu, Wellsy. Bir saniye izin ver de ona mesaj atayım..."

"NE OLUYOR?"

Logan'ın kapısının ardında bir erkek çığlığı yankılanınca ikimiz de ayağa sıçradık. Hemen ardından bir kadın çığlığı duyuldu.

Oldukça tanıdık bir çığlık.

Kaşlarımı çatarak kapıya doğru yürüdüm ve yumruklarımla kapıya vurdum. "Logan, o benim kız arkadaşım mıydı?" diye sordum.

"Dean?" dedi Allie'nin şüpheye yer bırakmayan sesi.

"Kedicik?" dedim tekrar. "Sen misin?"

"Evet, burada Logan'la birlikteyim." Bir an durdu. "Ve penisiyle."

Garrett başını telefonundan kaldırdı. Durumdan aldığı zevk yüzünü aydınlatıyordu. "Aman Tanrım. Jersey'nin kıçımızı tekmelemesi umurumda bile değil. Bu gece, en harika geceye dönüştü."

Yataktan atlayıp yanıma koştu. G'nin en sevdiği eğlencelerden biri –piçin kendi deyişiyle– "yaptığımız aptallıkları izlemekti."

Tekrardan kapıya vurdum. "Şu kilidi açın."

Bir tık sesi duyduğum gibi kapıyı açıp Logan'ın odasına dal-

dım ve Allie'yle Logan'ı karşı karşıya buldum. Kızım, kulüp için giydiği pullu elbiseyle büyük boy yatağın bir tarafında duruyordu. Ayağında sadece bir ayakkabısı vardı ama. Etrafıma bakındım ve banyonun yanındaki halının üzerinde diğer ayakkabıyı fark ettim.

Yatağın diğer tarafında Logan vardı. O çıplaktı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Güzel penis," dedim ona.

İç geçirdi.

"Kız arkadaşıma göstermenin bir nedeni var mı?"

"Ona bir şey gösterdiğim yok." Nemli saçlarını taramak için iki elini kaldırınca çıplak göğüs kasları esnedi. Su damlacıkları boynundan aşağı akıyordu. "Duştan çıktım ve o tam oradaydı, yatağımda oturuyordu. Azgın hayran kızlardan biri olduğunu düşündüm."

"Ve havlunu düşürmeye karar verdin, öyle mi?" diye üstüne gitti Allie.

"Banyodan çıktığımda neredeyse çıkarmıştım. Senin için soyunuyormuşum gibi davranma," diye homurdandı. "Rüyanda görürsün."

Garrett güldü. Yardım etmek için havluyu aldı ve güzel manzarasını aceleyle örten Logan'a fırlattı.

Dikkatim kız arkadaşıma kaydı. "Neden Logan'ın odasındasın?"

"*Sen* niye Logan'ın odasında değilsin?" diye cevap verdi. "Mesaj attığında Logan'ın odasında olduğunu söylemiştin!"

"Minibarı boştu, biz de G'nin odasına geçtik. İçeri girdiğinde orada kimsenin olmamasının garip olduğunu düşünmedin mi?"

"Ceketini sandalyede gördüm ve banyoda birinin olduğunu duydum. Sen olduğunu sandım." Kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Arkadaşının aptal penisiyle çıkıp gelmesini kesinlikle beklemiyordum."

"Penisim aptal değil," diye karşı çıktı Logan. "Buraya nasıl girdin?" Bıkkın bakışları Garrett'a döndü. "Buraya nasıl girip duruyorlar!"

Garrett sırıtarak kahkahalar atıyordu.

Allie, "Kol arkadaşım Malcolm bu gece kulübe bir arkadaşımı getirdi," dedi. "Azure otellerinin tamamının odamın babasına ait olduğu ortaya çıktı. Sakın onu taciz etmeye cüret etme ama görevlilerin birinden bana Logan'ın anahtar kartının bir kopyasını vermesini istedi." Geniş gülümsedi. "Mutfağın arkasındaki servis girişinde buluştuk ve anahtarı gizlice teslim etti. Uyuşturucu ticareti gibiydi."

Gülmemek için kendimi tuttum. Sadece Allie, tamamen yabancı biriyle sahte bir uyuşturucu alışverişi yapmaktan hoşlanırdı. Bir gün bir role hazırlanırken ihtiyaç duyması ihtimaline karşı muhtemelen tüm karşılaşmayı aklına yazmıştı.

"Müthiş," dedi Logan, sesi alaycılıkla doluydu. "Görünüşe göre herkes odamın anahtarını isteyebilir ve verirken kimse gözünü bile kırpmaz. Artık otellerde güvende hissetmeme izin verilmeyeceğine hangi sikik karar verdi?"

"Ah, kahretsin olamaz," diye alay etti Garrett. "Bu her ay başıma geliyor."

G'ye sırıttım. "Övün istersen."

"Bu küçük buluşma ne kadar eğlenceli olsa da," diye araya girdi Allie, mavi gözleri bana odaklanarak. "Konuşabilir miyiz? Yalnız?"

"Benim odamı kullanabilirsiniz," diye teklif etti G.

Minnettarlıkla ona baktım. "Teşekkürler."

"Bekle, ayakkabımı alayım," dedi Allie, bir topuklu ayakkabısının üstünde odanın öbür ucuna kadar topallayarak.

Gözlerimi kıstım. "Neden ta orada?"

"Çünkü kafama attı," diye homurdandı Logan.

Garrett bir kahkahayla haykırdı. "*Ne kadar* da güzel bir gece," dedi mutlulukla.

Bir dakika sonra Allie diğer ayakkabısını aldı, ben de sandalyeden yağmurluğumu kaptım ve diğer odaya geçtik. Kapıyı arkamızdan kapadım, sonra o çekinerek yatağın kenarına otururken önünde durdum.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Özür dilerim," dedi.

"Jersey'ye onca yolu bunu söylemek için mi geldin?" diye sordum iğneleyici bir şekilde.

"Hayır, öyle değil."

"Ne için?"

"Gerçekten üzgünüm."

Gülümsememi gizledim. O çok tatlıydı. Parlayan gözleri. O kısa elbisenin içindeki ateşli vücudu. Dürüst olmak gerekirse, tüm dünyada en sevdiğim kişiydi.

"Dahası da var," diye ekledi, zarif ellerini dizlerinin üzerinde kenetleyerek. Bir nefes aldı. "Sana ne söyleyeceğimi planlamak için kırk dakikalık bir taksi yolculuğum vardı ama bütün konuşma denemelerim kulağıma çok klişe ve yapmacık geliyordu. Birkaç tanesini yüksek sesle taksi şoförümün üstünde denedim ve bana çok fazla düşündüğümü söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Neyi fazla düşündüğünü? Özrünü mü?"

"Hayır." Aceleyle nefes verdi. "Evlenme teklifimi."

Bu sefer gülümsememi saklamamın kesinlikle hiçbir yolu yoktu. Yüzüme genişçe yayılırken çenem seğirdi. "Evlenme teklifin mi?" diye tekrarladım.

Allie onaylayarak başını salladı. "Seraphina ile konuşuyordum ve önemli bir şeyi anlamama yardım etti. Hayatım boyunca her şeyi planladım. Bir şeyleri adım adım yapmayı seviyorum. Odağımı kaybetmememi sağlıyor ve bilmiyorum, sanırım büyük bir değişiklikle her karşı karşıya kaldığımda bunalmamama yardımcı oluyor." Başını iki yana salladı, benden çok kendineydi. "Ama bu ilişkide yalnız değilim. Sen de buradasın ve benim adımlarım her zaman senin adımlarınla aynı hizada olmayacak. Her zaman her şeyi benim yöntemimle yapamayız."

Yanına gidip önünde çöktüm. "Hayır, daha önce her şeyin seninle ilgili olduğunu söylediğimde tam bir pislik gibi davranıyordum. Haklıydın. İlişkimiz her zaman eşit olmuştu."

"Evet ama bazen olmamalı. Bazen birimizin diğerine yüzde yüzünü vermesi gerekiyor." Elime uzandı ve parmaklarını be-

olmalıydım anlamına geliyordu. "Yani seviyorum, Dean. Yüzde yüzünle sana aitim. Ve o düğünü yapana kadar –ki Summer ve annemin bunu dev gibi, abartılı bir prodüksiyona dönüştüreceğini biliyorum– ne zaman yeni biriyle tanışsak, seni tanıştırırken yanımda diyebilmek istiyorum işte bu benim evleneceğim adam."

Kalbim şimdi biraz daha hızlı atıyordu.

"Bir gün seninle evlenmek istiyorum. Ve o güne kadar seninle nişanlı olmak istiyorum." Gergin bir şekilde yutkunurken boğazı yukarı aşağı hareket etti. "Yani. Sonuç olarak. Dean Sebastian Kendrick Heyward-Di Laurentis, nişanlım olur musun?"

Boğazımı sıkan duygu yoğunluğuyla savaşmak için yanağımın içini ısırmam gerekti. Birkaç kez yutkundum, sonra boştaki elimi ağzıma götürdüm ve başparmağımla altdudağını okşadım.

"Tabii ki olurum." Sesim o kadar kısıktı ki devam etmeden önce boğazımı temizledim. "Eğer beni istersen."

"Her zaman," dedi Allie, dokunuşuma kendini bırakarak. "Seni *her zaman* isteyeceğim."

Sonra kollarını boynuma doladı ve ben de yüzümü saçlarına gömerek çilek ve gül kokusunu içime çektim. Başımı kaldırdığımda dudakları iki saniye içinde tatlıdan seksiye dönüşen bir öpücükle benimkileri buldu. Dilinin benimkinin üzerinde kaymasının yarattığı his kasıklarıma bir sıcaklık sarsıntısı gönderdi.

Nefes nefese geri çekilip, "Siktir. Yüzüğün yanımda olmasını isterdim. Ama evde," dedim.

Gözleri merakla büyüdü. "Büyük mü?" diye sordu.

"Kocaman."

"Ne kadar kocaman?"

"Devasa. Baban bile etkilendi."

"Sikini *babasına* mı gösterdin?"

Garrett sendeleyerek odaya girince Allie de ben de irkildik, eşofmanını giymiş olan Logan da peşinden uçtu.

"Ne halt ediyorsunuz?" diye söylendim. "Bizi mi dinliyordunuz, çocuklar?"

"Benim odamda olan sensin!" diye savundu Garrett kendini.

Logan, "Ben sadece meraklıyım," dedi. Bana memnun bir ifadeyle gülümsüyordu. "Sonunda sikinden bahsetmen çok iyi oldu. Sana söylemiştim, her teklifin bir tutam seksiliğe ihtiyacı var."

"Sikim hakkında konuşmuyorduk," diye hırladım. "Yüzük hakkında konuşuyorduk!"

"Ah." Gözlerini kırpıştırdı. Sonra Allie'ye baktı. "O şey devasa. Parmağını kıracak."

Allie bakışlarını bana çevirdiğinde gözleri parlıyordu. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Ertesi sabah yatağımızda uyandığımda Allie kollarımdaydı. İnce çıplak kolunu göğsümün üzerine atmış, parmaklarını kalçamın üzerinde kıvırmıştı. Aşağıya baktığımda, parmağındaki pırlanta yüzünden neredeyse kör olacaktım. Yemin ederim, dün gece çıkardığımda o taşı gördüğü an o kadar tahrik olmuştu ki beni bir anda çırılçıplak soyup aletimi ağzına almıştı.

Şimdi, parmak uçlarımı çıplak sırtının kıvrımında usulca kaydırıyor ve tavana bakarak gülümsüyordum. Nişanlandık, bebeğim. Diğer erkekler bu durumda biraz korkabilirdi ama ben çok gaza gelmiştim. Allie'nin parmağındaki bu kör edici yüzük tanıdığımız ve tanışacağımız herkese bu kadının benim olduğunu ilan eden bir ilan panosu gibiydi. O benim kalbimin sahibiydi.

Komodin titredi. Henüz telefonumu kontrol etmeye hazır değildim çünkü bir sürü mesaj ve cevapsız arama olduğunu biliyordum. Dün gece Jersey'den eve geldiğimizde aramak için çok geçti ama haberleri paylaşmak için Allie'nin babasına ve tüm aileme mesaj atmıştık. Sonra kız kardeşim ve annemden gelen beş görüntülü aramayı görmezden geldik ve bunun yerine birbirimizi aklımız başımızdan gidene kadar becerdik. Uyumadan hemen önce Joe Hayes'ten bir mesaj aldık. Basit bir başparmağını kaldıran el emojisi göndermişti. Bu adamı seviyordum.

Ama telefonum tekrar titreyince bunun normal bir arama olmadığını anladım. Güvenlik aradığında bu şekilde çalıyordu.

Hızlıca ulaşıp, "Efendim?" dedim uykulu bir sesle.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Bay Di Laurentis ama aşağıda Bayan Hayes için bir teslimatı olan bir kurye var. Onu yukarı gönderebilir miyim?"

Bina güvenliğimiz Fort Knox'tan daha sıkı olduğu için bunun saçma sapan bir arama olmadığını biliyordum bu yüzden, "Evet, sorun değil. Teşekkürler," dedim.

Telefonu kapattım ve Allie'nin sahiplenici tutuşundan kurtulmaya çalıştım. Kıpırdamıyordu. "Bebek surat, kolunu hareket ettirmen gerek," dedim, kalçasını hafifçe cimciklemek için elimi aşağı kaydırırken.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Kapıya bakmam lazım. Paketimiz varmış."

Allie uykulu uykulu yan tarafa yuvarlandı ve bana çıplak kıçını gösterdi. Ah. Aniden sertleşen penisimi o tatlı kıvrımın üzerine sürtmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Bir inlemeyi bastırarak kendimi yataktan çıkmaya zorladım ve baksırımı yerden aldım. Onu kalçamdan yukarı çektim, ardından göğsümü kaşıyıp esneyerek ön kapıya doğru ilerledim.

"Allie Hayes için teslimat?" dedi kapıyı açtığımda karşılaştığım pembe saçlı ve burnu halkalı kısa bir kız.

"Nişanlım." Evet, bunu duymaktan asla bıkmayacaktım. "İmzaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Sizindir."

Bir sonraki bildiğim şey, orta boy bir kutuyu ellerime bırakıp asansörlere doğru yöneldiğiydi. Gönderenin Grace Ivers olduğunu fark ettiğimde kaşlarımı kaldırarak etiketi inceledim. Belli ki Logan büyük nişan haberini kız arkadaşına söylemek için hiç vakit kaybetmemişti.

"Kimden gelmiş?" Yatak odasına girdiğimde Allie doğrulup oturmuştu, saçları karışıktı. Uykulu bir şekilde gözlerini ovaladı.

"Grace ve Logan'dan," dedim ona.

"Ne kadar hızlı."

"Değil mi?"

Kutuyu yatağın üzerine koydum, ambalajın bir köşesini açtıktan sonra tüm şeridi yırttım.

Ben kutuyu açarken yüzüğünü hayranlıkla izleyen Allie, "Bu geceki partide bunu göstermek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Karton kapakların altında katlanmış bir kâğıt parçası buldum. Mesaj kısa ve özdü.

Nişanınız için tebrikler! Üçümüz de sizin adınıza çok mutluyuz!

"Üçü mü?" Allie omzumun üzerinden notu okurken hevesli elleri şimdi kutuya doğru uzanıyordu.

Boğazıma mide bulandırıcı bir his yükseldi. Korkunç bir şüphem vardı, tam olarak ne olduğunu biliyordum...

"Hayır!" diye inledi porselen bebek kutudan çıktığında. "Aman Tanrım, Dean, yatağımızda! Artık çarşafları yakmamız gerekiyor!"

Alexander'ın kırmızı yanaklarına ve boş gözlerine dik dik baktım. "Orospu çocuğu," diye hırladım. "Logan'ın bunu Grace'ten dün akşam istemesi gerektiğinin farkında mısın? Bu resmen ihanettir."

"İleri seviye ihanet."

İkimiz de bebeğe bakıyorduk, ne o ne de ben onu kaldırıp hareket ettirmek istiyorduk. Jamie için Alexander'ı aldığımda Pandora'nın Kutusu'nu açanın ben olduğumu biliyordum ama daha kaç kez özür dilemem gerekiyordu? Bu sosyopatlar neden onu geri gönderip duruyordu?

Dişlerimi gıcırdattım. "Logan'ın bize bunu yaptığına inanamıyorum. Hem de biz aletine o kadar iltifat ettikten sonra."

Nişanlım iç çekti. "Biz derken?"

"Ah, sanki sen de etkilenmişsin gibi," diye suçladım.

"Tamam, etkilendim," diye yumuşadı Allie. Omuz silkti. "Bayan Logan şanslı bir kadın."

Başımla onayladım. "Çok şanslı bir..." Aniden durdum. "Bekle. Ne?"

3. KISIM

BALAYI

HİÇBİR ŞEY BİR ADAMI BABALIK KADAR ALÇAKGÖNÜLLÜ YAPAMAZDI. Briar Üniversitesi'nin arnavutkaldırımlı yollarında hokey ceketimle yürürken gözleri parlayan kızlar üstüme atlardı. Şimdi, haziran ayının başında, pembe göz kamaştırıcı fırfırlı bir etek giymiş minyatür bir insan elimden tutarken Boston'ın banliyösünde yürüyordum. Gerçi düşününce, dinozorun babası da olabilirdim. Bu kapalı oyun alanının her yerinde, çocuklarımızı ele geçirmiş kostümlü karakterler efsanevi savaşlar veriyordu ve hem kafa karıştıran hem de paniklettiren gizli dillerinde karmaşık toplumlar kuruyorlardı.

Diğer babalar ve ben köşemizde toplanmış, çocuklarımızın oynamasını izliyorduk. Erkeklerin çoğu otuzlarındaydı, bu da beni grubun en genç babası yapıyordu. Jamie'nin ben yirmi iki yaşındayken doğduğunu öğrendiklerinde yarısı etkilenmişti, diğer yarısı da prezervatiflerle ne alıp veremediğim olduğunu sormuştu. Anlaşılabilir bir soruydu. Çocuk yetiştirmek yorucuydu.

Danny, dinozorun babası, sonunda biri sahnelere yakışır kostümün sebebini sorduğunda, "Christopher altı haftadır dinozor evresinde," diye cevap verdi. "Önce çatal kaşık kullanmayı bıraktı. Şimdi ağzını tabağa dayayarak yemek istiyor çünkü 'dinozorlar ellerini kullanmazlar.'" Bıkkınlıkla havada tırnak işareti

[illegible] "Annem dünyanın en sabırlı kadını ama üç yaşındaki çocuklara çok az sayıda sabrı olursa sınırı çizeyim."

Gülmeme gelemiyordum.

Ertesi sabah uyandığımda Jamie'nin prenses aşaması bitmişti. Bunun yerini o elbiseyle ortalığı kasıp kavurma seyahatleri aldı. Her gece yatıp elmasları tekrar yapıştırmam gerekiyordu. Annelik kahkahalarım en kötü baba görevi değildi.

Jamie banyo saati sırası yanıma geldiğinde gözleri yorgun bakıyordu ve kontrol sağları atkuyruğundan çıkmıştı. Birkaç saniye sonra da artık olmadığını fark ettim.

"Jamie ve eşyaları nerelerine ne oldu, küçük sevgilim?" Onu kucağıma aldım çünkü minik ayakları üzerinde uykuya dalmış olmıştı. "Onları bulmacalara tırmanırken mi kaybettin?"

"Onları verdim," diye yanıtladı yanağını omzuma yaslayarak.

"Sonra neden yapıp bakalım?"

"Çünkü Lilli ve Maria da prenses olmak istediler ama onların prenses eşyası yoktu, ben de onlara prenses eşyası verdim."

"Ah, dostum," dedi Danny, Mark'a. "Nasıl oluyor da o tatlı prensesi alıyorsun ben köpeği yemeye çalışan çocuğu alıyorum."

"Eşyalarını vermenin senin için bir sorun olmadığına emin misin?" diye sordum Jamie'ye.

"Hayır! Daha fazla prenses olmalı." Sonra bana daha da sokuldu ve neredeyse eriyip lanet olası bir su birikintisine dönüşecektim.

O çok tatlı bir çocuktu. Yarın onunla vedalaşmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Onu çok özleyecektim ama bu belayı çok geciktirmişti. Düğünün üzerinden bir ay geçmişti. Koca bir ay. Ama şimdi Sabrina resmi olarak hukuk fakültesinden mezun olduğuna göre, sorumda onu yetişkin aktiviteleri için kaçırabilirdim.

Planım önümüzdeki on günü karımın unutamayacağı bir hâle getirmekti.

Jamie'nin pembe payetli çantasını alıp uykulu kızımı binadan çıkarmadan önce diğer babalara, "Birkaç hafta sonra görüşürüz, millet," dedim.

On beş dakika sonra eve geldiğimizde annemin arabası barın önüne park etmiş hâldeydi. Bu tabelayı –*Tucker's Bar*– kaç kez gördüğümün bir önemi yoktu, gerçeküstü bir duygu hâlâ içimi kaplıyordu. Burayı Jamie doğduktan hemen sonra açmıştım *ve* neredeyse üç yıl içinde ettiğim kârla Fenway yakınlarında ikinci bir yer açmıştım. Henüz yapamadığım şey küçük ailemi üst kattaki daireden çıkarmaktı. Demek istediğim, bir barın üstünde yaşamakta yanlış bir şey yoktu ve çatı katımızda üçümüz için bolca yer vardı. Ama Jamie'nin oynayacağı bir bahçesi olsun istiyordum. Sabrina'nın düzgün bir ofisi olmasını istiyordum. Belki benim için de bir tane.

Sabrina'nın okulla işi bittiğine göre artık ev aramanın zamanı gelmiş olabilirdi. Jamie'yi tuğla binanın yan tarafındaki dar merdivenden yukarı taşırken bunu aklıma not ettim. Ön kapıdan girdiğimizde annemle Sabrina'nın mutfaktan gelen seslerini duydum.

"Biz geldik," diye seslendim. Jamie'yi yere bıraktım ve o annesinin sesine doğru sendeleyerek ilerledi.

Sabrina mutfak adasında duran anneme, "Genellikle yedi ile sekiz arasında uyanır," diyordu. "Kahvaltıda ne istediğini kendi söyler. Kilerde mısır gevreği ve yulaf ezmesi var. Buzdolabında biraz yoğurt var. Önümüzdeki birkaç gün için meyveleri önceden kestim veya sen de üstüne biraz muz dilimleyebilirsin. Sana kızarmış ekmek ya da muffin istediğini söyleyecektir ki onları da yemesinde bir sakınca yok ama sadece birkaç ısırık alır ve sonra yoğurdu ister, o yüzden önden hazırlasan iyi olur."

Sabrina beni ilk anda fark etmedi. Otopilota geçmiş, Jamie'yi öğleden sonra uykusuna yatırmadan önce bir şeyler atıştırması için koltuğuna yerleştiriyordu.

"İyi anlaşacağız," diye onu temin etti annem sadece biraz sinir olarak. Sabrina bu konuda biraz gergin olabilirdi.

Yolculuğumuz yaklaştıkça Sabrina, Jamie'nin rutinini planlama konusunda daha takıntılı hâle gelmişti. Evimiz anneme eşyaların nerede olduğunu ve Jamie'nin yatma saatinin ne zaman olduğunu hatırlatan yapışkan notlarla kaplıydı. Bu çok fazlaydı. Neyse ki annem alınmıyordu.

"Bu bizim ilk rodeomuz değil. Değil mi, evlat?" Annem Jamie'nin koyu kızıl saçlarını karıştırırken torununa hayranlıkla bakıyordu. Annem bu çocuğu bizim kadar seviyordu. Belki daha da fazla. Demek istediğim, kıştan nefret eden –yani *iğreniyordu* resmen– bu kadın bize yakın olmak için Teksas'tan Boston'a taşınmıştı.

"Eşyaları nerede?" diye sordu Sabrina, Jamie'nin aksesuarlarının gittiğini fark edince.

"Arkadaşlarıyla paylaşmak istedi. Annem yeniden alması için onu alışverişe götürebilir."

Kaşlarını çatması bana bu cevaptan memnun olmadığını söylüyordu ama çocuk meyve ve sebze tabağında uyukluyordu, bu yüzden Sabrina onu aldı ve ben de koridorda Jamie'nin odasına doğru onları takip ettim.

Jamie'yi yatağa yatıran Sabrina, "Gail'in bütün sabah söylediğim tek kelimeyi bile duyduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

Gülümsememek için savaştım. "İyi olacaklar, sevgilim. Birlikte her zaman çok eğleniyorlar."

"Bir gece için. Ama on gün uzun bir süre. Bu kötü bir fikirdi." Sabrina altdudağını ısırdı. "Ne düşündüğümü bilmiyorum."

Ben ne düşündüğümü biliyordum. Bir aydır evli olduğumuzu düşünüyordum ve karımı doğru düzgün beceremediğimiştim çünkü küçük kulaklar bu dairede olan her şeyi duyuyordu. Ve Sabrina yatak odamızın kapısını kilitlememe izin vermiyordu çünkü Jamie'nin ev yandığı sırada bizi uyarmaya çalıştığı ve bunu yapamadığı kâbuslar görüyordu. Sanki o bir *golden retriever*mış gibi. Yine de hayal kırıklıklarımı dile getirmemekte iyiydim çünkü mezuniyete kadar geçen ayların Sabrina için ne kadar zor olduğunu biliyordum, özellikle de hukuk fakültesini anne-

likle dengelemek zorunda kaldığından. Süper kadın olmak için çok çalışıyordu zaten, bir de benim saçmalıklarımı onun üzerine yıkmak yanlış geliyordu.

"Buraya gel." Jamie'nin odasının dışında onu kollarıma aldım ve siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdım.

Orada durdum, bir an için onun dipsiz siyah gözleri tarafından büyülendim.

"Ne?" diye sordu gülümseyerek.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Çok güzelsin, biliyor musun? Bugünlerde kendimize beş dakika bile ayıramıyoruz. Sanırım senin ne kadar muhteşem olduğunu unutup duruyorum."

Sabrina gözlerini devirdi. "Kes sesini."

"Cidden. Çok güzelsin. Ve bu kötü bir fikir değil. Bu tatile ihtiyacın var, sevgilim. Yıllardır neredeyse tek bir gün izin yapmadın. Aynısı benim için de geçerli." Omuz silktim. "Buna ihtiyacımız var."

"Var mı?" Hâlâ stresliydi.

"Kesinlikle var. Güneş, kum ve istediğimiz kadar geç uyumak," diye hatırlattım ona.

Yüksek sesle söyleyince cennetmiş gibi geliyordu. St. Barth'ta Dean'in ailesinin yazlığında on gün. Uçak biletleri annemin düğün hediyesiydi. Dinlenmek, rahatlamak ve genel olarak Sabrina'yı zevkten inletene kadar becermek için mükemmel bir zaman olacaktı çünkü bu yerde küçük bir insanın koşuşturması durmadan bize engel oluyordu. Çocuğumu seviyordum ama anne ve babanın birbirlerine pis şeyler yapması gerekiyordu.

"Bana güven," diye tekrarladım. "Büyüleyici olacak."

Kaşını kaldırdı. "Bilmiyorum. Uzun zaman oldu. Büyük sözler vermek istemeyebilirsin."

"Ha. Emin ol, bunlar küçük sözler." Belini kavradım ve onu aşağı doğru yatırarak öptüm.

Sabrina beni öptükten sonra geri çekilip nefes aldı. Gözlerini kapadı. Bir nefes verdi. "Haklısın. Bir kaçamağı hak ediyoruz. Bu iyi olacak."

Bu mantramız hâline gelmişti. Kendine biraz zaman ayırırsa dünyasının yıkılmayacağına ikna olmuştu. Bu geziyi planlarken, günde en az altı kez heyecanı korkuya dönüşmüştü. Onu ön kapıdan çıkarabilirsem, bunu bir kazanç olarak kabul edecektim.

TUCKER HAVAALANI BARINDA BENİ ŞARAPLA OYALAMAYA başladı. Havadayken, bir uçuş görevlisinin yeni bir şampanya kadehi getirmeden geçmesine izin vermiyordu. Şikâyet ettiğimden değildi. Jamie'den ayrılmanın hayal ettiğimden daha zor olduğunu kabul ediyordum ama o haklıydı: Jamie, Gail'le emin ellerdeydi. Ve bir şeyler ters giderse, eve kısa bir uçuşla dönebilirdik. Bunu başarabilirdik.

"Seni onun ayakkabılarına bakarken gördüm, Harold."

"Tanrı'ya yemin ederim, Marcia, daha önce hiçbir kadının ayakkabısını fark etmedim."

"Bana patronluk taslama. İlgini neyin çektiğini biliyorum, seni sapık."

Ancak birinci sınıfta önümüzde oturan orta yaşlı çift uçuştan çıkamayabilirdi.

"Ben Marcia'nın tarafındayım," Tucker kulağıma fısıldamak için eğildi. "Adam bazı karanlık ayak işlerinin peşinde."

"Mümkün değil. Bu kadının fetişi, adamın değil. Kıvılcımı canlı tutmak için onunla toplum içinde kavgalar başlatmayı seviyor."

Oturduklarından beri böylelerdi. Şeker paketleri ve uçak içi eğlence sistemi hakkında tartışıp duruyorlardı. Marcia, Harold'ı cin tonik istediği için azarlıyordu. Harold, alerjisini azdırıp onu

öldürmek için aldığına yemin ettiği yoğun parfümü yüzünden yüksek sesle öğürme sesleri çıkarıyordu.

Tuck'la böyle kavga etmediğimiz için çok mutluydum. Arkadaşlarımın bu konuda farklı görüşleri olsa da hiç kavga etmiyorduk. Carin bunun iyi bir şey olduğunu, ilişkimizin diğerlerinden daha sağlam olduğun anlamına geldiğini söylüyordu. Bu arada Hope, çiftlerin kavga etmemesinin normal olmadığında ısrar ediyordu. Ama bu konuda ne yapabilirdim ki? Tucker gezegendeki en sakin adamdı. Onun öfkelendiği zamanları bir elimin parmaklarıyla sayabilirdim.

"Büyük, yuvarlak bir kıç," dedi Harold gururla. Yiyecek bölümünde kahve yapan uçuş görevlisi hızla başını kaldırdı ve ona korkarak baktı. "Sevdiğim şey bu ve sen bunu biliyorsun. Başka bir kadına bakıyorsam, onun ayakkabılarına bakmam, Marcia."

"Kıçımın senin için yeterince büyük olmadığını mı söylüyorsun? Bana sıska mı diyorsun?"

"Şişko dememi mi tercih edersin?"

Vahşi bir kedi gibi hırladı. "Şişman olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tuck tekrar eğildi. "Kadınlar, haksız mıyım?"

Gülmeme engel olmak için yüzümü omzuna bastırdım. Harold ve Marcia şovuna dört saat daha dayanabileceğimden emin değildim. Biraz daha şampanyaya ihtiyacım olabilirdi.

Görevlinin dikkatini çekmeyi umarak yiyecek bölümüne doğru bakarken bir duman kokusu aldım. 3E numaralı koltuğun sahibi, koridordan aşağı yavaşça ilerleyen adamdan burnuma geliyordu. Bagajlarımızı verirken check-in sırasında onu arka arkaya sigara içerken görmüştüm ve adam ya çok işiyordu ya da tuvalette her beş dakikada bir sigara içiyordu.

Tucker'a, "O adam yüzünden geri dönersek sinirlenirim," diye mırıldandım.

"Merak etme, sanırım uçuş ekibi onu farkında." 3E'ye imalı imalı bakarken, yiyecek bölümünün kapısında birbiriyle fısıldaşan iki görevliye doğru başını salladı.

Erkek görevli bizim baktığımızı fark edince geldi ve o sahte servis gülümsemesini gösterdi. "Yeni evliler biraz daha şampanya alır mı?"

"Lütfen," dedim minnetle.

"Hemen geliyor."

Tam uzaklaşırken, Harold'ın şişko kolu onu durdurmak için ileri atıldı. "Bir cin tonik daha lütfen."

"Aklından bile geçirme," diye uyardı Marcia. "St. Maarten'e indiğimizde bizi Peter ve Trixie-Bell alacak."

"Yani?"

"Yani oğlumuzun nişanlısıyla tanışırken sarhoş olamazsın!"

"O lanet olası bir striptizci, Marcia. Adı Trixie-Bell! Kısa çizgi ile! Aptal çocuğumuzun iki hafta önce bir Karayip dans kulübünde tanıştığı egzotik dansçıyı etkilemenin umurumda olduğunu mu sanıyorsun?"

Sessiz kahkahalarla titreyerek yüzünü omzuma gömme sırası Tucker'daydı. Zavallı uçuş görevlisi, bir avcının gözü önünde donmuş bir geyik gibi koridorda kalakalmıştı, cin tonik konusunda ne yapacağından emin değildi.

"Efendim?" diye tekrar etti.

"Cin ve tonik," dedi Harold inatla.

Aptal oğulları hakkındaki ateşli konuşması Marcia'yı etkilemiş olmalıydı çünkü altın takılarla dolu elini kaldırdı ve "Şunu iki tane yap, lütfen," diye mırıldandı.

Kocam gülmekten gözünden gelen yaşları silerek bana baktı. "Birlikte film izlemek ister misin?" Ekranlarımızı işaret ederek uçuş içi menüsünü gösterdi.

"Elbette. Bana bir saniye ver ama. Sadece Wi-Fi'a bağlanıp annenin mesaj atıp atmadığını kontrol etmek istiyorum."

Ayağımın dibindeki çantamdan telefonumu çıkardım ve tarayıcı bağlantı talimatlarını takip ederek internete bağlandım. Wi-Fi devreye girdiğinde ekranım e-postalarla doldu.

Tucker, "Gelen kutun patlıyor," diye dalga geçti.

Bildirimleri kaydırdım ama Gail'den hiçbir şey yoktu. "Evet.

Billings, Bower ve Holt'taki İnsan Kaynakları bir şeyler göndermeye devam ediyor." Kaydırmaya devam ettim "Öff. Fischer ve Ortakları da e-posta göndermiş."

"Onlara ne zaman cevap vermen gerekiyor?"

"Döndüğümüz zaman."

"İçlerinden daha yakın hissettiğin biri var mı?"

"Bilmiyorum," diye iç çektim.

"Ekranla oynamayı keser misin!" Marcia yine kocasına kızıyordu.

"Ama film yüklenmiyor," diye homurdandı Harold. "*Avengers* izlemek istiyorum, kahretsin."

"Tüm düğmelere basmaya devam edersen yüklenmeyecek!" Ofladı. "Ne yaptığına bak. Şimdi de dondu."

"Neden kendi lanet işine bakıp kendi ekranına odaklanmıyorsun be kadın."

Şansımıza şampanyamız geldi. Birinci kez seçenekler üzerinde düşünürken çok ihtiyacım olan o yudumu aldım. Mezun olduktan sonra Boston'daki iki numaralı hukuk firmasından bir iş teklifi almıştım. Çalışma hayatına atılmak için rüya gibi bir işti. Kabul edeceğim kesindi, ta ki bana son birkaç yılda önceliklerimin nasıl değiştiğini düşündüren küçük bir sivil savunma firmasından bir telefon gelene kadar.

"Fiili olarak aralarındaki fark ne?" diye sordu Tucker.

"Büyük olan firma benim konfor alanım. Suç savunması. Büyük kurumsal müşteriler. Büyük paranın döndüğü yer orası," dedim ona. "Çalışacağım davalar kesinlikle zorlayıcı olurdu. Öğretici."

Yavaşça başını sallayarak onayladı. "Peki. Ya Fischer?"

"Öncelikli olarak sivil savunma. Seksi şeyler değil ama eski bir şirket. Yaklaşık yüz yıldır şehirdeler. Ücret rekabetçi, bu da muhtemelen aileden paralı müşteriler geliyor demek."

"İki seçenek de kötü değil."

"Birincisini seçersem, haftada seksen saat çalışmaktan bahsediyoruz. Asgari. Gece gündüz telefonda olacağım. Kıdemsiz

diğer yüz avukatla merdivende bir basamak kapmak için savaşacağım."

"Evet ama sen dirsek atmayı seversin," diye hatırlattı Tucker çarpık bir sırıtışla.

"İkinciyi seçersem, sen ve Jamie ile daha çok evde olabilirim."

Hukuk fakültesi boyunca, hayalimdeki işi almadığım sürece tatmin olmayacağıma ikna olmuştum. Zor vakalarda dişimi tırnağıma takıp savaşmak, siperlerde çarpışmak. Ama mezun olduktan sonra bütün gün evde Jamie'yle olmak konuya bakış açımı değiştirmişti. Uzun vadede iş ve aile arasındaki dengenin sürdürülebilirliği beni endişelendiriyordu.

Tucker her zamanki gibi benim en büyük dayanağımdı. Tek kişilik destek sistemim. "Bizim için endişelenme," dedi bana, sesi yoğunlaşmıştı. "Bu âna ulaşmak için hayatın boyunca çalıştın, sevgilim. Hayalinden vazgeçme."

Yüz ifadesini inceledim. "Uzun saatler boyunca çalışırsam sorun olmayacağından emin misin? Dürüst ol."

"Ne karar verirsen ver yanındayım."

Yüzünde samimiyetten başka bir şey göremiyordum ama sözkonusu Tucker ise asla tam olarak emin olamazdınız. Nadiren bir şey canını sıkardı ama sıktığında da bunu benimle paylaşmakta pek iyi değildi.

Elime uzandı, nasırlı parmak uçları eklemlerimde gezindi. "Ben de el atıp daha çok evde olabilirim. Jamie iyi olacak. Ne karar verirsen ver, bunu başaracağız."

Southie'de dağılmış bir aileden geliyordum ve üniversitede hamile kalmıştım, Tucker'la evlenmekten çok daha kötüsünü yaşayabilirdim. Şimdiki hâlinin yarısı kadar olsa bile harika bir adam olurdu ama bu büyük, mükemmel adam istisnai biri olmaya karar vermişti.

Onunla bir adada tek başıma on gün geçirmek için sabırsızlanıyordum. Bazen ilişkimizin ilk günlerini gerçekten özlüyordum. Küçük canavarımız gelmeden önce, uyanık olduğum her saniyeyi ya sınıfta ya da bir ders kitabına eğilerek geçirdiğim

zamanları. Kamyonunda seviştiğimiz ya da ben işten çıktıktan sonra geldiğinde beni duvara yaslayıp eteğimi yukarı kaldırdığı zamanları. Birbirine dokunmak için duyulan ezici ihtiyaç dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı o anları. O ihtiyaç hâlâ oradaydı. Sadece araya başka şeyler giriyordu. Bir parçamın nasıl akışta kalınacağını hatırladığından bile emin değildim.

Sonra Tucker elini dizimin üzerine koydu, parmaklarını ileri geri hareket ettirmeye başladı ve gözlerim ışıklı tuvalet tabelasına kaydı.

Bir noktada uyuyakalmış olmalıydım çünkü uçuşun yaklaşık yarısında kısa bir türbülans ve Marcia ile Harold'ın yükselen sesleriyle yerimden sıçrayarak uyandım.

"Kesin hamile kaldı, bu sözlerimi bir yere yaz."

"Harold! Peter öyle olmadığını söyledi."

"O çocuk patolojik bir yalancı, Marcia."

"Oğlumuz bu konuda yalan söylemez."

"Tamam o zaman, üzerine bahse girelim. Trixie-Bell'in fırında çöreği yoksa, bu düğünde ağzıma bir damla alkol sürmem."

"Hah! Sanki yapabilirmişsin gibi!"

"Ama eğer hamileyse..." Düşündü. "O iğrenç parfümün şişesini okyanusa boşaltacağım."

"Ama üç yüz dolarlık bir parfüm!"

Bu bahsi sevmiştim. Aklım şimdiden sonucu nasıl öğrenebileceğimizi bulmaya çalışıyordu. St. Maarten'de nikâh töreni kayıtları tutuluyor muydu? Belki St. Barth'tan özel bir yata binip Peter ve Trixie-Bell'in törenine gizlice girebilirdik.

Herhangi bir fikri olup olmadığını sormak için Tucker'a baktım ama o etrafa bakarak uçağı taramakla meşguldü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum huzursuzlukla.

"Kokuyu alıyor musun?"

"Ah. Evet. 3E'de oturan seri içici."

Pencereden dışarı bakarak, "Bunun sigara dumanı olduğunu sanmıyorum," dedi kısık bir sesle.

Kaşlarını çatmıştı. Sabahın dördünde Jamie'nin beslenmeleri

arasında beş saat boyunca televizyonda havacılık felaketi belgeselleri izledikten sonra yüzünün büründüğü ifadenin aynısıydı.

Aynı iki uçuş görevlisi profesyonel gülümsemeleriyle koridorda rahat bir tavırla süzülüyorlardı ama şimdi hareketlerinde onları izlerken rahatsız edici hâle gelen bir kasıtlılık vardı. Neredeyse belli belirsiz bir hareketle uçak kademeli inişe geçti.

"Alçalıyor muyuz?" diye sordum.

"Sanırım."

Ve duman kokusu kötüleşiyordu. Yemin ederim havada hafif bir pus vardı ve bunu fark eden bir tek ben değildim. Birinci sınıf kabininden bir mırıltı yükselmeye başladı.

"Harold, tatlım, kokuyu alıyor musun?" Marcia'nın panikle konuştuğunu duydum.

"Evet, hayatım. Alıyorum."

Ah, hayır. Duman, bu ikisine sevgi sözcükleri söyletecek kadar kötüyse, o zaman durum vahim demekti.

Uçak irtifa kaybetmeye devam ederken midem bulanmaya başladı. "Tuck," dedim endişeyle.

Yüzünü tekrar pencereye yapıştırdı, sonra elime uzandı. "Pist ışıklarını görüyorum," dedi tarlanın ortasına falan düşmek üzere olmadığımızın güvencesi olarak.

"Millet, kaptanınız konuşuyor," dedi monoton bir ses dahili telefondan. "Eminim ki şimdiye kadar fark etmiş olacağınız üzere, alçalıyoruz. Hava trafik kontrolü bize Jacksonville Uluslararası Havalimanı'na inme izni verdi. Yönümüzü değiştirdik ve mekanik bir arıza nedeniyle kısa süre sonra acil iniş yapacağız. Lütfen yerlerinize dönün ve kemerlerinizi bağlayın. Uçuş görevlileri, lütfen kabini iniş için hazırlayın."

Anons bitti.

Tucker'ın elini tuttum ve artan paniğimi bastırmaya çalıştım. "Bu gerçekten oluyor."

"İyiyiz. Sorun yok. Pilotlar sürekli acil iniş yapar." Tucker'ın bunu benim sakinleşmem için mi yoksa kendisi için mi söylediğinden emin değildim.

Mürettebat aynı yapay gülümsemeyle işlerini sürdürüyordu, kibarca çöpleri topluyor ve servis masalarının kapatılmasını rica ediyorlardı. Bu sosyopatlar, alevler ve bükülmüş metallerle havaya uçsak bile bu maskaralığı sürdürmeye kararlılardı.

Önümüzde Marcia ve Harold birbirlerine sarılıp aşklarını ilan ederken eski dertlerini unutmuşlardı.

"Seni seviyorum, Harold. Sana sapık dediğim için özür dilerim."

"Ah, tatlım, hiçbir şey için benden bir daha asla özür dileme."

"Vasiyetimizi değiştirmek için artık çok mu geç? Ya şu peçeteye bir şeyler yazsak? Trixie-Bell'in Galveston'daki yazlığımızı miras almasını istemiyorum!"

Dehşet içinden Tuck'a döndüm. "Aman Tanrım. Bir vasiyetimiz yok."

İnterkomda pilotumuzun sesi yine cızırdadı. "Yolcular ve mürettebat, lütfen acil durum inişi pozisyonuna geçin."

İkimiz de kolçaklarımızı kavrayıp çakılmaya hazırlanırken Tucker elini benimkinin üzerine koydu.

ÖLMEDİK.

Uçak, rahatlamış iç çekişler ve birkaç beceriksiz alkış ve ıslık sesiyle Jacksonville'e güvenli bir şekilde indi. Kapı görevlisi tarafından bir bekleme alanına götürülmek üzere uçaktan indirilirken mürettebat kapıda bolca özür diledi ve ücretsiz atıştırmalıklar ve kahveyle rüşvet verdi. Blazer ceketli bir hanım bunların yerine bira istediğimde gülmedi.

"Jamie için kimi istiyoruz?" dedi Sabrina, annemi kontrol etmek için mesaj attıktan sonra. Hem büyükanne hem de çocuk iyiydi.

Öte yandan karımsa...

"Ne?" Kafa karışıklığıyla ona baktım.

"Vasiyetimiz için. Jamie için bir veraset planına ihtiyacımız var." Çantasını karıştırmaya başladı. "Bence en iyi vasi annen olur, değil mi?"

"İşte, sevgilim. Biraz kurabiye al." Karşımızdaki sandalyedeki sepetten üç paket mini Oreo alıp kucağına fırlattım. "Hâlâ adrenalinin etkisindesin. Geçecek."

Sabrina çantasından başını kaldırıp bana ölümcül bir bakış attı. "Beni kurabiyelerle susturmaya mı çalışıyorsun? Büyük bir uçak kazasında neredeyse ölüyorduk ve ikimiz de ölürsek kızımıza ne olacağı konusunda elimizde hiçbir plan yok."

"Kendini çölde turkuaz takılar yaparken bulana kadar bir sirk göçebesi olacağını farz ettim."

"Tanrım, John, bunun komik olduğunu düşünmene bayıldım."

Siktir. Bana John demişti. İşte bu ciddiydi.

"Komik değil," diye temin ettim onu. "Ama bu konuşma biraz kasvetli, sence de öyle değil mi?"

"Lütfen herkes beni dinleyebilir mi?" Havayolundan uzun boylu, takım elbiseli, otoriter görünümlü bir temsilci gelip bekleme alanımızın ortasında durdu. "Bakım ekibi, uçakta erken inişi gerektiren küçük bir elektrik arızası olduğunu belirledi."

"Erken." Sabrina, açıklamayla dalga geçti.

"Uçak içi eğlence sistemi kısa devre yapmış gibi görünüyor."

Sıramızın sonundan Marcia'nın sesi geldi. "Bunu bize tüm bu düğmelere basarak sen yaptın! Ekranı dondurdun," diye suçladı kocasını, kırmızıya boyanmış bir pençesini ona doğrultarak.

Şişko adam ona dik dik baktı.

"Sizi temin ederim," dedi havayolu temsilcisi rahat bir tavırla, "arıza herhangi bir yolcunun ekrana dokunmasının bir sonucu olarak değil, kablolama sisteminin kendisinde meydana geldi."

Daha sonra bize uçağımızın yerde kalacağını ve bizi St. Maarten'e –buradan Sabrina ve ben St. Barth'a gitmek için bir feribota binecektik– götürmek için yeni bir uçakla uçacağımızı söylemeye koyuldu.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu biri.

Temsilci belirli bir zaman aralığı veremeyeceğini söyleyince huysuz yolculardan iniltiler ve homurtular yükseldi. İç çekerek uçuşumuzu planladığımız gibi yapamadığımızı bildirmek için mesaj atmaya başladım. Önce anneme, sonra evinde kalacağımız Dean'e.

"Bana bir kalem ver," dedi Sabrina beni dürterek.

"Ha?"

"Kalem. Kaleme ihtiyacım var."

El bagajımdan bir tane çıkardığım an elimden kaptı. Zaman-

sız ölmemiz fikrine kafayı takmış olan Sabrina, bu gecikmeyi evden çıkmadan önce bastırdığımız uçuş onayının arkasına öfkeyle bir vasiyetname yazmak için kullanıyordu. Kolumu ona dolamayı, onu kendime çekmeyi ve orada oturup diğer yolcuları dinlemeyi tercih ederdim ama Sabrina tamamen elindeki işe odaklanmış durumdaydı.

"Jamie, Anne Tucker'la kalsın mı?" diye sordu. "Garrett ve Hannah da yedek olacaklar?"

"Bana uyar."

"Pekâlâ. Bu kolay kısımdı. Finansal olarak ne yapacağız? Barları satmak için talimat mı bırakmak istiyorsun yoksa Jamie reşit olana kadar başka birinin onları işletmesini mi istersin? Belki Fitz? Muhtemelen bundan hoşlanırdı." Kalemin kapağını çiğniyordu. "Birine maddi hediye de bırakmak ister misin yoksa hepsini Jamie'ye mi vereceksin?"

"Bence en önemli soru şu: Tarayıcı geçmişimizi silmek için kime güveniyorsun?"

"Ne?" Sabrina yazdığı şeyden başını kaldırarak bana baktı.

"Annemin yapmasına izin veremeyiz ve bence Jamie dizüstü bilgisayarları kullanmak için hâlâ biraz genç olabilir."

Sabrina'nın burun delikleri büyüdü. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır," dedim masumca. "Sadece ölüm dileklerimize katkıda bulunmaya çalışıyorum."

Bana siktir olup gitmemi söylemek için konuşmasına gerek yoktu. Kahverengi gözleri savaş çığlıkları atıyordu. Gülümseyerek kurabiye poşetlerinden birini açtım.

St. Maarten'e indiğimizde Sabrina bana kızgındı çünkü nasıl gömülmek istediğime veya Xbox oyun koleksiyonumu kimin alacağına dair sağlam fikirlerim yoktu. St. Barth'a giden özel feribotta, sanki beni denize atmayı hayal ediyormuş gibi karanlık suya bakıyordu. İkimiz de yorgun ve terliydik ve tüm bu kar-

gagaya girmiş olmaktan tamamen pişmandık – ta ki tekne bizi iskelemizde indirene ve gece gökyüzüne karşı kehribar rengi aydınlatılan eve giden kumlu yolda yürüyene kadar.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ön kapıdan içeri giren Sabrina çantalarını bıraktı ve yüksek tavana ve açıkta kalan kirişlere bakarak etrafında döndü. Mermer zeminleri ve evin muazzam genişliğini idrak etmeye çalışıyordu. "Burası inanılmaz."

"Dean'in ailesi saçmalık derecesinde zengin. Bunu biliyorsun."

Önümden fırlayarak, "Bildiğimi sanıyordum ama bu *çılgınlık*," dedi. "Özel bir iskeleleri var. Ve özel bir plaj. Ve – aman Tanrım, yemek var!"

Onu mutfakta, ağzına meyve atarken bir şişe Acqua Panna kaynak suyu açarken buldum. Dean'in temizlik personeli beyaz mermer tezgâhın üzerine su, bir şişe Dom Perignon şampanyası, dilimlenmiş ananas, kavun ve papayadan oluşan bir servis tepsisi bırakmıştı. Uçakta şampanya kotamı doldurmuştum, bu yüzden şişeyi bir kenara koydum. Ayrıca ince bir dosyanın üzerinde duran daktilo edilmiş bir kâğıt parçası vardı.

Sabrina bir kavun parçasını ısırırken kâğıdı alıp yüksek sesle okudum. "Sabrina ve Tucker, Villa le Blanc'a hoş geldiniz! Bu klasör, konaklamanız boyunca bilmeniz gereken her şeyi içeriyor ve gerekli tüm anahtarları şarap buzdolabının üzerindeki dolapta bulacaksınız. Herhangi bir sorunuz varsa, hizmetçimiz Isa'ya veya mülk yöneticimiz Claudette'e sormaktan çekinmeyin. Evliliğiniz için tebrikler! Sevgiler, Lori ve Peter."

Tanrım, Dean'in ebeveynleri süper evsahipleriydi. Dosya resmen bir bilgi hazinesiydi. Alarm kodları. Tüm arazinin haritası. Özel şefin, yerel restoranların, tur şirketlerinin telefon numaraları. Görünüşe göre her sabah taze meyve ve gazete getiren Isa'nın iletişim bilgileri. Villaya yiyecek tesliminin nasıl yapılacağına dair talimatlar. Teknenin nasıl kullanılacağı. ATV'ler ve diğer plaj oyuncakları. Mini bir tatil köyü gibiydi. Lanet olası Dean burada lüks bir hayat yaşıyordu.

Ön taraftan plaja bakan ve arka tarafı palmiye ağaçlarıyla çevrili olan birinci katı hızlıca dolaştık. Sabrina havuza bakan cam kapıları kaydırarak açtı ve etrafında dalgalanan beyaz perdelerle serin okyanus esintisini karşıladı.

"Şunu duyuyor musun?" dedi parlak bir gülümsemeyle.

Duyuyordum. Okyanusu duyuyordum. Kıyıya çarpan dalgaları. Uzaktaki böceklerin seslerini. Çığlık atan bir çocuk veya televizyondaki çizgi filmler tarafından bozulmayan yatıştırıcı sessizliği.

Daha önceki travmamız gecenin havasında eriyip gitmişti, ana süitin dışarıdaki duşunu kapatıp pahalı çarşafların altına çırılçıplak girdiğimizde ise tüm öfke ve asabiyet de yatışmıştı.

"Geldiğine hâlâ pişman mısın?" diye sordum sıcak vücuduna daha da yaklaşarak.

Başını göğsüme yasladı, kısa tırnakları dalgın dalgın karın kaslarımı okşuyordu. "Yaşadığımız neredeyse ölümcül felaketten sonra mı? Hayır, burada olduğumuza memnunum. Burası inanılmaz."

Bence geziyi onun için değer kılan kırılma noktası çift duş başlığıydı.

"Yumuşak başlı olduğun için teşekkürler," dedi özür dileyerek.

"Her zaman." Evlendiğim kadını tanıyordum. Baskın olabilirdi ama sonuçta onun hakkında sevdiğim şey buydu.

"Birlikte kaliteli zaman geçirmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum." Sabrina'nın parmak uçları göğsümden yüzüme doğru çıktı, çene çizgimi nazikçe takip ediyordu.

"Sadece sen, ben ve tatlı kıçın." Avuçlayarak sıktığımda kaburgalarımı itti.

"Tam bir erkeksin."

"Ha, sanki sen de benim kadar istemiyormuşsun gibi."

Sessiz kahkahası meme ucumu gıdıkladı. "Doğru."

Bugünün kargaşasından dolayı hem yorgun hem de zihinsel olarak tükenmiş olsak da bu fırsatı boşa harcamak için bir ma-

zeret değildi. Bu yüzden beni öpmesi için çenesini kaldırdım ve elimi saçlarının arasından geçirdim.

Gerçekten onun hakkında en çok küçük şeyleri özlemiştim. Saçlarının nasıl koktuğunu. Ensesindeki tenin ne kadar yumuşak olduğunu. Yan dönerken bacağını kalçamın üzerine attım. Sanki ona aylardır hiç dokunmamış gibiydim. Vücudunun kıvrımları çok tanıdıktı ama yine de onu özlemiştim. Aramıza uzanmış, ereksiyonumu okşuyordu; ben memelerine özel bir ilgi göstererek kontrolsüz bir şekilde inleyene kadar uçlarını emerken yumruğunu sızlayan sertliğime sıkıca sardı.

"Buraya gel ve sikimi içine al," dedim boğuk bir sesle, onu üzerime oturtması için çekerek.

Üzerime yerleşip yavaşça aşağı otururken kalçalarını tuttum. Siktir, onun aletimde zıplamasını izlemeyi seviyordum. Bu inanılmaz kadının. Karımın. O ileri geri sallanırken, bacaklarının titremesine ve dişlerini altdudağına geçirmesine neden olan noktaya gelmesini için beni kullanırken memelerini avuçladım. Ağır ve kararlı bir şekilde nefes alırken uzun, siyah saçları yüzünün etrafına dökülüyordu.

"Hadi, bebeğim," diye fısıldadım. "Geldiğini görmeme izin ver."

Bu pis isteğim göğsümdeki tırnaklarının tenime batmasına neden oldu. Anlık acı taşaklarıma zevk dalgası olarak yayıldı. Kahretsin, boşalmam yakındı. Çok yakın.

Kıçımın yanaklarını sıktım ve doruğa ulaşmamak için dudağımı ısırdım. Henüz olmazdı. Önce Sabrina kontrolünü kaybedene kadar olmazdı.

Ritmi yavaşladığında kolumu beline sardım ve kendimi daha derinlerine gömmek için bizi ters çevirdim. Köprücükkemiğinde biriken ter damlalarının tadına bakmak için eğilirken onu daha da açmak için dizini yukarı ittim. Sabrina sırtımı tırnaklarken sertleşmiş meme ucunu emmek için dilimi göğsünden aşağı sürükledim.

"Daha sert," diye yalvardı. "Daha sert."

Vücudumu onunkine yaklaştırdım, beni sıktığını hissettiğimde ve orgazmının tatlı iniltilerini duyduğumda inledim. Yastığın kenarlarını kavrayarak altımda kıvranıyordu, alabileceği zevkin her damlasını çekiyordu. Dizlerimin üzerinde yükselip kalçalarını ayarladım ve kaslarım kasılana ve nefes nefese onun içine gelene kadar amının sikimin üzerinde ileri geri kaymasını izledim.

"Tekrar yapmak için hazırsın, değil mi?" Ben üstüne yığılırken Sabrina dalga geçiyordu.

"Tatlım, bunu tüm gece yapabilirim."

"Aklıma yazdım." Beni öpmek için aşağı çekti. Terli saçlarımı alnımdan itti. "Bir duşa daha ihtiyacımız olabilir," dedi kederle.

Evet, ikimiz de yine çok terlemiştik. Muhtemelen dışarıdaki duşa açılan açık banyo kapısından içeri giren nem yüzündendi. Ya da belki ateşli, ilkel seks yüzünden.

"Hadi, yıldızların altında bir duş daha alalım," dedim onu yataktan çekerek.

Çok, çok sonra tekrar yatağa dönüp uykuya daldığımızda Sabrina mırıldanıyordu, "Anlatacak güzel bir balayı hikayesi, ha?"

"Hayır," diye uykulu bir sesle cevap verdim. "İnsanlara seni Dean'in duşunda yalayıp yuttuğumu söylememiz gerektiğini düşünmüyorum."

Hafifçe karnıma vurdu.

Hayır, ne demek istediğini biliyordum. "Yarın daha iyi olacak," diye söz verdim ona. "Daha kötüsü olamaz, değil mi?"

BU BALAYININ TADINI ÇIKARMAYA SONUNA KADAR NİYETLİ olarak uyandım. Dehşete düşmenin, akşam haberlerinde neredeyse manşet olacak olmamıza karşı tamamen makul bir tepki olduğunu düşünsem de, bir yanım Tucker'ın bu tatili planlamak için bu kadar çok çaba sarf etmesine ve tüm bunların neredeyse elinde patlayacak olmasına üzülüyordu. Şimdi ölüme yaklaştığımız deneyimimizi aklımdan çıkarmanın ve tatilden yararlanmanın zamanı gelmişti. Ev muhteşemdi, hava mükemmeldi ve güzelce bronzlaşmaktan başka bir sorumluluğumuz yoktu.

Bu yüzden Tucker sabah sersemliği içinde esneyerek kıpırdandığında bir barış teklifinde bulundum. Taşaklarını tutmak ve büyüyen ereksiyonunu okşamak için elimi çarşafın altına soktuğumda inledi.

"Günaydın tatlım."

"Günaydın," dedim en tatlı hâlimle.

Sonra aletinin başının etrafına dudaklarımı sarmak için aşağı kaydım ve ucunu yaladım.

"Ah, ağzını seviyorum," dedi parmaklarını saçlarıma dolayarak.

Kalçalarını itip saçımı çekmeye başlayana kadar onu okşayarak, yalayarak ve sıkarak emdim. Onu zirveye ulaştırmak uzun sürmedi ve kendine geldiğinde karşılığını verdi; bu da süitin evi

çevreleyen ve bize tam bir mahremiyet sağlayan özel dalma havuzunda çıplak yüzmemizle sonuçlandı. Bizi devasa mülkün yakınında bile olmayan en yakın komşularımızdan ayıran gerçek bir hindistancevizi korusu vardı.

Kurulandıktan ve günlük kıyafetlerimi giydikten sonra kahvaltı yapmak için mutfağa indik. Ama devasa odaya girdiğimiz anda ciğerlerim patlayana kadar çığlık attım.

"Ne! Ne oldu!" Başı telefonuna eğik olan Tucker hemen dövüş moduna geçti. Beni tehlikeden korumaya hazır, çılgınca etrafına bakınırken uzun, kaslı vücudu savunmacı bir pozisyon almıştı.

Tek kelime etmeden tezgâhı işaret ettim.

Yüzü soldu. "Hayır. Kabul edilemez," diye homurdandı.

Yemin ederim ki gözlerimin dolduğunu hissediyordum. "O nasıl burada olabilir?"

Bir sepet taze ananasın arkasına yaslanmış olan Alexander'a bakarak donakaldık. Onu hizmetçi getirmiş olmalıydı. Ama neden? Bunu bize neden yapsındı ki? Güvensiz bakışlarım, bebeğin ürkütücü beyaz yüzü, küçük kırmızı ağzı ve hastalıklı bir sır saklıyormuş gibi ürkütücü bir sırıtışla kıvrılmış dudaklarının üstünde gezindi.

Aniden siyah saçlı kısa bir kadın belirdiğinde kızım gibi davranmaktan ve epik bir öfke nöbeti geçirmekten yarım saniye uzaktaydım. Pastel pembe bir tişört ve beyaz pantolon giymiş kadın yüzü endişeyle kırışmış hâlde mutfağa koşmuştu.

"Ne oldu? Herkes iyi mi?" Konuşması ağır aksanlıydı ama nereli olduğunu çıkaramıyordum. Diğer adada konuştuğumuz insanların çoğu kulağa Fransızca konuşuyormuş gibi gelmişti ama bu kadının aksanı pek öyle değildi.

"Evet, iyiyiz," diye yanıtladı Tucker. "Seni korkuttuysak özür dileriz. Sen Isa olmalısın?"

Tedbirli bir şekilde başıyla onayladı.

"Ben Tucker ve bu da karım Sabrina. Bize ananas getirdiğin için teşekkürler! Lezzetli görünüyor." Bakışları bebeğe doğru

çevreleyen ve bize tam bir mahremiyet sağlayan özel dalma havuzunda çıplak yüzmemizle sonuçlandı. Bizi devasa mülkün yakınında bile olmayan en yakın komşularımızdan ayıran gerçek bir hindistancevizi korusu vardı.

Kurulandıktan ve günlük kıyafetlerimi giydikten sonra kahvaltı yapmak için mutfağa indik. Ama devasa odaya girdiğimiz anda ciğerlerim patlayana kadar çığlık attım.

"Ne! Ne oldu!" Başı telefonuna eğik olan Tucker hemen dövüş moduna geçti. Beni tehlikeden korumaya hazır, çılgınca etrafına bakınırken uzun, kaslı vücudu savunmacı bir pozisyon almıştı.

Tek kelime etmeden tezgâhı işaret ettim.

Yüzü soldu. "Hayır. Kabul edilemez," diye homurdandı.

Yemin ederim ki gözlerimin dolduğunu hissediyordum. "*O* nasıl burada olabilir?"

Bir sepet taze ananasın arkasına yaslanmış olan Alexander'a bakarak donakaldık. Onu hizmetçi getirmiş olmalıydı. Ama neden? Bunu bize neden yapsındı ki? Güvensiz bakışlarım, bebeğin ürkütücü beyaz yüzü, küçük kırmızı ağzı ve hastalıklı bir sır saklıyormuş gibi ürkütücü bir sırıtışla kıvrılmış dudaklarının üstünde gezindi.

Aniden siyah saçlı kısa bir kadın belirdiğinde kızım gibi davranmaktan ve epik bir öfke nöbeti geçirmekten yarım saniye uzaktaydım. Pastel pembe bir tişört ve beyaz pantolon giymiş kadın yüzü endişeyle kırışmış hâlde mutfağa koşmuştu.

"Ne oldu? Herkes iyi mi?" Konuşması ağır aksanlıydı ama nereli olduğunu çıkaramıyordum. Diğer adada konuştuğumuz insanların çoğu kulağa Fransızca konuşuyormuş gibi gelmişti ama bu kadının aksanı pek öyle değildi.

"Evet, iyiyiz," diye yanıtladı Tucker. "Seni korkuttuysak özür dileriz. Sen Isa olmalısın?"

Tedbirli bir şekilde başıyla onayladı.

"Ben Tucker ve bu da karım Sabrina. Bize ananas getirdiğin için teşekkürler! Lezzetli görünüyor." Bakışları bebeğe doğru

kaydı. "Şey. Bu şeyin buraya nasıl geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Isa'nın kafası karışmış gibi görünüyordu. "Oyuncak bebek mi? Onu ben getirdim. Bay Dean düğün hediyesi olduğunu söyledi. Şey olduğunu söyledi... o kelime neydi... koleksiyon oyuncağı? Götürmemi mi istersiniz?"

Alexander'ı kaldırıp porselen yüzünü tezgâhın kenarına çarpmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Ama zavallı Isa şimdiden sarsılmış görünüyordu ve deliler için taze ananas getirdiğini düşünmesini istemiyordum. Bu onun suçu değildi. Bilmeden şeytanın işini yapmıştı ve ona kızamazdım.

Tucker aklımı okudu. DNA'sı zor durumdaki bir kadını kurtarmak için programlandığından sıcak, güven verici bir şekilde gülümsedi. "Hayır, hayır, onu burada bırakabilirsin," dedi Isa'ya. "Hazırlıksız yakalandık ama merak etme, sorun değil. Sadece bizimle Bay Dean arasında küçük bir şaka."

Şaka mı? Evet tabii. Altına Hücum zamanlarında ölmüş bir çocuğun ruhunun garip bir oyuncak bebeğin içine hapsolmasında en ufak bir komiklik bile yoktu. Dean'in tatlı, masum kızının bu korkunç şeyi gerçekten seveceğini düşündüğüne hâlâ inanamıyordum. O zamanlar sadece on sekiz aylıktı. Kim bir bebeğe bunu yapardı ki? Bunu yetişkin birine kim yapabilirdi?

Bir nefes aldım. Hayır. Dean Heyward-Di Laurentis'in balayımı mahvetmesine izin vermeyi reddediyordum.

Yüzüme güven verici bir gülümseme yerleştirdim ve sarsılmış hizmetçiye doğru döndüm. "Meyveleri ve gazeteleri bıraktığın için çok teşekkür ederiz. Çok naziksin."

"Şimdi tekneye dönüyorum."

Hâlâ emin görünmüyordu, bu yüzden Tucker bir kez daha tatlı Teksas erkeği gülümsemesini attı ve "Seni geçireyim. Bu arada aksanını sevdim. Anladığım kadarıyla St. Maarten'in Hollanda tarafında oturuyorsun?" diye sordu.

Flemenkçe. Doğru. Komşu adamızın bir Fransız ve bir Hollanda tarafı olduğunu unutmuştum, iki tarafın da kültürü apayrıydı.

Isa rahatladı. "Evet, öyle."

"Doğma büyüme mi? Yoksa başka yerden mi geldin?"

Onlar ön kapıdan kaybolurken hâlâ onunla sohbet ediyordu. Beni Alexander'la yalnız bırakmıştı.

Titrememeye çalışıyordum. Neden kırmızı ayakkabı giyiyordu? Ve neden bu kadar parlaklardı? Ondan nefret ediyordum.

"Senden nefret ediyorum," dedim bebeğe.

Boş gözleri ruhumun içinde bir delik açıyordu. Neredeyse göz kırpmasını bekliyordum. Logan gözlerinin kendi kendine hareket ettiklerini gördüğüne yemin ediyordu ama Alexander'ın bizde olduğu üç talihsiz seferde de ele geçirildiğini hiç göstermemişti.

Tucker'ın dönmesini beklerken Alexander'ı tezgâhtan kaldırdım –çünkü orası insanların yemek yediği yerdi, kahretsin– ve odanın karşı tarafındaki büfeye koydum.

Kocam döndüğünde telefondaydı, yüz hatları sıkıntıyla gerilmişti. "Onu normal bir günde birdenbire göndermek başka bir şey," dedi, "ama balayımızda, ahbap? Hiç utanmadın mı?"

"O, Dean mi?" diye sordum talepkâr bir şekilde. Tuck dalgın dalgın başını salladı. "Onu hoparlöre al. Şimdi!"

Tucker parmağını ekranda kaydırdı. "Şu anda hoparlördesin. Sabrina'nın söyleyecekleri var."

"Bayan Tucker!" Telefondan Dean'in neşeli pislik sesi yayıldı. "Mutlu balayları!"

"Bize mutlu balayları falan demeye cesaret etme," diye hırladım.

"Tuck, benim ve Allie'nin hediyesinin beğenmediğini söyledi. Kırıldım. Neredeyse bize nişan hediyesi almamış olmanıza kırıldığım kadar."

"Daha kırılmaya *başlamadın* bile."

"Ah, hadi ama. Şimdi ikiyüzlü olmayalım. Onu daha önce hepimize sen de gönderdin."

"Onu *sana* göndermiyorduk. Onu bizden *uzağa* gönderiyorduk," dedi Tuck, karanlık bir sesle.

Derin bir nefes aldım. "Dean."

"Evet, Sabrina?" Hâlâ kıkırdayacak cesareti vardı.

"Bu bugün bitiyor, duydun mu beni? Hepimiz bunda suç ortağı olduk ama artık değil. Ne kadara mal olduğu umurumda değil. Telefonu kapattığımız an, onu dışarı çıkarıp okyanusa atacağım."

"Okyanusu kirletemezsin," diye karşı çıktı Dean.

"İzle de gör."

Sonra telefonu aldım ve aramayı bitirdim.

Tucker bana sırıttı. "Cidden küçük ahbabı denize mi gömeceğiz?"

"Var mısın?"

"Ah, evet."

İşte bu yüzden, beş dakika sonra Alexander'ı evin bulunduğu tepeden sadece birkaç adım aşağıda olan sahile götürüyorduk. Dün gece St. Maarten'den iskeleye gelirken yaptığımız karanlık, biraz da uğursuz yolculuk dışında Karayip Denizi'ni daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Ve Atlantik'ten milyonlarca kat daha iyiydi. Suyu hiç bu kadar şeffaf gördüğümü sanmıyordum. Tanrı aşkına, dibini görebiliyordunuz. Karaya doğru yuvarlanan nazik dalgalara ve bulutsuz mavi gökyüzüne hayran olmuştum. Kum turkuaz suyun yanında berrak bir beyazdı. Dostum, Jamie küçücük bir delikten diğerine koşuşturan yengeçleri görse aklını kaybederdi.

"Hazır mısın?" dedi Tucker.

"Yap hadi."

Başını sallayarak kolunu geriye doğru gerdi ve Alexander'ı mümkün olduğu kadar uzağa fırlattı. Sonra orada el ele tutuşup sakin dalgaların içinde yavaşça kaybolan bebeği izledik.

"Tanrı seninle olsun," dedi Tucker, ciddi bir şekilde.

"Bebeğim. O şeytana gidiyor ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Doğru, sevgilim."

Alexander sonunda gözden kaybolduğunda hiç üzüntü hissetmedim. Sadece rahatlama vardı.

Özgürlük.

Bir saat sonra kahvaltıyla tıka basa doluyduk ve plaj sandalyelerimize uzanmıştık. Tuck yüzüstü uyukluyordu. Kaslı sırtı, her tarafına sürdüğüm güneş kremiyle parıldıyordu. Kırmızı bikinimi giymiştim ve kucağımda karton kapak bir gerilim kitabı vardı ama çok yavaş başladığı için içine giremiyordum. Sonunda kitabı sandalyelerimizin arasındaki masanın üstüne koydum, onun yerine telefonumu aldım ve kontrol etmek için evi görüntülü aradım.

"Merhaba küçük şey!" dedim Jamie'nin sevimli yüzü ekranı kapladığında. "Seni özledim. Babana merhaba de."

"Merhaba baba," dedi Jamie ekrana el sallarken.

"Hey, küçük sevgilim," diye seslendi Tuck dönmeden. "Babaanneni üzmüyorsun, değil mi?"

"Üzmüyorum."

"Bu sabah dişlerini fırçaladın mı?"

"Evet."

Tuck'ın annesi, çoktan mayosunu ve tül eteğini giymiş olan Jamie için telefonu tuttuğu arka plandan, "Henüz değil," dedi. Ben aradığımda mahalle havuzuna gitmeye hazırlanıyorlardı.

"Yukarı çık ve o dişlerini fırçala," dedi Tucker. "İki dakika. Ve çok fazla diş macunu kullanma."

Jamie uzaklaştığında, Gail bana evin hâlâ ayakta olduğuna ve Jamie'nin ona hiç zorluk çıkarmadığına dair güvence verdi. Acil inişten sonra nasıl olduğumuzu sorduğunda aynı anda cevap verdik.

"Hâlâ şoktayım."

"Çoktan unuttum bile."

"Neredeyse ölüyorduk, Tuck!" Ona dik dik bakmak için döndüm ama yüzü hâlâ önkoluna gömülmüş hâldeydi. Kızıl saçları sabah güneşinde parlıyordu.

"O kadar ciddi miydi?" Gail endişeli görünüyordu. "Küçük mekanik bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Onu konuşturma, anne. O kadar da kötü değildi. Gerçi Sabrina, el yazısıyla yazılmış vasiyetini bir şişeye koyup okyanusa atmak üzereydi."

"Eğlence sistemi patladı," diye bilgi verdim.

"Hayır, patlamadı," dedi Tucker gülerek.

"Babaanne! Dişlerim temiz ve havuza gitmek istiyorum!"

Jamie'nin dönüşü, konuşmanın sona erdiğini gösteriyordu. Telefona bir sürü öpücük gönderdim, kızım da yakalayıp pembe yanaklarına sürüyormuş gibi yaptı. Telefonu kapattıktan sonra, yüzüme vuran güneşin tadını çıkararak sandalyeme geri yerleştim.

Sahilin birkaç metre aşağısında, otuzlu yaşlarının başındaki bir adamın kumun üzerinde bir kamera tripodu taşıdığını fark ettim. Tuhaf manzara ilgimi çekti ve sonraki beş dakikayı açık açık adamı gözetleyerek geçirdim. Bir iPhone'u tripoda taktıktan sonra, kameraya göstererek anlatırken bir dizi şınav çekmeye ve ardından değiştirilmiş *burpe*ler yapmaya koyulmuştu. Kaslı, yağlanmış ve iyi bronzlaşmıştı. Bu, mükemmel Instagram fitness adamlarından biriydi.

Beni bakarken yakaladığında gizlice izlediğim için utanamadım bile. Merhaba der gibi elimi salladım, performansını izlerken büyülenmiştim. Ekranın diğer tarafından izlemek garipti. Bu da bana diğer TikTok'ların kamera arkası olan bir TikTok çekme fikrini düşündürdü. Böyle bir şeyin peşinden gidecek zamanım ya da isteğim olsaydı harika bir fikirdi. Eh, ne yapalım.

Yanımda Tucker inledi. "Ah, burada eriyorum, sevgilim. Yüzmeye gelmek ister misin?"

"Tabii." Ben de sıcağı hissetmeye başlamıştım.

Suya girdik ve kendimizi dalgalara bıraktık. Su sıcak ve dipteki kumun görüneceği kadar berraktı; sadece deniz yolculuğu reklamlarında görebileceğiniz türden bir berraklıktı. İnanılmazdı.

"Şunu gördün mü?" Suyun derin kısmına doğru yürürken Tucker omzumun üzerinden işaret etti.

Korku mideme yayıldı. "Ah, hayır, Alexander mı?" Dalgalara

baktım ama suda on dokuzuncu yüzyıldan kalma porselen bebek göremedim.

"Hayır, sudan bir şey fırladı."

"Ne, köpekbalığı mı?" Ah, *asla* olmazdı. Çılgınca kıyıya doğru yüzecekken Tucker kolumdan tuttu.

"Yine oradaydı." Ben çıkışmadığımda daha ısrarcı oluyordu. "Cidden. Çıkardığı su sesini duymadın mı?"

"Dalga geçtiğini biliyordum." Ona su attım.

"Neden yalan söyleyeyim?" O iri, masum gözlerle ısrar ediyordu. "Oraya bak." Tekrar işaret etti.

Dediğini yaptım ve omzumun üzerinden baktım. Bunu yaptığım an, suyun altında bir şey bacağımı sıyırdı. Kahkaha atan Tucker'a dönmeden önce bir an korku içinde, onurumu ayaklar altına alacak kadar yüksek bir çığlık attım.

"Seni pislik. Bunu yapacağını biliyordum."

"Ama yine de kandın."

O abartılı bir çığlık atarken yüzüne bir avuç su daha çarptım.

"Ah, abartma." Gözlerimi devirdim. "Bu sadece su."

"Siktir. *Siktir.*" Tucker'ın ses tonu sahte acıyla doluydu. "Bir şey beni ısırdı," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Buna iki kere kanmam, bebeğim."

"Hayır. Lanet olsun. Bir şey beni gerçekten ısırdı."

Daha sonra hızla kıyıya doğru yüzdü. Bacağının arkasını incelemek için döndüğünü görene kadar ikna olmamıştım. Peşinden suya daldım ve yaklaştığımda derisinde kırbaç izine benzer büyük kırmızı bir yara olduğunu fark ettim.

"Beni soktu," diye hırladı. "Sanırım bir denizanası tarafından sokuldum." Tucker kıçının üzerine çökerek kuma uzandı, yakışıklı yüzü acıyla kasılmıştı. "Siktir, bu acıtıyor."

Evet, kesinlikle yalan söylemiyordu. Derisi büzüşmüş, şişmiş ve etrafında parlak kırmızı baloncuklar oluşmuştu.

"Ne yapmalıyız?" diye mırıldandım. "Üzerine mi işemeliyim?"

Tucker hemen oturur pozisyona geçti. "Ne? Hayatta olmaz."

"Öyle yapılması gerek sanırım, değil mi?"

"Bebeğim, üstüme işemene izin vermem. Hem bu gerçek bir bilgi bile değil."

"Gerçek olduğuna eminim."

Dişlerini gıcırdatarak kızaran yaraya baktı. "Tanrım, bu acıtıyor."

"Aman Tanrım, sence bu Alexander'ı boğmanın bir tür kozmik cezası mı? Willie'nin ruhu intikamını mı aldı?"

Tucker bunun üzerine düşündü. Sonra, "Hayır," dedi. Bana dik dik bakıyordu. "Bence az önce bir denizanası tarafından sokuldum."

"Bir şey yapmazsak ne olur?" Acıyla dudağımı ısırdım. "Kalamin losyonunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Bu bir arı sokması sayılmazdı. Ya bütün bacağı böyle şişerse? Denizanası soktuğu için bacağını keserler miydi?

"Bence idrar en iyi çözüm, Tuck." Kendimi bir yokladım ve inledim. "Yapabileceğimi sanmıyorum," diye fark ettim o an. "Henüz gelmedi..."

Bize yaklaşan sporcu adamı görünce durdum. Tanrı'ya şükür. Ellerimi sallayarak ona işaret ettim. Bize doğru koşarken adımları hızlandı.

"Sabrina, hayır," diye uyardı Tucker. "Aklından bile geçirme."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu adam bize yaklaştığında. Siyah gözleri dikkatli bir şekilde Tucker'ı değerlendiriyordu.

"Kocamın üstüne işer misin?" diye sordum yabancıya. "Denizanası soktu ama benim çişim yok."

"Onu görmezden gel. Sabrina, sana söylüyorum, bu bir efsane. Ben iyi olacağım."

Ama Tuck ağlamanın eşiğinde görünüyordu ve çenesini ne kadar sert sıkıyorsa artık bir dişini kırma riskiyle karşı karşıyaymış gibi gıcırdıyordu. Bacağı korkunç görünüyordu.

Sporcu adam ona, "Bu bir efsane mi bilmiyorum" dedi. "Yani, işe yaramıyorsa neden herkes bunu söylesin ki?"

Tucker'a yalvaran gözlerle baktım. "Denemesine izin ver."

Kocam bu fikre inatla karşı çıkıyordu. "Bacağımı paslı bir kaşıkla kesmeni tercih ederim."

"Seni eve annenin yanına tek bacakla götürmeyeceğim! Bana ısınmasının ne kadar sürdüğünü hatırlıyor musun?" Durumun stresinden resmen titriyordum.

Sporcu adam bana baktı. "Bir nefes al, tatlım. Ona yardım edebilirim. Bu komşuluk görevidir, değil mi?"

Sonra, Tucker'ı dehşete düşürecek ve benim rahatlatacak şekilde adam kargo şortunun düğmelerini açmaya başladı – o sırada keten gömlekli ve hasır şapkalı başka bir adam kumların üstünden koşarak bize geliyordu.

"Bruce, bu insanlara ne yapıyorsun?"

"Hayır, hayır, sorun değil," diye temin ettim yeni geleni. "Kocamın bacağına işemesini istedim. Sokuldu da..."

Tucker inledi. "Bu fikre hâlâ şiddetle karşıyım, Bruce."

"Pişman olmaktansa sağlamcı davranmak iyidir." Bruce omuz silkti. Fermuarını açmak üzereydi. "Değil mi?"

Yeni gelen şapkasını çıkardı ve alnındaki teri silerek kahkahasını bastırdı. "Bu eski bir kocakarı masalı. İdrarın denizanası sokmasını ya da başka herhangi bir acıyı yatıştırdığını gösteren kesin hiçbir kanıt yok. Aslında, bazı çalışmalar ağrıyı ve şişliği şiddetlendireceğini öne sürüyor."

Bunun üzerine Bruce şortunun fermuarını çekti.

"Gerçekten mi? Hemen onun sözüne mi inanıyorsun?" dedim bana ihanet eden adama doğru ters ters bakarak.

"Ah, kesinlikle. Kevin yürüyen bir ansiklopedidir. Eğlenmek için bilim dergileri okur."

"Gördün mü?" Tucker rahatlayarak iç çekti. "Tanrı aşkına."

Adam elini bana uzatarak, "Ben Kevin," dedi. Yağa bulanmış Bruce'dan daha yaşlı görünüyordu, belki kırklı yaşlarının başındaydı. "Onun adına özür dilerim."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi Bruce, Tucker'a özür dileyen bir gülümsemeyle bakarken.

"Siz ziyarete mi geldiniz?" diye sordu Kevin.

"Bir hafta Di Laurentislerin evinde kalacağız," dedim onlara. "Seni tüm bunlara bulaştırdığım için üzgünüm." Tucker'a baktım. "Gerçekten sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Kendimizi doğru dürüst tanıtmak isteriz. Yarın akşam sizi yemeğe davet etmekten mutluluk duyarız," dedi Kevin.

Gülümsedim. "Bu harika olur. Teşekkürler."

Kevin, Tucker'a doğru anlayışlı bir şekilde başını sallayarak, "Seni iyileştirelim," dedi. "Sıcak bir duşun altında kal veya yaklaşık yirmi ila kırk dakika sıcak bir küvette otur. Biraz ağrı kesici al. Bunun için yapılması gerekenler bu kadar. İki kez sokuldum, bu yüzden tedaviyi biliyorum."

"Yapacağız, teşekkürler."

"Bu, uçak yüzündendi, değil mi?" diye suçladı Tucker, Bruce ve Kevin'dan ayrıldıktan sonra onu eve geri götürürken.

"Asla böyle bir şey yapmam."

"Nerdeyse bir adamın üstüme işemesini sağlayacaktın, Sabrina."

"İşte seni bu kadar seviyorum."

"BANA BAKICILIK YAPMAK ZORUNDA DEĞİLSİN," DEDİ TUCKER ertesi gün. Yanımdaki plaj sandalyesine yayılmış, dalgın bir şekilde karnındaki kumu silkeliyordu. "Yüzmek istersen burada iyiyim."

"Orada mı?" Önümüzde duran güzel, mavi enginliğe başımı sallamak için kitabımdan başımı kaldırdım. Tanımlanmamış dehşetlerle doluydu. "Hiç şansı yok."

"Yani okyanus şimdi şeytan mı oldu?"

"Evet. Evet öyle."

Koyu camlı güneş gözlüğünün arkasından bana doğru bir kahkaha attı. Bunu görmezden gelmeyi seçtim. Şimdi bunun komik olduğunu düşünüyordu ama dün gece bacağı acıdığı için ağlayan bir bebekti. Ben vasiyetimiz üzerinde çalışmaya devam ederken günün geri kalanını içeride yatarak, yemek yiyip film izleyerek geçirdik. Tam olarak hayallerimizdeki balayı değildi.

"Okyanusla bir anlaşmamız var," diye açıkladım. "Ondan uzak duruyorum ve o da beni öldürmeye çalışmıyor."

"Bin kere sahile gittim. İlk defa bir şey beni yakaladı. Ondan korkmana gerek yok."

"Bu tam da okyanusun söyleyeceği bir şeye benziyor."

Telefonumdan *bip* sesi geldiğinde bir sonraki sayfaya geçiyordum. Villanın Wi-Fi bağlantısı plajın bu bölümünde çekiyordu,

bu yüzden her dışarı çıktığımızda evde acil bir durum olması ihtimaline karşı ona bağlanmaya özen gösteriyordum. Grace'in kızlarla olan grubumuza gönderdiği mesajı okumak için ekrana baktım.

GRACE: Siz o aptal Hockey Hotties blog yazısını görmeden önce haberi paylaşmak istedim. Ve çoktan gördüyseniz, o zaman evet, haber doğru.

Ne haberi? Ve ne blog yazısı? Açıklama istemek yerine telefonuma gelen linke tıkladım ve fanatik bir grup tarafından yönetilen o gülünç hokey bloğunu açtım.

Söz konusu yazı sayfanın en üstündeydi.

Gizli Düğün Skandalı!!!!!!

Oturduğunuzdan emin olun, hanımlar ve beyler!! ÇÜNKÜ ACAYİP HABERLERİMİZ VAR!!!

John Logan'ımızın piyasadan çekildiğini bildirmekten dolayı çok üzgünüz!

Siz peçetelerinizi alırken biraz bekleyelim...

Tamam, geri geldiniz mi??! Pekâlâ, bu doğru millet. Kaynaklarımız, JL'nin uzun süredir birlikte olduğu sevgilisiyle evlendiğini doğruladı. Ve sadece bu da değil, sinsi adam bunu AYLAR ÖNCE yapmış!! Yani, burada kış aylarından bahsediyoruz. Ne cüretle!!!

Bu iri seksi adam için mutlu muyuz?? Yani, evet. Tabii ki!! Ama aynı zamanda YIKILDIK!!!!

Okumayı bıraktım. Bu noktalama işaretleri çok fazlaydı. Ayrıca olayın özünü anlamıştım. Bu aptal blog yazısı doğruysa, Grace ve Logan gizlice evlenmişti. Geçen *kış*.

Onlara inanamıyordum.

"Tucker!" diye homurdandım.

Hemen bana baktı. "Ne oldu?"

"Logan ve Grace'in evlendiğini biliyor muydun?" diye sordum sert bir şekilde.

Ağzı açık kaldı. "Hayır. Ciddi misin?"

Grup sohbetine geri döndüm ve öfkeyle bir hışım yazmaya koyuldum.

BEN: Aman Tanrım. Bunu internetten mi öğrenmemiz gerekiyordu? Bu nasıl bir arkadaşlık???!?

ALLIE: Gerçekten!!??

GRACE: Ah, sen sus, Allie. Zaten biliyordun.

BEN: SEN BİLİYOR MUYDUN?

ALLIE: Hey, kendimi savunmam gerekirse Hannah da biliyordu.

BEN: Tamam ama Hannah dedikodu yapmaz. Bu grubun dedikoducusu SENSİN ve bize söylemek senin görevindi.

HANNAH: Teşekkürler, S.

ALLIE: Ah, hadi ama. Bu olay nasıl bana döndü? Aramızda gizlice evlenenler var.

GRACE: Daha önce bir şey söylemediğimiz için çok üzgünüm. Babama söylemek için mezun olmamı bekliyorduk. Sonunda dün akşam ona, anneme ve Logan'ın ailesine söyledik.

BEN: Detaylara ihtiyacım var. Hemen.

GRACE: Yılbaşı için Vermont'a gittiğimiz zamanı hatırlıyor musunuz? O bir tür gizli saklı evlenmeye dönüştü. Tamamen plansız oldu. Ama asla pişman değiliz <3

Yanımda, Tucker telefonuma bakmaya çalışıyordu. "Neler oluyor?" diye yalvardı. "Ne diyorlar?"

"Grace doğruladı. Görünüşe göre o ve Logan yılbaşında Vermont'ta evlenmişler."

"Yılbaşında!" diye bağırdı. Şüphesiz kendi grup sohbetini açmak için telefonuna uzanıyordu bile.

"Aynen. Aylardır herkesten saklıyorlarmış. Ailelerine de daha dün gece söylemişler."

İkimiz de aynı anda telefonlarımıza bir şeyler yazıyorduk.

BEN: Ahh, bu harika bir haber! Yani hain taktiklerinizi bir yana bırakırsak ikiniz için de çok mutlu oldum <3

GRACE: Teşekkürler! Biz de çok mutluyuz.

HANNAH: Önemi var mı bilmiyorum ama Allie ve ben de bu haberi sizin düğünde öğrendik, S. Yani o zaman da aylardır evlilerdi.

ALLIE: Bak gördün mü? Hiçbir şey söylemedim çünkü büyük gününü mahvetmek istemedim. Önemli değil, kaltak.

Ona bir ortaparmak emojisi gönderdikten sonra kınamaya devam ettim.

BEN: Düğünümü bahane olarak kullanma, seni hain. Öğrendiğin an herkesi bilgilendirmeliydin. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Allison Jane.

ALLIE: Hannah hamile.

Çığlığım yüzünden Tucker neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. "Ne?" diye sordu endişeyle. "İyi misin?"

Hannah'nın yanıtı okumadan önce cevap vermek üzereydim ve ânında çenemi kapattım.

HANNAH: Hayır. Bu adil değil. Kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin.

ALLIE: Aman Tanrım, özür dilerim. Bir anda oldu. Parmaklarım kendi kendine hareket etti resmen. Belki Alexander yaptırmıştır.

BEN: Sakın dikkatimizi dağıtmaya kalkışma. Ayrıca Alexander şu an balıklarla yüzüyor.

GRACE: Bekle, ne?

BEN: Onu boğduk.

GRACE: Hayır, Hannah'ya sordum. Hamile misin? Düğünden sonra test yaptığını ve negatif olduğu için bir şey söylemediğini düşünmüştüm.

HANNAH: Özür dilerim. Kimseden bilerek bir şey saklamadım. Test pozitifti. Ve bunu bilen tek kişi Allie.

HANNAH: Henüz Garrett'a bile söylemedim.

BEN: Bu bir grup sohbeti mi yoksa sırlar ve yalanlar yuvası mı?

HANNAH: Erkeklere hiçbir şey söylemeyin. Lütfen. Ben Garrett'a söyleyene kadar.

"Sabrina?" Tucker ekranıma bakarak okumaya çalışıyordu.

Telefonu çevirdim. "Özür dilerim. Grupta bizden gizli evlendiği için Grace'in canına okuyorduk."

"Evet, Logan da bizden çekiyor." Başka bir mesaj yazdı.

Tucker'ın dikkati dağılınca tekrar kendi çalkantılı grubumuza yoğunlaştım.

HANNAH: Lütfen, kızlar. Bir şey söylemeyin. Ben bile ne yapacağımı bilmiyorum.

Hepimiz hızlıca onu rahatlamaya çalıştık.

ALLIE: Burada söylediğim için özür dilerim. Ama normalde dudaklarım mühürlü, bebeğim.

GRACE: Benim de.

BEN: Tek kelime bile etmem. Söz veriyorum.

Cevabı gönderdikten sonra dudağımı ısırdım. Normalde Tucker'dan sır saklamazdım. O adama hayatım pahasına güveniyordum. Kızımızın hayatı pahasına da. Ama aynı zamanda, planlanmamış bir hamilelikle başa çıkmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyordum. En azından, bunun plansız olduğu hissine kapılmıştım. Eğer öyleyse, o zaman Hannah'nın muhtemelen şu anda anlam vermekte zorlandığı duygu ve hormon selinden kurtulmak için zamana ve alana ihtiyacı vardı.

Bu yüzden haberleri kafamda, *lanet çeneni kapa* etiketli küçük bir kutuya koydum. Tuck anlardı. Hamile olduğumu benden başka birinden duysaydı bundan tüm kalbiyle nefret ederdi. Garrett bunu bizden değil kız arkadaşından duymayı hak ediyordu.

DAHA SONRA KEVIN VE BRUCE'LA AKŞAM YEMEĞİ YEDİĞİMİZ sırada, Tucker balayımızın geri kalanında okyanusta yüzmeyi reddetmemin peşini hâlâ bırakmamıştı. Tanrım, hayatımızın geri kalanında okyanusa girmeyecektim.

Kusursuz yemek odalarında tonbalığı tartar yerken, "Sokulan benim ama şimdi sudan korkan o," dedi. Devasa bahçe havuz alanına ve mülklerinin ötesindeki turkuaz manzaraya bakıyordu. "Yemin ederim, her fırsatta ilgiyi üzerimden kendine çekmeye çalışıyor."

"Asla böyle bir ilgi istemiyorum," dedim tatlı bir şekilde, şarap kadehimin kenarından ona sırıtarak. "Devam et ve denizanası izini bir onur nişanı olarak tak. Ben burada, karada güvende olacağım."

Tuck güldü.

Evsahiplerine bakış attım. "Kendimi savunmam gerekirse, buraya gelirken alevli bir uçak kazasından zar zor kurtulduk. Sinirlerim biraz gergin."

Kocam, "Bütün gününü vasiyetimizi yazmakla geçirdi," diye araya girdi. "Onu tanımasaydım benden kurtulmayı planladığını düşünürdüm."

"Ciddi olamazsın?" Bruce dehşet içinde bize baktıktan sonra bir yudum kırmızı şarapla şoktan çıktı.

"Gerçek hikâye," dedim. "Uçakta bir tür elektrik arızasından dolayı yangın çıktı ve acil iniş yapmak zorunda kaldık."

"Bu arada, tüm uçuş boyunca birbirleriyle boğuşan önümüzdeki çılgın çift aniden *Titanik*'teki âşıklar gibi davranmaya başladı. Birbirlerine sarılıp aşklarını ilan ettiler." Tucker kararlı bir şekilde başını salladı. "Eğlenceli zamanlardı."

"Gördün mü?" Bruce kederli bir şekilde talihsizliğimize gülen Kevin'a bakıyordu. "Bizim başımıza hiç heyecan verici bir şey gelmiyor."

"Arabalardan birinin fren kablosunu kesebilirim ve hangisi olduğunu söylemem," diye yanıtladı Kevin hızla.

Tucker keskin bir kahkaha patlattı.

"Ah, kes şunu." Bruce, Kevin'ın kolunu itti. "Bensiz yaşayamazsın." Sonra bana dönüp, "Anlıyorum, tatlım. Bak bana nasıl davranıyor," dedi.

Ana yemek sırasında Bruce, tadından çok pahalı olduğu anlaşılan bir şişe şarap eşliğinde bizi sorguya çekmeye başladı. Belli ki ilişkilerinde daha gürültülü, daha dışa dönük olan oydu, Kevin ise arkasına yaslanıp konuşmanın çoğunu partnerine bırakmayı tercih ediyor gibi görünüyordu. İlginç bir çifttiler.

"Peki kimi evimize aldık?" diye sordu Bruce, gözlerini kısarak bana bakarken bardağını çeviriyordu. "*Katil Doğanlar*'daki çocuklarla güzel bir yemeğin tadını çıkarmış da olabiliriz."

"Di Laurentislerin cesetlerini derin dondurucuda saklıyormuşuz gibi mi?"

"Bu leziz bir şekilde çok netti," dedi Bruce bana sırıtarak. Göz kamaştırıcı parlak bir gülümsemesi vardı ve giyinikken çok daha az pislik görünüyordu.

"Onu görmezden gel," dedi Kevin. "Birinin onun öldürmek istemesini çaresizce arzuluyor belli ki."

"Evet, meraklı biriyim. Öyleyse vur beni." Bruce, Tucker'a baktı. "Peki ne iş yapıyorsun, Tuck? Fiziğine bakılırsa tahminim... Sporcusun."

"Hayır." Tucker omuz silkti. "Dean ve ben üniversitede birlikte hokey oynadık ama şimdi Boston'da birkaç bar işletiyorum."

Onlara işinden bahsetmeye devam etti. Üniversiteden hemen sonra açtığı ilk Tucker'ın Barı'nın nasıl birçok profesyonel sporcuyu çeken popüler bir mekân hâline geldiğini. Bu başarıyla ikinci barı açtığını ve onun ilkinden daha da iyi iş yaptığını. Bruce bara Instagram'dan bakmaya başlayınca, yemeğin ortasında telefonunu çıkardığı için kaşlarını çatan Kevin onun adına utanmışa benziyordu.

Bruce, "İçeriğin ve pazarlaman etkileyici," dedi. "Bütün bunları kendin mi yapıyorsun?"

"Biraz. Bizim için video çeken ve profesyonel fotoğrafçılık yapan birkaç mahalleliyi işe aldım. Barlarda çalışan birkaç kişi sosyal medyayı yönetiyor. Dürüst olmak gerekirse, birçok iyi arkadaşımın başlangıçta bize çok yardımı oldu." Omuz silkti. "En iyi arkadaşlarımdan ikisi Bruins için oynuyor, bu yüzden barın tanıtımını yaptılar ve şimdi uğrayan bazı ünlü müşterilerimiz var."

Bruce oldukça etkilenmiş görünüyordu. "Barların ötesinde planların var mı yoksa isim hakkı vermekten mi devam edeceksin?"

"Bir sürü fikri var," diye araya girdim. "Henüz istediği yerin yakınında bile değil."

"Kesinlikle diğer şehirlerde de bar açmayı düşünüyorum. Ama... sıkıldım," diye itiraf etti Tucker.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Barlardan sıkıldın mı?" Bunu ilk kez duyuyordum.

"Hayır. Yani bazen." Omuz silkerek şarabına uzandı. "Harika bir kadronun ve mükemmel bir genel müdürün olmasının öteki yüzü bu. Barlar bensiz çalışıyor ve benim de çok fazla boş zamanım kalıyor. Bu da beni huzursuz ediyor."

Yüzümde artık nasıl bir ifade varsa onu korumayı umarak bakışlarımı tabağıma çevirdim. Tuck'ın işinden keyif almadığını duyduğumda nasıl hissettiğimden emin değildim. İşinden tatmin olmadığını hissettiğini hiç hissetmemiştim. Tek bir ipucu

bile yoktu. Ona her zaman iş hakkında soru sormaya özen gösterirdim ve o ise her zaman sadece gülümser ve her şeyin yolunda olduğunu söylerdi.

"Seni anlıyorum," dedi Bruce, Tuck'a başını sallayarak. "Ben de aynı durumdayım. Fikirlerle doluyum. Her zaman hareket hâlindeyim."

"Lanet adam hareketsiz duramaz," diye katıldı Kevin, alaycı bir gülümsemeyle. "Sanırım bir fitness gurusunun hayatı böyle oluyor."

"Yaptığın şey bu mu?" diye sordum Bruce'a. Kendimi kocamın bariz mutsuzluğuna değil de yeni arkadaşlarımıza odaklanmaya zorluyordum. "Seni orada kameranla gördükten sonra merak ediyordum."

Tuck ve ben onu bir "*influencer*" olmanın artıları ve eksileri üzerine sorgularken, aslında bundan daha fazlasını yaptığını keşfettik. Bruce, tüm sosyal medya hesaplarında milyonlarca takipçiye sahip olmanın ve sponsorlu gönderilerden bir servet kazanmanın yanı sıra, seçkin müşteriler için kişisel antrenör olarak da çalışıyordu.

Kevin partneriyle açıkça gurur duyarak, "İki New York Kongre üyesine ve bir eski başkana ders veriyor," diye övündü. "Başkan'ın kim olduğunu söyleyemem ama tahminde bulunmaktan çekinmeyin."

Tucker ve ben oldukça etkilenmiştik.

Bruce çapraz sorgusuna benimle devam etti ve hukuk fakültesinden daha yeni mezun olduğumu söylediğimde Kevin'ın da avukat olduğunu keşfettim. Sadece bu da değil, New York'taki en büyük üç firmadan birinin kıdemli ortağıydı.

Kevin bana, "Ceza hukuku üstüne çalışıyoruz," dedi. "Benim bölümümde haksız mahkûmiyet dosyaları var. Çoğunlukla ücretsiz sosyal sorumluluk işleri yapıyoruz."

Öne eğildim. "Bak bu büyüleyici. Hukuk fakültesine başladığımdan beri ceza hukuku alanında çalışmak istediğimi biliyordum. Böyle bir şey inanılmaz derecede tatmin edici olmalı."

"Dürüst olmam gerekirse, fazlasıyla hayal kırıklığı da var. Kapsamlı bir inceleme sürecimiz var, yalnızca üst mahkemenin kararı bozacağına içtenlikle inandığımız davaları alıyoruz. Ancak yüksek bir standardımız var. Mahkemeler genellikle isteksizdir. Yine de her yenilgi bizi bir sonrakinde daha çok denemeye motive ediyor. Her dava uzun ve zahmetli ancak evet, kesinlikle tatmin edici." Bana gülümsedi. "Senin gibi genç bir kadının sıkı çalışmaya oldukça aşina olduğunu tahmin edebiliyorum. Hukuk fakültesindeyken çocuk yetiştirmeyi hayal bile edemiyorum. Harvard'dan sinir krizi geçirmeden zar zor mezun oldum ve çocuğum yoktu."

"Kolay değildi," diye itiraf ettim. "Tucker muazzam bir destekti."

"Mütevazı davranıyor," diye ısrar etti Tucker. "Biz tanışmadan önce bile, üniversite boyunca iki işte birden çalışıyordu. Daha sonrasında her sabah ve her gece kızımızla birlikteydi, yemeğini yedirip bezini değiştirirken aynı zamanda ders kitaplarının altını çiziyor, makaleler yazıyordu. Onu izlemek bile yorucuydu."

Bruce kadehlerimizi doldururken, "Siz oldukça sıradışı iki gençsiniz," dedi Kevin. "Sizin yaşınızda herkes sizin kadar motive ya da çalışkan değildir. Ben kesinlikle değildim. Yolumu bulmam birkaç yılımı aldı."

Tucker elimi masanın altından tutarak, "Bence kızımızın olması, bizi onun için kurabileceğimiz en iyi hayatı inşa etmeye teşvik etti," diye yanıtladı. "Ona her şeyi vermek istiyoruz. Her zaman ilgilenildiğinden emin olmak."

"Dur," diye inledi Bruce. "Tapılası birisin. Dayanamıyorum."

Tatlı sırasında, Bruce ve Tucker fitness üzerine bir erkek muhabbetine girdiler. İki adam vücut ağırlığı direnç tekniklerini karşılaştırmaya başlamak için masadan kalktığında Kevin gözlerini öyle bir devirdi ki gözyuvalarında kayboldular. Tucker'ın formu inanılmazdı ve gömleğini çıkarma dürtüsüne direnmesine rağmen Bruce kocamın muhteşem karın kaslarını ve pazılarını fark edip belirtmişti. Sanki fark etmemek mümkünmüş gibi. Kevin ve

ben mangolu mus yer ve kanunlar hakkında konuşurken Bruce onunla bariz bir şekilde flört ettiğinde bunu kişisel olarak algılamadım. Aslına bakılırsa, Kevin da çapkın partnerinin hareketlerini pek umursamıyor gibiydi. O yumuşakbaşlı biriydi.

Harika bir yemekten sonra onlar bizi uğurlarken, "Birkaç gün daha burada olacağız," diye haber verdim. "Eminim tekrar karşılaşacağız ama bu gece için teşekkür etmek de güzel olurdu. Bu kadar harika bir masa kurabileceğimizden emin değilim ama belki bizim evimizde içki içebiliriz?"

Bruce yanağımı öperek, "Bana sadece buz kovasının nerede olduğunu göster," dedi.

Ay ışığı altında eve yürürken Tucker elimi tuttu, başparmağıyla eklemlerimin üzerine şekiller çiziyordu. "Eğlendin mi?"

"Kesinlikle." Sonra aklıma bir şey geldi ve biraz modum düştü. "Neden bana barlardan sıkıldığını söylemedin?"

Bana bakarak sadece omuz silkti. "Tam olarak sıkılmadım. Sadece bazen huzursuz oluyorum."

"Yine de bir şeyler söylemeliydin."

"Önemli bir şey olmadığı için bir şey demedim. Hem Harvard'daki son yılında dikkatini dağıtmanın bir anlamı olmayacaktı."

"*Bir yıldır* böyle mi hissediyorsun?" Yemin ederim bu adamı tüm kalbimle seviyordum ama her zaman güçlü, destekleyici tip olmasa ölür müydü?

Tucker elimi sıktı. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Ama bak, işte bu yüzden gündeme getirmedim. Bu küçük sorunu çözmeye çalışırdın ve ikimizin de stres tabağının başka bir şey alamayacağını biliyoruz. Zaten ağzına kadar dolu, sevgilim."

Kocamın işinden mutsuz olması kulağa "küçük bir sorun" gibi gelmiyordu. Ama Tucker üzerinde durmama izin vermedi. Yürümeyi bıraktı ve elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öptü.

"Bu gece ne kadar seksi göründüğünden bahsetmiş miydim?" dedi.

"Beni iş konusundan uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, seksi karıma iltifat etmeye çalışıyorum."

Geri adım atmayacağını hissedince bu konuyu kapatmaya karar verdim. Bunun hakkında konuşmaya hazır olduğunda konuşacaktı. Şimdilik, kocamla bu gecenin tadını çıkaracaktım. Jamie'yi kontrol etmek için sürekli koşuşturmak zorunda kalmadan diğer yetişkinlerle bir akşam geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Ebeveyn değil de sadece bir çift olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

"Eh, zamanı çoktan gelmişti," dedim alay ederek. "Bu elbiseyi seçme zahmetine katlandım ve sen iltifat edemedin bile, öyle mi?" İtiraf etmeliyim ki, seçtiğim uzun, keten anvelop elbise hamilelik sonrası memelerimi harika gösteriyordu.

"Ne bencil bir piç," dedi kalçalarımdan tutup sırtım bir palmiye ağacına dayayana kadar geri geri yürümemi sağlayarak. "Sana ne kadar muhteşem göründüğünü söylemeyi ihmal ediyor."

"Ne kadar da kötü bir çocuk," diye fısıldadım.

Tucker beni öperken dilinde hâlâ şarabın tadını alabiliyordum. İki evin arasındaki vahşi yeşil çalılar ve uzun palmiyelerin içindeki bu kumlu yolda tatlı bir esinti tenime süzüldü. Sadece yakındaki dalgaları ve böceklerin şarkılarını duyuyordum. Tam olarak izole olmasa da tenhaydı.

"Bütün gece bunu yapmak istemiştim," diye mırıldandı ağzıma doğru. Elleri kıçımı sıkmak için vücudumda gezindi. "Çok güzelsin."

Elini çekiştirdim. "Neredeyse evdeyiz."

"Seni şu an burada boşaltmak istiyorum."

Ah, Tanrım. O böyle konuştuğunda tutarlı düşünemiyordum. John Tucker'ın pek çok yönü vardı ve dürüstçe söyleyebilirdim ki onun bu ilkel, alfa yanı benim favorilerimden biriydi. Tucker çoğu zaman çok uyumluydu, Jamie'yle benim için kendi ihtiyaçlarını ve isteklerini memnuniyetle görmezden gelirdi.

Ama *bu* Tucker tam olarak ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini biliyordu. Tanıştığımız gece beni o kadar zahmetsiz-

ce baştan çıkarmıştı ki, başıma gelecekleri zar zor anlamıştım. Üniversitenin spor barında flört ediyorduk, sonra bir bakmışım o kulağıma edepsiz sözcükler fısıldarken kamyonunda çıplaktık.

Öpücüğünü derinleştirerek karşılık verirken parmaklarım saçlarının arasına kaydı ve sertçe ensesini kavrayıp onu daha da yakınıma çektim. Elini bacaklarımın arasına sokmak için elbisemi kaldırdı ve parmaklarını minik külotumun altına soktu. Sıcak, istekli tenime ilk dokunuşu nerede olduğumuzu ya da yaslandığım ağacın sert gövdesini tamamen unutturdu. Bacaklarımı biraz daha araladım ve kalçalarımı avucuna doğru salladım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, iki parmağını içime bastırarak. "Sen muhteşemsin."

Aslında onu duymuyordum. Vücuduma yaptıklarından çok etkilenmiştim. Dudağımı ısırdım ve ayaklarımın üzerinde durmak için ona tutundum. O kadar hassastım ki, kaslarımın gerilmesi ve bacaklarımın titremesi uzun sürmedi. İnlemelerimi omzuna bastırarak susturmaya çalışırken titreyerek orgazma ulaştım, sersemlemiştim.

Üstümüzde bir *çıtırtı* duyduğumda gözlerim kapalıydı ve hâlâ derin nefesler alıyordum.

Ağır bir şey kafamın tepesine inmeden önce gözkapaklarımı bir anlığına açmıştım. Her şey kararmadan önce bir saniyelik yakıcı bir acı hissettim.

"HEY. HEY, SABRINA." BAŞINI KUCAĞIMA KOYDUM VE YANAĞIna nazikçe dokunup alnını okşadım.

O kadar uzun süre hareketsiz kalmıştı ki onu eve taşımayı düşünmüş ama hareket ettirmekten korkmuştum.

"Uyan, sevgilim. Hadi."

Sonunda gözkapakları titreşerek açıldı. Sonra dudaklarını araladı. Acı dolu bir iniltiyle kucağımda kıpırdandı ve bana baktı. Gözlerinin odaklanması biraz zaman aldı.

"İşte buradasın," dedim rahat bir nefes vererek.

"Ne oldu?" Doğrulup başının tepesine dokundu. Ânında irkilip tıslayarak elini çekti.

"Sen, ıı..." Boğazımı temizledim. Artık komaya girmediğini bildiğime göre, kendimi gülmemek için zor tutuyordum. "Kafana hindistancevizi düştü."

Bir an sessizlik oldu.

"Cidden mi?" İnleyerek elleriyle yüzünü kapattı. "Tanrı aşkına."

"İyi misin? Parmaklarını hareket ettirebiliyor musun?"

Hepsinin hareket ettiğini kendine doğrulamak için aşağı bakarak onları kıpırdattı.

"Evet, sorun yok."

"Seni kaldırmayı deneyelim." Ona elimi uzattım ve ayağa kalkmasını sağladım ama o anında biraz yana kaydı.

"Vay canına. Evet, hayır." Başını tutarak bana yaslandı, bacakları titriyordu. "Her şey dönüyor."

"Yanındayım."

Onu kucağıma alıp karanlık, kumlu yolda ilerledim. Eve döndüğümüzde onu üst kata, elbisesini değiştirmesine ve yatağa yatmasına yardım ettiğim ana süite taşıdım.

"Doktorun telefon numarası için dosyayı kontrol edeyim," dedim. "Seni muayene ettirmeliyiz."

"İyiyim," diye ısrar etti zayıf sesiyle.

"Sarsıntı geçirmiş olabilirsin."

"Zannetmiyorum. Ama öyle olsa bile, bunun için her saat başı beni kontrol etmekten ve hangi gün olduğunu sormaktan başka bir şey yapmayacaklar. Bunu biz de burada yapabiliriz."

"Tamam. Ama herhangi bir belirti olursa bir doktor bulacağız."

"İyi. Çantamdan bana biraz ibuprofen getirir misin? Beni bekleyen migrenin önüne geçmek istiyorum."

Banyoya daldım, bir dakika sonra bir bardak su ve yarın fena hâlde şişecek kafası için ağrı kesici getirdim.

"Bana gülme," diye mırıldandı Sabrina, yatağın içine kıvrılıp başını iki yastıkla yükseltirken.

"Asla yapmam."

"Seni tanıyorum," dedi çaresizce. "Tek bir ses bile duymak istemiyorum."

"Yemin ederim."

Ben duş almak için soyunurken Sabrina uyuyakaldı. Banyo kapısı kapalıyken ağzımı kapattım ve akan suyun sesi altında boğuk bir kahkaha koyuverdim. Çünkü bu saçmalık çok komikti. Karımın incinmesi değil de, hadi ama. Kafasına hindistancevizi düştü ve onu bayılttı mı cidden? Ağzımı önkoluma dayayıp bir kahkaha daha attım. Tanrım. Başka biri olsa tüm bunların gerçekleşme olasılığı çok düşüktü. Ama bizim için? Bu gezinin normaliydi.

Ertesi sabah Sabrina erkenden uyandı. Gözlerini açarken elimde su ve daha fazla ağrı kesiciyle onu bekliyordum.

"Perdeleri kapat," diye homurdandı, pencerelere arkasını dönerek. "Başım beni öldürüyor."

Perdeleri çektiğimde oda kararttı. "Hangi gündeyiz?"

"Çarşamba sanırım?" Onaylamamı veya reddetmemi bekliyordu.

Sadece omuz silktim. "Açıkçası ben de bilmiyorum."

İkimiz de sustuk.

"Kocanın ismi ne?"

"James. Kısaca Jamie. Annenin ismi Gail. Harvard'daki favori öğretmenim Profesör Kingston. En sevdiğim renk yeşil." Doğrulup oturdu ve hapları almak için elini uzattı. "Beyin sarsıntısı geçirmediğime oldukça eminim."

"Başını görebilir miyim?" diye sordum o ilaçları yutturdukları sonra.

Tek kelime etmeden kafatasını kontrol etmeme izin verdi. "Teşhisin ne?" diye sordu iç çekerek.

"Evet, oldukça büyük bir şişkinliğin var ama açık yara göremiyorum. Ben sadece..." Şişmiş bölgenin çevresine hafifçe bastırdım.

"Ah! Pislik." Sabrina elimi itti.

"Çatladığını da sanmıyorum."

"Tamam. Bir dahaki sefere beni uyar."

Kahvaltı için bize biraz pastırma ve yumurta yaparken onu televizyonun kumandasıyla baş başa bıraktım. Gelmeden önce yaptığımız tüm planlar –şnorkelle yüzmek, off-road'a çıkmak, özel koylar keşfetmek için bir tekne ayarlamak– bu ada bizi öldürmeye çalıştığı için mahvolmuştu. Boston'dan ayrıldığımızdan beri kötü bir *Son Durak* devam filminde gibiydik.

Alt katta kahvaltıyı bitirirken, "Bu işte çok kötüyüz," dedi Sabrina, ağzına attığı bir çileği somurtarak çiğniyordu.

Isa, bu sabah bize taze meyveyle birlikte bir sepet yeni pişmiş kruvasan getirmişti. Yemin ederim hizmetçimiz görünmezlik gücüne sahipti. Tek bir ses yapmadan bu eve girip çıkabiliyordu.

"Neyde kötüyüz?" diye sordum tabaklarımızı temizlerken.

"Tatil yapmakta. Zamanımızın çoğunu evin içinde geçirmişiz gibi hissediyorum."

"Evet çünkü burası bizi ele geçirmeye çalışıyor."

"Üzgünüm." Sabrina boş bardaklarımızı taşıyarak eviyede yanıma koydu. "Bugünü teknede geçirmeyi planladığımızı biliyorum ama sürekli başım dönecek diye endişeleniyorum."

"Hey, hayır." Beline sarılıp alnından öptüm. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar dinlen. İyi hissetmen benim için çok daha önemli. Birkaç gün önce bacağım yüzünden yatan bendim." Bu arada hâlâ iğrenç görünüyordu. Ama en azından ağrısı geçmişti.

Biz temizlik yaparken arka güverteden mutfağa sesler geldi. "Evde kimse var mı?"

Bruce'un sesini tanıyarak, "Buradayız," diye seslendim.

Bir an sonra komşularımız açık cam kapılardan içeri girdi ve yemek odasını geçerek yanımıza geldiler. Polo tişörtü, haki şortu ve hasır şapkasıyla Kevin bir günlük bir deniz yolculuğuna hazır gibi görünüyordu. Onun yanında Bruce, yağ sürülmüş kollarını ve çok dar mayosunu ortaya çıkaran dar bir atlet giyiyordu.

"Balık tutmak için açılacağız," dedi Bruce, kocaman bir gülümsemeyle bizi selamlayarak.

"İki kişilik yerimiz daha var," diye teklif etti Kevin.

Başımı pişmanlıkla iki yana salladım. "Bu kulağa ne kadar harika gelse de sanırım bugün evde kalıyoruz," dedim. "Sabrina biraz kötü durumda."

"Ah, olamaz. Gerçekten mi?" Kevin endişeli görünüyordu. "Duruma yardımcı olabilecek biraz ekinezya ve çayım var."

"O tür bir rahatsızlık değil," dedim Sabrina bana dik dik bakarken. "Dün gece sizin evden dönerken küçük bir aksilik yaşadık."

"Aksilik mi?" Kevin'ın şüpheci bakışları Sabrina'yı baştan ayağı süzdü.

Sabrina utanmış bir hâlde oflayarak uzağa baktı.

Gülmemek için kendimle mücadele ediyordum. "Gökten tam kafasının üstüne bir hindistancevizi düştü. Nerdeyse bir dakika boyunca bilinci kapalı kaldı."

Bruce dehşet dolu keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım!"

"Dalga mı geçiyorsun?" Kevin, Sabrina'nın öldürücü ifadesini fark edince hafifçe kıkırdadı. "Geçmiyorsun, anladım."

"Seni zavallı şey," dedi partneri anlayışla. "İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandı. "Sadece başım ağrıyor."

Kevin, "Bu, buralarda düşündüğünüzden daha yaygın," dedi. "Ciddi bir şeyin olmadığı için şanslısın."

Kulağa samimi geliyordu ama bence bunu sadece Sabrina'ya kendini daha iyi hissettirmek için söylüyordu.

"Her neyse, bugün burada kalacağız," dedim. "Ama teklif için teşekkür ederiz."

Sabrina koluma dokundu, yüz hatları yumuşamıştı. "Hayır, gitmelisin. İkimizin de kaçırması için hiçbir sebep yok."

"Önemli değil. Bir şeye ihtiyacın olursa diye burada kalmayı tercih ederim."

"İyi olacağım. Sadece havuz kenarında takılacağım, belki Jamie'yle görüntülü konuşurum. Muhtemelen de uzun bir şekerleme yaparım. Sen yokken bir şeye ihtiyacım olursa, Isa'ya mesaj atabilirim."

"İşte," dedi Bruce başıyla onaylayarak. "Her şey ayarlandı."

"Evet," dedi Kevin bana. "Hadi ama. Suda olmak için harika bir gün. Ve geç dönmeyiz."

Sabrina'nın ısrarlarına sonunda teslim oldum ve gitmeyi kabul ettim. Denize açılmak kulağa harika geliyordu. Ve açıkçası, bu deniz tatilinde biraz daha evde kalıp film izleme düşüncesi karşısında gözlerimi oymak istiyordum.

"Beş dakika sonra iskelede buluşalım mı?" dedi Kevin.

"Orada olacağım."

"Güneş kremi sürmeyi unutma," diye hatırlattı Sabrina onlar gittikten sonra. Beni yatak odamıza kadar takip ederek hazırlan-

mamı izledi. "Ve bir kılıçbalığı ya da başka bir şey tarafından ısırılmamaya çalış."

"Sen de. Güneş kremi kısmı için." Ona göz kırptım. "Ve sakın ağaçların altında uyuyakalma."

Teknede balık tutmak harikaydı. Birkaç orfoz ve lambuka yakalamayı başardık. Bir çift sarıkuyruk da. Bunu düşünmek bile hainlik gibi geliyordu ama muhtemelen buraya geldiğimizden beri geçirdiğim en güzel gündü. Öğleden sonra birkaç bira içmek, okyanus esintisini yüzümde hissetmek ve sadece geyik yapmak. Bruce ve Kevin iyi adamlardı. Ve neredeyse kancayı yüzüme geçirmem dışında kıyıya hiç zarar görmeden dönmeyi de başarmıştım.

Uzun ahşap rıhtımdan kıyıya doğru yürürken Bruce, "Görünüşe göre hanımın seni karşılamaya gelmiş," diye şaka yaptı.

Bakışlarını takip ettiğimde Sabrina'nın plaj sandalyelerimizden birinde oturduğunu gördüm. Büyük boy güneş gözlüğünü takmış, koyu renk saçlarını gevşek bir yan örgüyle toplamış ve gerilim kitabına odaklanmıştı.

"Akşam yemeği için o lambukayı ızgara yapacağız," dedi Kevin, bir elini omzuma koyarak. "Sabrina'yla bize katılmanızı çok isteriz."

Bunun üzerine midem guruldadı. Saat daha dörttü, akşam yemeği için biraz erkendi ama teknede yediğimiz ıstakoz salatası ve grisiniler karnımı doyurmaya yetmemişti. "Gidip hanımıma sorayım."

Ben yaklaşırken Sabrina gülümsedi. "Selam! Nasıl geçti?"

"Kahrolasıca muhteşem," diye itiraf ettim. "Çocuklar onlara katılmak isteyip istemediğimizi..." Korku içinde durdum. "Sana ne oldu?"

Kitabını plaj çantasına tıkmak için arkasını dönen Sabrina şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Onu sandalyeden kaldırıp etrafında döndürdüm. Sırtına attı-

ğum o kısa bakış beni yanıltmamıştı. Artık tam ve net bir şekilde görüyordum ki bu güneş yanığından başka bir şey değildi. Teni neredeyse bikini ipleriyle aynı tonda kırmızıydı.

İç çekerek kürekkemiklerinin arasına hafifçe dokundum.

"Ah! Bu ne için di?"

"Yanmışsın. Bu iyi görünmüyor, sevgilim. Güneş kremi sürmedin mi?"

Yüzümü buruşturdu ve bir an düşünürken başka tarafa baktı. "Jamie'yle telefonda konuştuktan sonra biraz üşüyecektim. Unutmuş olabilirim."

İç çekerek ona öylece baktım.

"Bana o baba bakışlarını atma," diye beni uyardı. "Sen de biraz kızarmış gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

Gözleri kısıldı, tişörtümün kenarını kaldırdı ve karnıma şaplak attı.

İrkildim. "Siktir, Sabrina. Tamam." Üzerime kaynar su atılmış gibi gelmişti.

İşte o zaman aşağıya bakım ve kıpkırmızı bir tuval üzerinde geriye kalan bembeyaz el izini gördüm.

"Peki, saçtık." Sanırım ben de unutmuştum.

Sabrina gülse mi ağlasa mı bilemiyormuş gibi görünüyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama deniz kenarındaki kargaşa lafını böldü. Dikkatimiz ıslak kumda bir şeyi inceleyen Bruce'la Kevin'a kaydı.

"Tadı!" Bruce bakışlarımı yakaladığında bağırdı. "Sabrina! Gelin! Buna inanamayacaksınız!"

Birbirimize temkinli bir bakış atarak tüm bu yaygaranın sebebini görmek için onların yanına gittik. Onlara ulaştığımızda Bruce tuz olarak seçemediğim bir nesneden yosun tutamlarını ayırıyordu.

Son yosunu da fırlattığında derin bir nefes aldım. Tanı aşağıda.

"Ne harika, değil mi?" dedi Kevin kocaman açılmış gözlerle. "Bu, Bruce geldiğinden beri başımıza gelen en iyi şey oldu."

Ben onu durduramadan Sabrina meraklı bir şekilde öne çıktı.

"Ne o?"

Sonra Alexander'ı gördü ve ağlamaya başladı.

BU TATİL BİRBİRİNİ TAKİP EDEN BİR REZALETLER ZİNCİRİYDİ. Alexander'ın yeniden hayatlarımıza girmeye çalışmasının ertesi günü, Tucker'la ikimiz kızarmış tavuk parçaları gibi hissederek uyandık. Sabahı, oturma odasındaki pahalı beyaz kanepeyi mahvetmemek için havluları yere serip birbirimize güneş sonrası krem sürerek geçirdik. Bunu yapmakla soğuk mermer zeminde yatmak arasında gidip geliyorduk.

"Belki de bitirmeliyiz," dedim Tucker'a.

"Bitirmek mi?"

"Yenilgiyi kabul etmek ve eve dönmek."

"Gitmek mi istiyorsun?" Uzandığı zeminden başını çevirip kanepede yüzüstü yattığım yere baktı. Sırtıma dokunan hava bile tenimde ziyafet çeken bir milyon ateş karıncası varmış gibi hissettiriyordu.

"Bu tatilin daha yarısındayız ve bu gidişle bitiremeden öleceğiz. Bir de Jamie'yi özlüyorum. Telefonda birkaç dakika yeterli olmuyor. Annenin onu neyle beslediğini kim bilebilir?"

"Ben de onu özlüyorum ama onlar iyiler." Doğrulup oturdu, başparmağının yanı güneşten yanmış karnına yanlışlıkla değdiğinde yüzünü buruşturdu. "Birkaç sorun çıktığını biliyorum ama yeni işine başladıktan sonra bir süre başka tatil yapma şansımız olmayacak."

"Hiç hatırlatma."

Mezun olduğumdan beri bu aklımdan çıkmıyordu. Yanlış seçim yapmanın stresiyle boğazım kumla doluyormuş gibi hissediyordum ve karar vermeye hiç yaklaşmış değildim. Açıkçası, çok gecikmiş balayımız cehenneme döndüğü için Tucker'ın daha fazla suçluluk duymasını da istemiyordum.

"O bakış da ne?" diye sordu çünkü beni bir kitap gibi okuyabiliyordu.

"Hiçbir şey."

"Sabrina."

Ben de doğruldum, dilimi ısırıp kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel olmaya çalıştım. Ama yine de döküldüler. "Üzgünüm, kariyerim senin için her şeyi mahvediyor."

"Hey. Demek istediğim bu değildi. Ama konusu açılmışken, iki harika fırsat arasında seçim yapmak zorunda olmak korkunç bir sorun değil. En azından iki iş için de heyecanlısın."

"Senin aksine, değil mi? Hani bana işinden memnun olmadığını söyleme zahmetinde bile bulunmayan sen."

Viski rengindeki gözlerini kısarak ayağa kalktı. "Ne duymak istiyorsun? Barlarda yapacak pek bir şeyim olmadığını mı? Kendi kendilerini yönettiklerini ve benim bu boktan sıkıldığımı mı?" Çenesini sıktı. "Çekleri topluyorum, evet ama kendimi işe yaramaz hissediyorum."

"Bana tüm bunları aylar önce söylemeliydin," derken sesim istediğimden biraz daha sert çıkmıştı.

"Peki, şimdi söylüyorum. Can sıkıntısından ölüyorum ama sana daha fazla baskı yapmamaya çalıştığım için bir şey söylemiyorum."

"Yani şimdi sefil durumda olman benim suçum mu?"

"Burada bir senaryon falan mı var?" dedi acı bir alaycılıkla. "Bunu nereden duydun bilmiyorum çünkü bunlar benim sözlerim değil."

"Her neyse. Sanırım bunların hepsi benim kafamın içinde, değil mi?"

Yukarı çıktım, bu da tartışmayı etkili bir şekilde sona erdirdi. Ama Pandora'nın kutusu açılmıştı bir kere. Sorunun sadece etrafından dolanırken ayak parmaklarımızı orada olduğunu fark etmediğim bir kızgınlık havuzuna daldırmıştık.

Ancak güneş battıktan sonra bu boktan durum ciddiye bindi. Sahilde yürüyüşe çıkmaya karar verdik çünkü ikimiz de çıldırmak üzereydik ve ikimiz de bu sabah huysuz uyandığımızdan olacakları kabul etmek istemiyorduk. Kazan kaynamaya başlamıştı ve taşmakla tehdit ediyordu.

"Ciddiyim," dedim dümdüz karşıya bakarken. "Biletlerimizi değiştirelim ve eve erken dönelim. Sadece evde oturacaksak, bunu evde kızımızla yapsak da olur."

Parlak dolunay başımızın üstündeydi. Ufkun hemen altına batan güneş, yoğun nemden ve zonklayan güneş yanıklarımızdan nihayet biraz rahatlamamızı sağlayarak serin bir esintiye müsaade ediyordu.

"Tanrım, Sabrina, sadece bir kez olsun bize öncelik verebilir misin?"

Yürümeyi bıraktım ve ona döndüm. "Pardon?"

"Beni duydun. Okul, iş, Jamie, hatta siktiğimin vasiyeti bile benden daha öncelikli. Bir şekilde ben hep bu kahrolasıca öncelik listenin en sonundayım. Buraya neden geldiğimizi hatırlıyor musun?" Tucker kızgınlıkla nefes verdi. "Beraber zaman geçirmemiz içindi. Evde seni hiç göremiyorum. Baş başa beş dakika bile geçiremiyoruz. Ve bu durum, sen haftada doksan saat çalışman gereken o aptal işi aldığında iyileşmeyecek."

"Ah, demek gerçekten böyle hissediyorsun, ha? Bana daha büyük olan firmanın teklifini kabul etmemi söyleyen sendin."

"Çünkü aslında onu istediğini biliyorum," diye cevap verdi sesini yükselterek.

"Yani yalan söyledin."

"Üstüme gelme artık, Sabrina." Ellerini saçlarından geçirerek çekiştirdi. Sanki hayal kırıklığımda haklı değilmişim gibi. "Medeni hukukta çalışmak istemezdin. Seni çok sıkardı, aptal şey."

"Peki ya sen?"

"Bana ne olmuş?"

Neredeyse çığlık atacaktım. "Aman Tanrım. Bay Uyumlu olmayı bırak! Hep çok destekleyicisin; *Endişelenme, sevgilim, yapman gerekeni yap, ben burada çok iyi olacağım* tavırlarındasın sürekli. Sadece siktiğim bir kez, neden bana ne *istediğini* söylemiyorsun?"

İfadesi öfkeyle doldu. "Eşimin günde birkaç saatten fazla evde olmasını istiyorum!"

Geri çekildim, sersemlemiştim.

Tucker da karakterine hiç uymayan bu patlaması karşısında aynı derecede şaşırmış görünüyordu. Derin bir nefes alırken kolları iki yanına düşürdü. "Ama dilimi tutuyorum çünkü ne seçersen seç seni desteklemek istiyorum."

"Bu Tucker'ın Barı'yla mı ilgili? Bu işi almamın senin orada sıkışıp kalman anlamına falan geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Bar konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Senin mutlu olmana önem veriyorum."

"Sürekli bana kızgınsan nasıl mutlu olabilirim?"

İkimizin de sessizce acı çektiği, zamanla birbirimizden nefret edene kadar seçimlerimizin kölesi olduğumuz kırgın evliliklerden birine dönüşmesini istemiyordum evliliğimizin. Özellikle de Jamie için.

"Destekleyici olmaya çalıştığım için nasıl kötü adam ben oldum?"

"Pasif agresif olmakla destekleyici olmuyorsun." Hayal kırıklığım arşa ulaşmıştı. "Bana karşı dürüst değilsen ben ne yapabilirim? Beni senin dışındaki her şeye öncelik vermem için teşvik ediyorsun ama sonra sözüne inandığımda bana kızıyor musun? Bunun neresi adil? Kahretsin, bana söylediklerine güvenebilmem gerekir."

"Tamam." Tucker ellerini yukarı kaldırıp arkasını döndü. "Pes ediyorum."

"Nereye gidiyorsun?" Şaşkın bir şekilde, eve doğru ilerlemesini izliyordum.

"Bir şeyler içmek için şehre ineceğim," diye bağırdı omzunun üstünden. "Jeep'i alıyorum."

Tabii ya. Bu balayı felaketi, büyük bir öfke krizine dönüşen bir kavga olmadan tamamlanmış sayılmazdı. Tucker beni orada dalgalar ve ay ışığıyla baş başa bırakmıştı. Ayak parmaklarımın arasında beyaz kum. En azından terk edildiğim en güzel yerdi.

"Sevgili tartışması mı?"

Kevin ve Bruce yakındaki palmiyelerin içinden bir el feneriyle çıkınca irkildim.

Dudağımı ısırdım. "Sanırım sonunda güneş başına vurdu."

"Bizi bağışlayın," dedi Kevin. "Sizi terastan duymuş bulunduk ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için aşağı indik."

Evlerinin önünde olduğumuzu fark ettiğimde yanaklarım utançla kızardı. "Ses burada gerçekten dağılıyor, ha?"

Anlayışlı bir şekilde omuz silkti. "Gerçekten öyle."

"Bunun için özür dileriz," dedim ona. Yorgun bir iç çekiş döküldü dudaklarımdan. "Görünüşe göre tüm problemlerimizi toplayıp gelmişiz ama güneş kremini unutmuşuz."

Kevin bakışlarını ona çevirip Bruce'un devasa pazılarına hafifçe dokundu. "Bak bakalım ona yetişebilecek misin? Başını belaya sokmadığından emin olursun."

"Yapar mısın?" dedim rahatlayarak.

Tucker'ın bu garip kasabada tek başına dolaşması fikri beni endişelendiriyordu. Özellikle de içkiliyken. Şansımıza, Jeep'i bir iskeleden aşağı falan sürebilirdi. Ben de peşinden giderdim ama Bruce'un onu kötü kararlardan vazgeçirme konusunda daha başarılı olacağı hissine kapılmıştım. Ben ise muhtemelen istemesem de onu daha fazlasını yapmaya zorlardım.

"Lafı bile olmaz," dedi Bruce, Tucker'ın peşinden koşmadan önce bana güven verircesine başını sallayarak.

Kevin, erkeklerimizin dönmesini beklerken sinirlerimi yatıştırmak için beni villalarına bir kadeh şarap içmeye davet etti. Havuz başında otururken kendimi son birkaç günün tüm baskısını bu zavallı, her şeyden bihaber adama yüklerken buldum.

"Özel bir şey değil bu sanırım. Eminim tüm çiftler iş, zaman ve geleceği planlama konusunda sürekli kavga ediyordur. Ve evet, iyi para kazandığımız işlerimiz olmasından şikâyet edebileceğimiz gerçek bir cennette olduğumuz için oldukça şanslı olduğumuzu biliyorum. Yani bir çift olarak, ebeveyn olarak bu şeyler önemlidir, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi sabırla.

"Keşke her zaman her şey yolundaymış gibi davranmak yerine bana gerçekte ne hissettiğini söyleseydi."

Kevin kıkırdadı. "Onu savunmak gerekirse, birçok erkek duygularını paylaşmakta zorlanıyor. Eğer durum bu olmasaydı, romantik olmalarına yardımcı olan tüm endüstri çökerdi. Erkekler Mars'tan, unuttun mu?"

"Sanırım. Ama Tucker'ın onlardan biri olduğunu hiç fark etmemiştim. Bana karşı her zaman çok açık sözlüydü ya da en azından ben öyle olduğunu sanıyordum." Biraz daha şarap içtim. "Zihin okuyamam. Eğer benim önceliğim olduğunu hissetmiyorsa bunu bana söylemeli. Eğer davranışımın onu rahatsız ettiğini bilmiyorsam bunu nasıl değiştirebilirim?" Bir inleme ağzımdan kaçtı. "Ve şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. Ne var biliyor musun? İkinci iş teklifini kabul etmeliyim. Daha az heyecan verici bir iş ancak saatleri çok daha iyi ve parası da iyi. Tucker ve Jamie'yle evde daha fazla olabilirim."

Dürüst olmak gerekirse Tucker her zaman yardımcıydı. Hukuk fakültesi ve hamileliğim boyunca bir kez bile yemek yapmaktan ya da daireyi temizlemekten şikâyet etmemişti. Sabah dörtte Jamie'yi yeniden uyutmak ve bez değiştirmek için kalktığında da. Sırf ders çalışmayı bırakmak zorunda kalmayayım diye. Ve hepsini o sakin gülümsemesiyle yapmış, adım adım ilerlemişti.

"Biraz karşılık beklemesi çok doğal," diye itiraf ettim. "Böylece onu neyin mutlu edeceğini anlayabilecek ve yeni bir iş kurabilecek bir alanı olacak. İstediği her ne ise."

Kevin gülümseyerek, "Birbirinizin iyiliğini çok önemsiyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi. "Bu, başlamak için iyi bir yer."

"Bu gezi tam bir fiyasko olmuş gibi geliyor. Artık konuşmuyoruz bile."

"Bundan kurtarabileceğinizi kurtarmayı kendinize borçlusunuz. Şanssızlık yaşadığınızı inkâr edemem ama bu sonsuza kadar süremez. Vakit verirsen, birkaç güzel gün kötüleri silebilir." Tekrar güldü. "Tam bir fiyaskonun ne olduğunu bilmek ister misin? Sana Bruce'la yaptığımız ilk tatili anlatayım. Amalfi kıyısındaydık ve..."

Telefonu çaldığında ekran aydınlandı. Havuz kenarında aramızda durduğu için Bruce'un fotoğrafının ekranda yanıp söndüğünü açıkça görebiliyordum.

Kevin cevap vermekte gecikmedi. "Her şey..." Diğer uçta Bruce tarafından sözünü kesilmeden önce kelimeyi zar zor ağzından çıkarabilmişti. Dinledi. Sonra, "Nereye?" diye sordu. Gözleri benimkilere fırladı.

Midemde bir düğüm hissettim.

"Ne kadar?"

Sıkıştırıyor, içimin sınırlarını zorluyordu.

"Hemen orada olacağız." Kevin aramayı bitirdi ve yüzünü nötr bir ifadeye getirmeden önce bir nefes aldı.

"Ne oldu?" Tırnaklarım gelecek darbeye hazırlanarak avuçlarıma batıyordu.

"Peki, olay şu... Kocan tutuklanmış."

BELEDİYE KOMPLEKSİNDEKİ HAPİSHANEDE TAKSİLER OTOparkta dolanıyor, tökezleyen bitkin turistleri alıp bırakıyordu ve insanlar dışarıda telefonlarıyla konuşuyorlardı. Kevin'ın Land Rover'ından atladık ve çatlak, engebeli kaldırımdan ön girişe doğru aceleyle geçtik. Bruce'u lobide görmemiz uzun sürmedi, küçük bir saksı ve dönen bir pervanenin yanında çılgına dönmüş görünüyordu.

"Tanrı aşkına, ne oldu?" diye sordu Kevin, sarsılmış partnerine.

"Anladığımdan emin değilim." Bruce alnında boncuk boncuk terlerle bana bakıyordu. "Fransızcam berbattır."

"Sadece bir görevin vardı, tatlım. İkiniz sadece bir saatliğine yoktunuz," diye azarladı Kevin. "Bu nasıl oldu?"

"Barda oturuyorduk. Perşembe geceleri karaoke yapılan ve sert *mai tais*in olduğu marinadaki o barda," diye açıklamak için acele etti Bruce. "Kısa boylu küçük bir adam bir anda gelip bize bağırmaya başladı. Kim olduğu ve nereden geldiği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Söylediği tek kelimeyi bile anlamadık. Parmağını Tucker'ın göğsüne doğrulttu, öfkeden köpürüyordu. Araya girdim ve uzaklaşmasını sağladım. Yaklaşık yirmi dakika sonra iki polis içeri girdi, Tucker'ı kelepçeledi ve dışarı çıkardı. Scooter

süren bir adama onları buraya kadar takip edebilmek için otuz dolar ödedim."

"Bu kadar mı?" diye sordum dehşet içinde. "Başka kimseyle konuşmadı mı? Mesela sokakta? Yolda birini sollamış olabilir mi? Birinin tamponuna çarpmıştır falan?"

"Hayır, hiçbiri. Tuvalete gitmek için bile kalkmadı." Bruce serinlemek içine eliyle yüzünü yelliyordu. Zavallı adam adanın diğer tarafından buraya koşmuş gibi görünüyordu. Yüzü kızarmıştı ve terli gömleği tenine yapışmıştı. "Üzgünüm, Sabrina. Anlayamıyorum."

"Düzelteceğiz," diye bana güvence verdi Kevin.

O konuşabilmem için bana çeviri konusunda yardımcı olduktan sonra, Tucker'ı görebilmem için bana eşlik edecek bir memur bulduk. Yaklaşık yirmi erkekle birlikte bir hücredeydi. Çoğunlukla genç, sarhoş ve Amerikalılardı. Ayrıca İrlandalı bir adam, duvara dayalı küçük bir masada yemek dergisi okurken onu görmezden gelen gardiyana yüksek sesle bir şeyler söylüyordu.

İçeri girdiğimi gördüğü anda Tucker hemen ayağa fırlayıp parmaklıklara sarıldı. "Sabrina, yemin ederim..."

"İki dakika," diye bağırdı polis memuru ağır aksanıyla.

"Merak etme, biliyorum," dedim Tucker'a. "Bruce bize olanları anlattı."

Uzun bir iç çekerek parmaklıklara yaslandı. "Cehennem gibi bir tatil, ha?" Zayıfça gülümsemeyi başardı. "Üzgünüm. Konuşmanın ortasında çekip gitmemeliydim. Bu adil değildi."

"Sorun değil. İkimiz de olayı körükledik."

"Artık kavga etmek istemiyorum." Kendini azarlıyormuş gibi başını birkaç kez salladı. "Bu tatili daha da kötüleştirdiğim için üzgünüm."

"Zaman doldu," diye bağırdı gardiyan koridorun başından.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Daha iki dakika *olmadı*."

Üniformalı adam sadece sırıttı.

Tucker'a dönerek ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Bebeğim, balayında kocamın hapiste çürümesine izin vermek

Harvard Hukuk'ta üç yıl geçirmedim. Kadının çalışmasını

Tekrar Kevin'ın yardımıyla, vardiya amirinin bizimle konuşmak için ön tarafa gelmesini sağladık. Görünüşe göre buralarda akıcı İngilizce konuşabilen tek kişi oydu.

Daha adam merhaba demeden suçlama belgelerini ve Tucker'a karşı ne tür kanıtları olduğunu talep ederek adamı soru yağmuruna tuttum.

Karşılığında bizi başından savmaya çalıştı. "Yarın tekrar gelmelisiniz," dedi omuz silkerek.

"Kesinlikle hayır. Bir Amerikan vatandaşını haksız yere içerde tutuyorsunuz ve neyle suçlandığını öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım."

Bir süre daha bu şekilde devam ettik, ta ki başına bela olana ve sırf benden kurtulmak için bir hışım evrakları almaya gidene kadar. Rapor Fransızca yazılmıştı bu yüzden Kevin bizim için tercüme etti. Görünüşe göre Tucker ve Bruce'un üstüne yürüyen adam Tucker'ı dükkânında hırsızlık yapmaktan ve mülküne zarar vermekten polislere şikâyet etmişti.

"İmkânı yok," diye ısrar etti Bruce. "Tucker'ı evden çıkmadan yakaladım ve doğruca bara gittik. Başka bir yerde durmadık."

Kaşlarımı çattım. "Ve biz de sizin evinize, sahile ya da balığa gitmek dışında evden çıkmadık. Adaya ayak bastığımızdan beri kelimenin tam anlamıyla evin içine tıkılıp kaldık. Yanlış adamı yakaladılar."

Danışmadaki görevliye, masanın arkasındaki kapının diğer tarafından bizi izlerken kendini belli etmemeye çalışan vardiya amiriyle konuşmam gerektiğini söyledim bir kez daha.

"Dinle, müvekkilimi içeri attınız." Masadaki görevliye gözlerimi kısarak baktım. "Eğer biri gelip benimle konuşmazsa, buraya on avukat ve ABD Büyükelçisi ile geri geleceğim ve siz de masum bir adamı neden delil olmadan ve avukatına erişim hakkını elinden alarak kilit altında tuttuğunuzu açıklayacaksınız."

Memur isteksizce ayağa kalktı. Vardiya amiri tekrar üçümüze

yaklaşmadan önce kapının arkasında hararetli bir konuşma gerçekleşti. Geldiğinde bizi yine başından savmaya çalışarak sabahki duruşmaya kadar Tucker'ı tutmaları gerektiğinde ısrar etti.

Kafamı meydan okurcasına yana yatırdım. "Üstünü aradınız, değil mi? Sözde çalıntı mallar onun üzerinde miydi?"

Adamın sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Onları Jeep'inde buldunuz mu peki?"

Yine, suratsız bir sessizlik.

"Hayır. Çünkü davacı yanlış adamı şikâyet etti. Şimdi, isterseniz evimizden güvenlik kamerası görüntülerini, cipinin ve cep telefonunun GPS verilerini ve ayrıca onu bir bar taburesinde otururken gören bir düzine tanığı alıp asılsız tutukluluk için departmanınıza dava açabilirim. Ya da hatanızı kabul edip onu bırakırsınız, ben de olay çıkarmadan giderim."

Yaklaşık kırk dakika daha nemli ve sıkış tıkış koridorda volta attıktan sonra kocam nihayet içinde kişisel eşyalarının olduğu plastik bir poşetle dışarı çıktı.

"Sen benim kahramanımsın," dedi rahat bir nefes alarak, poşeti çöpe atmadan önce cüzdanını ve telefonunu ceplerine geri sokuyordu.

Beni kollarına alırken, "Bir avukatla evlenmek, geceyi asla hapiste geçirmek zorunda kalmamak demektir," diye alay ettim.

Dışarı çıktık, Kevin ve Bruce baş başa bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu biliyorlarmış gibi önümüzden park yerine doğru yürüyorlardı.

"Bu arada ben de özür dilerim." Yürümeyi bırakıp kollarımı Tucker'ın boynuna doladım. "Haklısın. Ben de kavga etmek istemiyorum. İhmal edilmiş hissettiğini bilmiyordum. Ben de..."

"Hey, hadi bunu evde konuşalım," diye araya girdi ve parmaklarını saçlarıma doladı. "Şu anda sadece *buna* ihtiyacım var."

Beni öpmek için çenemi kaldırdı. Bu arada elleri sanki aylardır kadın görmemiş gibi kıçımı kavramak için açlıkla geziniyordu.

Aç dudaklarına doğru güldüm. "Sadece birkaç saatliğine hapisteydin."

"Artık değiştim, bebeğim. Neler gördüğümü bilemezsin."

Sonra kıçıma bir şaplak atarak elimi tuttu ve beni Kevin'ın SUV'sine doğru götürdü. Cipimizi almak için marinada durduktan sonra eve geri döndük.

Çantamı holdeki masaya bırakmamı izlerken, "Öyle çekip gittiğim için özür dilerim," dedi.

"Çekip gitmene neden olduğum için özür dilerim."

"Sen neden olmadın." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Olgunlaşmamış götün teki gibi davrandım. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeye kızmamıştım bile."

"Bu doğru değil," diye azarladım.

"Gerçekten kızmamıştım," diye karşı çıktı.

"Belki kızgın değildin ama kesinlikle bunalmıştın. Ve sadece işinden değil." Ona imalı bir bakış attım. "Sana öncelik vermediğimi düşünüyorsun."

"Sabrina..."

"Ve bunda doğruluk payı olabilir," diye bitirdim dudağımı ısırarak. "Hayatım her zaman kaotikti. Okul, ev işleri ve yapılması gereken diğer şeylerle birlikte iki ya da üç işte çalışarak koşturmadığım bir zamanı hatırlayamıyorum. Sonra bir çocuğumuz oldu ve" –inledim– "onu seviyorum, gerçekten seviyorum ama o çocuk tam zamanlı bir iş."

"Anlıyorum. Jamie yorucu."

"Ve ben de mutsuz olursan ya da ihmal edilmiş hissedersen bana söyleyeceğini farz ettim. Her zaman sormaya özen gösteririm..."

"Yaptığını biliyorum," diye araya girdi ve inleme sırası ondaydı. "Hep soruyorsun ve bunun için seni seviyorum. Sorun benden kaynaklanıyor. Seni strese sokmak istemediğim için bunu her zaman görmezden gelen benim."

"Mutluluğun görmezden gelinecek bir şey değil, Tuck."

Omuz silkti. "Sizin mutluluğunuz benim için daha önemli. Ne hissettiğimi değiştiremem ki. Seni ve Jamie'yi mutlu etmek beni mutlu ediyor."

"Her zaman değil." Bir kaşımı kaldırdım. "Bize öncelik vermemi istediğini söylemiştin, unuttun mu? Pekâlâ, bundan sonra yapacağım şey de bu. Ama neye ihtiyacın olduğu konusunda daha dürüst olacağına söz vermelisin, tamam mı? Çünkü ben zihnini okuyamam."

"Biliyorum," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Bu konuda daha iyi olmayı deneyeceğim."

"İyi. Ben de sana benim bir numaram olduğunu gösterme konusunda daha iyi olmayı deneyeceğim. Her zaman."

"İyi," diyerek beni taklit etti.

Bir an orada durup birbirimize sırıttık. Sanırım Hope haklıydı – bazen çiftlerin kavga etmesi gerekirdi. Bu yolculukta her şey hızla yüzeye çıkmasaydı, kim bilir dargınlık ne kadar derinlere kök salacaktı.

"Yani..." Başını yana yatırdı. "Artık yatağa gidebilir miyiz?"

"Neden hâlâ buradayız ki?"

Göz açıp kapayıncaya kadar beni merdivenlerde kovalıyordu ve yatağın ayakucunda yakaladığı gibi dudaklarını benimkilere bastırdı. Kıyafetlerimi istekle çıkarırken dili aralık dudaklarımın arasından kaydı.

"İnanılmazsın," diye hırladı.

"Böyle söylüyorsun çünkü neredeyse hapishanede birinin erkek arkadaşı olacaktın."

"Hapse tıkılmak için fazla güzelim." Tucker'ın dudakları boynumdan aşağı inip omzumun üzerini öptü. "Artık kavga etmeyelim. Yani asla." Duraksadı, elleri kalçalarıma doğru kayarken gözlerimiz buluştu. "Bunca yolu birbirimizle didişmek için gelmiş olmanızdan nefret ediyorum."

"Ben de. Ama her şeyi görmezden gelemeyiz. Eninde sonunda iş konusunu çözmemiz gerekecek. Bunu biliyorsun."

"Çözeceğiz," diye beni temin etti. "Ama bu, yolculukta çözmemiz gereken bir şey değil."

Haklıydı. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar önceliğimiz olmalıydı. Balayımızın yarısı zaten felakete kurban gitmişti. Geri ka-

lan günleri de hayati kararlarla uğraşarak mahvetmeye hiç niyetim yoktu. "Eve kadar bekleyebilir."

Başını sallayarak onayladı. "Ve sadece şunu bil, ne olursa olsun ben her zaman senin yanında olacağım. Her zaman arkandayım."

"Biliyorum. Ben de senin arkandayım. Seni seviyorum. Her zaman."

Tucker'ın dudakları benimkilerin üzerine kapandı. Gömleğini çıkarıp pantolonunu kalçalarından indirirken beni nazikçe yatağa yatırdı. Sonra çıplak vücuduyla benimkinin üzerini örterken önkolları üzerinde doğrularak dudaklarını yaladı. Daha seksi bir manzara görmemiştim.

"Harikasın," dedim ona.

Yüzüne bir gülümse yayıldı. "Bunu unutma, sevgilim."

"Asla."

SON SABAHIMIZDA SABRINA'DAN ÖNCE UYANDIM, BAŞININ göğsümdeki ağırlığının ve üzerime attığı ipeksi yumuşaklıktaki bacağının keyfini çıkardım. Orada tamamen memnun bir şekilde uzanıyor, güneş yavaşça odayı doldururken parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onun uyumasını izliyordum. Bir süre sonra esneyerek başından ayak parmaklarına kadar gerindi. Sonra bana baktı.

"Günaydın," diye mırıldandı kurumuş dudaklarını yalarken.

"Son şansın. Dean'i arayıp sonsuza kadar burada kalacağımızı söyleyebiliriz."

"Çok cazip."

Sonra ikimizin telefonu da havaalanına gitmemiz için iki saatimiz olduğunu bildirerek titredi.

Sabrina'nın alnını öperek, "Önce sen duş alabilirsin," dedim. "Bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Umarım Isa o kruvasanlardan biraz daha getirmiştir."

"Seni seviyorum." Yataktan çıplak çıktı ve banyoya yavaş yavaş gidişini izlememe izin verdi. Yaşadığım sürece bu manzaradan asla bıkmayacaktım.

Görünüşe göre, Karayipler'de nemli bir hapishane hücresinin bankında dibe vurmak balayındaki sıkıntılarımızın tedavisiydi. Sabrina beni o delikten çıkardığından beri, başıboş denizanaları

ya da öfkeli dükkân sahipleri bizi bulmamıştı. Hindistancevizi saldırıları veya kırmızı, yanmış ciltler yoktu. Sadece açık gökyüzü, mavi sular ve bol güneş kremi. Sonunda, aradığımız tatil... O yüzden tabii ki çok erken bitmişti ve artık toplanma zamanı gelmişti.

Çantalarımızı kapının önüne getirdiğimizde komşularımız vedalaşmak için uğradılar. Kevin ve ben el sıkışırken, Bruce'la daha az resmî bir şekilde birbirimizin sırtına vurup kucaklaştık. Bu adamları özleyecektim. Dördümüz bu hafta hızla yakın arkadaş olmuştuk ve dün son öğleden sonramızı yatlarında sarhoş olup taze istiridye yiyerek geçirmiştik.

Bruce, Sabrina'ya ilk gece akşam yemeğinde çok sevdiği bir şişe şarabı uzatarak, "Sizi küçük bir hediyeyle uğurlamak istedik," dedi. "Ve bir dakikan varsa biraz iş konuşabilir miyiz?"

Sabrina ve ben kafa karışıklığıyla birbirimize baktık.

Biz onları içeri davet ederken, "Geçen geceki konuşmamızı düşündüm," dedi Kevin. "Umarım sorun olmaz ama seni biraz araştırdım."

"Araştırdım derken?"

"Harvard'daki notlarına baktım. Profesörlerinle konuştum. Aslına bakarsan, senin hakkında söyleyecek çok şeyleri vardı. Elbette tüm geçmişini kontrol ettik. Çok titiz davrandık."

Gülmemeye çalışıyordum. "Ve buna 'biraz' araştırmak mı diyorsun?"

"Anlamıyorum." Sabrina'nın ses tonu gerilmişti. "*Biz* dediğin kim?"

"Bu konuyu şirketteki ortaklarla konuştum ve gelip bizimle çalışmanı istiyoruz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Özür dilerim – ne?"

"Senin Elison ve Kahn için çalışmanı istiyoruz, benim Manhattan'daki büromda."

"Bana iş mi teklif ediyorsun?" Sabrina James'i hazırlıksız yakalamak nadirdir ancak şu anda düşüncelerini toparlamakta zorlanıyor gibi görünüyordu.

Benim gibi Kevin da onun şok olmuş ifadesine karşı gülümsüyordu. "Takımımda boş bir yer var. Haksız suçlamaları temyize götürmek. Bu zorlu bir iş ve korkaklar için değil. Ancak çalışma saatleri yönetilebilir ve programın biraz daha esnek olur. Eğer istersen."

"Ben..."

Sabrina'yı en son ne zaman dili tutulmuş hâlde gördüğümden emin değildim.

"Bu çok cömert bir teklif," diye araya girdim o kelimelerini toplarken.

Kevin, "Elbette bir pürüz var," diye ekledi. "New York'a gelmen gerekecek."

Şimdi ikimiz de hazırlıksız yakalanmıştık. Firmasının Manhattan'da olduğunu söylediği kısmı duymuştum ama aptalca bir nedenden dolayı noktaları birleştirememiştim.

Sabrina bana bakarak bir cevap arıyordu. Boston'dan ayrılmak asla konuştuğumuz bir şey değildi. Ama bunun Sabrina'nın aklının bir köşesinde olduğunu biliyordum. Dünyanın en iyi hukuk firmaları New York ve LA'deydi ve bu, şehirde kaldığı sürece hırs açısından ancak bir yere kadar gidebileceği anlamına geliyordu. Bu fırsat bir sürü yeni kapı açacaktı.

"Sen cevap vermeden önce," diye araya girdi Bruce, "bir şey daha var. Fitness markamı fiziksel olarak genişletmek istiyorum. Çevrimiçi varlığını gerçek hayata taşımak."

"Spor salonları gibi mi?" diye tahminde bulundum, Sabrina ve benim bu planın neresinde olduğumuzu merak ederek.

Başını sallayarak onayladı. "Başlangıç için bir tane. Manhattan'da bir ana bina. İhtiyacım olan tek şey, mütevazı bir yatırım katkısı sağlayacak ancak küçük bir işletmeyi sıfırdan nasıl kuracağını, pazarlayacağını ve kârlı hâle getireceğini anlayan bir ortak. Sonra, umarım ülke çapında bir bayilik sistemi kuracağız." Genişçe sırıtıyordu. "Gördüğüm kadarıyla, çok iyi bir operasyon müdürü olursun."

"Ciddi olamazsın. Öylece mi?" O hindistancevizlerinden bi-

rinin başıma düşmediğinden ve hayal görmediğimden emin olmak için başımın arkasını kaşırken gülmeden edemedim.

Bruce omuzlarını silkerek, "Ben pek ticaretten anlamam," dedi. "Ama insanları tanırım. Senden hoşlanıyorum, John Tucker. Bence ikimiz birlikte iyi şeyler yapabiliriz. Eğer bir meydan okumaya hazırsan."

"Vay. Düşünecek çok şey var," dedi Sabrina, hissettiğim kadar sersemlemiş görünüyordu.

Kevin, "İkinizi de hazırlıksız yakaladığımız için üzgünüm ama sizi kapmadan gitmenize izin veremezdik," diye açıkladı Kevin.

"Teşekkürler. Gerçekten," diye ısrar ettim. "Buna ne kadar minnettar olduğumuzu anlatamayız."

"Bize biraz zaman verebilir misiniz?" diye sordu Sabrina. "Jamie'yi düşünmeliyiz. Ve barı."

"Tabii ki." Kevin elini uzattı. "Üstüne konuşun. Numaralarımız sizde var."

Onlara tekrar teşekkür ettik, sonra gittikleri anda yeni haberler yüzünden neredeyse bayılacaktık.

"Bu cidden yaşanıyor mu?" Sabrina bana bakarken gözleri parıldıyordu. Belki de Boston'dan ayrıldığımızdan beri onu en mutlu gördüğüm an buydu.

Bu beklenmedik gelişme karşısında tekrar gülmeye başladım. Tam olarak iki beklenmedik gelişme aslında. "Sanırım bu lanet olası adada artık şansımızın dönmesi gerekiyordu."

Marinaya giderken takside bu planın ne kadar uygulanabilir olabileceğini anlamaya çalışıyorduk.

Yabancıların Jamie'ye bakıcılık yapmasına izin vermekten endişe ettiğinde Sabrina'ya, "Annem torununun arkasından her yere gelir," diye güvence verdim. Annem bize daha yakın olmak için Teksas'tan Boston'a taşınmıştı. New York'a gelmemesi için hiçbir sebep yoktu.

"Ve Kevin saatlerin yönetilebilir olduğunu söyledi. Esnek olduğunu." Sabrina'nın sesindeki heyecanı duyabiliyordum. "Yani

bebek bakıcılığına fazla ihtiyacımız olmayabilir. Sizi Boston'daki işlerden birini kabul edersem görebileceğimden çok daha fazla görebilirim."

"Ayrıca hiçbir akşamımı barda geçirmek zorunda kalmam. Bruce'la olan işlerimizin gündüz olacağını varsayıyorum."

"Bekle. Ama Jamie sonbaharda anaokuluna başlayacak. Ona Boston'da iyi bir okul bulmanın zor olacağını düşünüyorduk ama Manhattan'da ne kadar imkânsızlaşacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Dean ve Allie oradalar," diye hatırlattım ona. "Bahse girerim ailesi onlara bir iyilik borcu olan bir yönetim kurulu üyesi falan tanıyordur. Eğer olmazsa da bir yolunu buluruz. Orası büyük bir şehir."

Altdudağını ısırarak, "Ve orada zaten arkadaşlarımız var," diye ekledi. "Yani tamamen yalnız olacak değiliz."

"Bu kötü bir fikir olmayabilir."

"Gerçi o arkadaşlarımız Alexander'ı göndererek balayımızı mahvetmeye çalıştılar, bu yüzden onları hayatımızdan çıkarmayı tartışıyor olmalıyız aslında, daha da yakınlaşmayı değil."

Yüzüm düştü. "Orada olduğunu bilmek hoşuma gitmiyor," dedim bavuluma doğru başını sallayarak.

"Belki havaalanı güvenliği onun ürkütücü kafasının içine uyuşturucu sakladığımızı düşünür ve ona el koyar."

Umut dolu yüzüne bakarak sırıttım. "Bebeğim, uyuşturucu kaçakçısı olduğumuza karar verirlerse, lanetli bir bebekten daha büyük sorunlarımız olur. Yine de endişelenme. Eve döner dönmez onu göndereceğiz."

"Dean'a göndersek iyi olur."

"Hayır. Onlar bekleyecektir." Durakladım. "Geçen Şükran Günü'ne geldiklerinde onu yastığımın altına bırakan Garrett değil miydi?"

Gözleri kızgınlıkla alev alev oldu. "Jamie çığlık attığımı duyunca uyanmıştı ve onu saatlerce uyutamamıştık."

Başımı sallayarak onayladım. "G."

O da başını salladı. "Katılıyorum. Demek istediğim, o ve Hannah hayatlarının en iyi dönemini yaşıyorlar. Buna izin veremeyiz."

"Birinin onlara derslerini vermesi lazım."

"Kesinlikle."

Sırıtarak bir kolumu suç ortağımın omzuna attım. "Şimdi konumuza dönelim. New York'a taşınmak istiyor muyuz?"

"Off. Bilmiyorum, Tuck."

St. Maarten'e giden tekneye binerken hâlâ konuşuyorduk, ta ki sonunda Sabrina bir elini kaldırıp, "Boston'a dönene kadar karar vermeyi ertelemek için oy veriyorum. Bir süre fikrin yer etmesine izin verelim. Ama... adamım, kesinlikle cezbedici," dedi.

"Çok cezbedici," diye katıldım. "Ama haklısın, bu konuşmaya sonra devam edelim."

Şu anda tek yapmak istediğim eve gidip küçük kızımızı görmekti.

4. KISIM

MİRAS

KOCAMAN, MERMER DÖŞEMELİ BİR TUVALETTE GÜRÜLTÜLÜ bir şekilde işemekten daha fazla onur kırıcı çok az şey vardır. Her nasılsa, memelerimin üzerine çekilmiş, daracık pullu bir elbise bile bunu çekici kılmıyordu. Oditoryumun lobisinden bu tuvalete gelmek çılgın bir koşuydu. Garrett ve Logan'ın arasında durduğum kırmızı halıda, bağıran muhabirlere ve kamera flaşlarına karşı yüzümde bir gülümsemeyle geçen yirmi dakikanın tamamında vücudumdaki her kasın çaresizlik içinde kasılması acı veren bir dayanıklılık egzersiziydi. Limuzinde bir şişe su içmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Son zamanlarda sıvıya sadece baktığımda bile bir yarış atı gibi işemek zorunda kalıyordum.

Blog yazıları ve makaleler bunun geleceğini söylüyordu ama ne kadar kötü olabilir ki diye düşünmüştüm.

Cevap: Çok kötü

Berbat.

Aşağılayıcı bir şekilde uygunsuz.

Hamilelik berbattı.

Şu anda olmak isteyeceğim en son yer Boston şehir merkezindeki bu seçkin oteldi ama kendime durumu kabullenmem gerektiğini söyledim. Bu gece Garrett'ın kariyeri için büyük bir andı ve hiçbir şeyin bu kutlamayı baltalamasına izin vermeyecektim.

Bu da son sekiz haftadır kendimi inandırdığım sayısız bahaneden sadece biriydi.

İlk olarak, en iyi arkadaşlarımızın düğün hafta sonu olduğu için test yapmak istememiştim. Sonra testi yapmıştım ve pozitifti ama kesinlikle Garrett'a söyleyip de sezonun sonunda, böylesine önemli bir dönemde onun dikkatini dağıtamazdım. Takım playofflara odaklanırken de ona haberi veremezdim. Sonra ilk rauntta elendiler ve Garrett o kadar üzüldü ki, sezon sonrasını bir çocuk odası boyayarak geçireceğini söylemek için gözüme doğru zaman gibi görünmedi.

Yine de ona bu gece söyleyecektim. Eve gelip birkaç içki içtikten ve kafası biraz güzel olduktan sonra. Ona sakince anlatacaktım.

"İçkinin bedava olmadığına inanabiliyor musun?" Parlak zeminde iki çift ince topuklu, bulunduğum tuvalet bölmesinin yanından geçerek lavaboların hemen önünde durdu. "LeBron'un karısı bu boka katlanmıyor."

"LeBron'un karısı bir basketbol oyuncusuyla evli."

"En azından bir hediye çantası olacağını düşünmüştüm."

"Ha! İçinde olsa olsa, bir kutu Molson Ice ve Applebee's için bir hediye çeki olurdu."

Bir kahkahayı bastırdım. Gisele ve Victoria Beckham ile South Beach'te dolaşacaklarını umarak NHL oyuncusuyla evlenen kadınlar kaba bir uyanış yaşama eğilimindeydi. Hokey sahnesi sonradan kazanılan bir tattı.

Bu gece, geçen sezondaki başarıların takdir edildiği ödül töreni olan NHL Honors'taydık. Tam olarak ESPY düzeyinde olmasa da Garrett'ın eve Yılın Golü ödülünü getirmesi büyük olaydı. Bu adam oyununu geliştirmek için çalışmayı asla bırakmıyordu. Her gün vücudunu inanılmaz bir strese sokuyordu. Kendisini geride tutan tüm zihinsel engelleri aşmak için kendini zorluyordu. Hayallerinin gerçekleşmesini izlemek için en azından bir geceliğine süslü bir elbise içinde acı çekip her şey normalmiş gibi davranabilirdim. Ve Grace yaz boyu annesini ziyaret etmek için

Paris'e gittiğinden iki kavalyem vardı. Sadece, her on dakikada bir tuvalete koşmak istemiyorsam gecenin geri kalanında hiçbir şey yiyip içmemem gerekiyordu.

"Garrett Graham'ın sakalını kestiğini gördün mü?" dedi kadınlardan biri, ben elbisemi düzeltirken. "Güzelce temizlenmiş."

Kesinlikle öyleydi. Takım playofflarda galibiyet serisine devam edebilmek için tıraş olmamak gibi bir totem yapmıştı. Garrett kirli sakalla seksi görünürdü ama bu biraz onun ötesine geçmişti. O lanet sakalının düzeltilmesine bile izin vermemişti. Kirli ve dağınıktı ve gecenin bir yarısı onu bağlayıp bir çift makasla sakallarına girişmemek için kendimi zor tutmuştum. Bu adamı seviyordum ama o sakal neredeyse sonumuz olacaktı. O hâlini bir daha görürsem sakalını ateşe verecektim.

"Babasını gördün mü? O ailedeki genler inanılmaz."

"Phil Graham burada mı?"

"Evet. Onu kırmızı halıda gördüm. Yaşam Boyu Başarı ödülünü verecekmiş."

Hayal edermiş gibi iç çekti. "Onunla giderdim. Küçük mavi hapa binip onu Orgazm Kasabası'na sürerdim."

"Sen delisin."

"Biliyorsun musun, Garrett'ın birlikte geldiği şanslı kaltak bunu düşünmüştür. Ben düşünürdüm."

Bölmeden çıkarken ani bir kusma isteğini geri gönderdim. Ellerimi yıkamak için lavaboda iki siyah saçlı kadının yanında durdum. Sanırım benim yaşlarımdalardı ama biri çok ağır makyaj yapmıştı ve bu onu çok yaşlı gösteriyordu. Diğeri ise muhteşem kırmızı elbisesiyle genç ve zinde görünüyordu.

"O yatak biraz kalabalık olabilir," dedim hafifçe. "Diğerinin de yanında olduğunu gördüm."

"Kimin?"

"John Logan," dedim onlara bakışlarımız aynada buluşurken. "İlişkimiz eskiye dayanıyor."

Yüzlerine tanıma belirtisi yayılırken kocaman açılmış gözleriyle bana bakakaldılar.

"Şanslı Kaltak," dedim kendimi tanıtarak. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Aman Tanrım, bu çok utanç verici," diye ağzından kaçırdı içlerinden biri. "Bunun için özür dilerim."

"Elbisene bayıldım," dedi diğeri uysalca. Bu, onun zeytin dalı uzatma şekliydi.

Omuz silktim. "Dert etme. Haklısın. Garrett, güzelce temizlendi."

"Ne kadar süredir çıkıyorsunuz?" diye sordu Kırmızı Elbise.

"Üniversite son sınıftan beri."

Gözleri pek de gizli kapaklı olmayan bir şekilde sol elime kaydı.

"Evli değiliz," diye onayladım. "Sadece birlikte günah içinde yaşıyoruz."

Kırmızı Elbise kıkırdadı. "Garrett Graham'la günaha girmek. Fena bir hayat değil."

Kesinlikle kötü bir hayat değildi.

İşimi bitirdiğimde ellerimi kurulayıp veda ederek tuvaletten çıktım. Erkek arkadaşım hakkında konuşmalarına kulak misafiri olmaktan hiç rahatsız olmamıştım. Gerçek şu ki, Garrett'ın babasının törene katılacağını öğrenmek beni daha çok endişelendirmişti. Kimse bize burada olacağını söylememişti. Garrett, Phil'le hazırlıksız karşılaşırsa işler çirkinleşirdi.

Bir görevli yerimi bulmama yardım etti; orada, sıranın sonunda Garrett ve Logan otuyordu. Logan'ın yaklaşan Paris gezisini tartışan oğlanların arasına sıkıştım. Birkaç hafta sonra bir aylığına oraya gidecekti. Şanslı Grace. Logan'ın bir aylık sezon dışı takım aktivitelerinden nasıl kurtulduğunu bilmiyordum. Garrett onları yapmaktan nefret ediyordu.

Logan, "Evimin kadınını görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Ona abartılı bir şekilde tatlı tatlı gülümsedim. "Grace'e ona böyle dediğini söylüyorum."

Yüzü soldu. "Tanrım, lütfen yapma."

Yanımda, Garrett şimdi gözle görülür bir şekilde somurtuyordu. "Bensiz evlendiğine hâlâ inanamıyorum," diye suçladı en yakın arkadaşını.

Gülmemek için kendimi tuttum. "O bir takım oyunu değil, tatlım."

Beni duymazdan geldi. "Senin sağdıcın olmalıydım." Önümden eğilerek Logan'a ters bir bakış attı. "Bu, Wellsy ve ben evlenirken senin de benim sağdıcım olamayacağın anlamına geliyor. Dean'e soracağım. Dean, Tucker ve sen *en son* sen."

Logan da öne doğru eğildi. "Hayır, yapamazsın. Önce ben olacağım."

Garrett iç çekti. "Önce sen olacaksın."

"İkiniz bir oda mı tutsanız?" diye sordum, onlar üzerimden eğilmiş birbirleriyle bakışırken.

"Şşşt, Wellsy," diye azarladı Logan, sanki uygunsuz davranan *benmişim* gibi. "Başlıyor."

Salonun ışıkları kısıldı. Bir an sonra, sahnede geçen sezonun en önemli anlarından hazırlanmış bir sunum oynamaya başladı. Bunu Garrett'ın geniş vücuduna yaklaşma fırsatı olarak değerlendirdim ve dudaklarımı kulağına götürdüm.

"Babanın burada olacağını biliyor muydun?" diye fısıldadım.

Yüzü düştü. Her basın toplantısında o adama karşı kibar davranmak zorunda kaldığında gördüğüm aynı ince dudaklar ve ölü gözler. Moralini bozmaktan nefret etsem de onu uyarmazsam daha da kötü olacaktı.

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Sanırım bir ödül falan verecekmiş?"

"Landon beni uyarmalıydı," diye mırıldandı menajerinden bahsederek.

Eli benimkini sıkıyordu ve kaynayan öfkesiyle savaştığını biliyordum. Babasının etrafında olmak zorunda kalmaktan başka hiçbir şey tepesini daha hızlı attırıp onu karanlık tarafa itemezdi.

Sempati, hâlâ varlığını koruyan mide bulantısına karışıyordu. Bu gecenin Garrett'ın kariyerinde bir başka büyük dönüm noktası olması gerekiyordu, onun için gurur verici bir an. Bunun yerine, bir zamanlar onu döven adamla kameralara gülümsemeye ve poz vermeye zorlanacaktı.

GÖSTERİ BİTTİĞİNDE BARA RESMEN UÇTUK VE HEPİMİZ SONrasındaki parti için bir balo salonuna yönlendirildik. Kızım, bir muhabirin karşısında sıçmaktan korktuğundan genellikle böyle törenlerde içmemden hoşlanmazdı. Bu geceyse ödülü elimden alıp ve yerine bir kadeh viski vermişti. Belki de dikkatimi dağıtacağını umuyordu. Ya da içgüdülerimi körelteceğini. Yine de bundan şüpheliydim. Babam etraftayken, onun yakınlığının tamamen farkında olarak her zaman tetikte beklerdim. İçeri girdiğimiz anda onu fark etmiştim ve o kamera flaşlarının arasından geçerken odanın diğer tarafına kadar onu izlemiştim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Hannah, elindeki soda bardağının kenarından dikkatle bana bakarak. Sanırım bu gece hapse girersem içimizden birinin ayık olması gerektiğini düşünüyordu. "Bunu atlayabiliriz."

"Söylediğine göre oynamazsam Landon kriz geçirir."

Spor menajerim dün gece gıda zehirlenmesi geçirmeseydi bu gece burada beni basına tanıtacak ve odanın içinde gezdirecekti. Sanırım ona bunu için para ödüyordum, bunun işimin bir parçası olmamasını dilesem de.

"Bu yüzden mi Phil'in burada olduğu konusunda seni uyarmadı?"

Tören biter bitmez menajerime kızgın bir mesaj atmak için hiç

"Hayır," diye cevap verdim neşeyle.

Phil'in yörüngesine girmek, batan bir geminin girdabı tarafından su altına çekilmek gibiydi. Ya da bir ters akıntıyla denizde sürüklenmek gibi. Nihai ve kaçınılmaz olan bu güce karşı savaş açmak sizi sadece tüketip hızlıca öldürürdü.

Tek çıkış yolu ilerlemekti.

"Oğlum," diye gürledi ve beni birkaç takım sahibi ve arkalarında birkaç muhabirle el sıkışmam için çekiştirdi. Bana geri dönmeden önce Hannah'ya kaçamak bir selam verdi. O köpekbalığı dişleri sahte bir gülümsemeyle ortaya çıkmıştı. "Don ve çocukları hatırlarsın." Onlara çocuklar diye hitap ediyordu. Net değeri yüz milyarın üstünde olan gruba. Ligin en değerli beş kulübünden üçünün sahiplerine. "Gel de bir fotoğraf çekelim."

Takım sahiplerinden biri bana, "Çılgın bir sezondu," dedi. Babam beni grubun ortasına çeker ve ben yanağımın içini ısırırken birdenbire ödülümü elime tutuşturan adam kameraya poz veriyordu.

"Modern dönemde takımın en yüksek sayı ve asist rekoru." Phil'in bunu nasıl söylediğini görseniz, buzun üstündeki kişinin o olduğunu düşünürdünüz.

Ama sonra fark ettim, onun sorunu hep buydu. Eski parlak günlerinin bittiğini bir türlü kabul edemiyordu. Buzda geçirdiği zaman için Boston'da sevilmesi yeterli değildi, benim aracılığımla yaşamaya devam etmesi gerekiyordu.

Bir efsanenin oğlu olmak gerçek bir cehennemdi.

Özellikle de o efsane eskiden seni dövüyorsa. O efsane, annene eziyet ediyorsa ve ikinize de canı istediği zaman rafa kaldırabileceği ödüller gibi davranıyorsa. Adamın göğsünü yarıp açarsanız, kalp yerine bir parça kömür bulurdunuz. Ruhu katran kadar siyahtı.

"Gelecek yıl bu ihtiyarın rekorunu kırmanın peşinde misin yoksa?" diye sordu başka bir takım sahibi. Bir bardak şampanyayı kafasında dikmeden önce güldü.

"Göreceğiz," dedim, Phil'e bakmamak için bir gözüm Hannah'tan ayırmadan ağzımı viskiyle doldurdum.

Bu bir işkenceydi. Tüm bu saçma dans. Yaşlı adamla birbirimizden nefret etmiyormuşuz gibi davranmak. Onun "koçluğunun" izlerini hâlâ üstümde taşımıyormuşum gibi benimle gurur duyan babayı oynamasına izin vermek. Maskelerimizi takmıştık çünkü kimse gerçeği duymak istemiyordu: Tüm spor camiası ayaklarının altına çiçekler sererken aslında Phil Graham'ın istismarcı bir orospu çocuğu olduğunu.

Neyse ki en iyi arkadaşım ve takım arkadaşım bardan küçük grubumuzu fark etti. Yüzümdeki ifadeyi okuyan John Logan bize doğru ilerledi.

"Hey, adamım," dedi hafif sarhoş bir sırıtışla. Elindeki bir şişe birayı sallarken kendini bizimle kamera arasına soktu. "Kızıl Saçlı Fred'i hatırlıyorsun, değil mi? Bizim ekipten. Yengeç börekle-rinin orada ona rastladım. Gel de selam ver."

"Doğru. Fred." Çakırmama konusunda bu kadar kötü iş çıkarmasına duyduğum keyifle bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. "Dostum, onu yıllardır görmedim."

Hannah'nın elini tuttum ve Phil'le takım sahipleri arasından çıktım. Bu onu epey hoşnutsuz etmişti.

"İzin verirseniz," dedim kibarca ve sonra olabildiğince uzaklaşıp resmen odanın diğer tarafındaki dekoratif saksı bitkilerinin arkasına saklandık.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Hannah, ödülü elimden alıp yerine bir kadeh viski koyarak. "Bir parçam bu şeyle babanın kafasını patlatmanı bekliyordu."

Buruk bir şekilde sırıttım. "Bana biraz güven. O kadar da barbar değilim."

"Dostum, bu garipti," dedi Logan.

"Her şey yolunda. Kurtardığın için teşekkürler. Bana sağlam bir iyilik yaptın."

"Evet, şey, bu hafta sonu yeşil sahada bunu telafi edebilirsin.

Takım doktoru sırt spazmlarımı harekete geçirdiğinden ağır bir şey taşımamam gerektiğini söyledi."

Güldüm. Sırt spazmlarıymış, götüm. "Sopalarını taşımam," dedim ona. "Çaylaklar bunun için var."

"Lütfen bana birinin bunu kaydettiğini söyle." Hannah kaburgalarımı dürterek bir kahkaha attı. "En son golf oynamayı denediğinde, o adamın ön camının parasını biz ödemiştik, hatırladın mı?"

"O lanet arabasının deliğin orada olması benim suçum değil."

Yeşil gözleri bıkkınlıkla doldu. "Arabası olması gereken yerdeydi – park yerinde. *Delik* ise tam yüzünün önündeydi."

"O kız da öyle demişti," dedi Logan kaşlarını oyunbaz bir tavırla aşağı yukarı oynatarak.

"İğrenç," Hannah onun omzuna vurdu.

"Logan geçen sefer bir ağaca vurdu," diyerek baskıyı biraz üzerimden atmaya çalıştım. "Üstünde bir kuş yuvası vardı ve çimenlere düşünce bütün yumurtalar kırıldı."

Logan bana dik dik bakıyordu. "Vay. 'Bunu mezara götürüyoruz' sözünün neresini anlamadın?"

"Sen doğmamış kuşları mı öldürdün?" Hannah dehşete düşmüştü.

"İsteyerek olmadı," diye savundu Logan. Bana yaklaşıp, "İspiyonculuk cezasız kalmaz, G. Bunu unutma," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim. "Ne yapacaksın? Turnuvada beni yenecek misin? Hem de Bir-Dilek-Tut çocuklarının önünde?"

Gerçi bu sefer Bir-Dilek-Tut için oynadığımızdan emin değildim. Sanırım bir hayvan kurtarma etkinliği olabilirdi. Her yıl kulüp, büyük bağışçıların takım üyeleriyle bir tur golf oynamak için para ödediği bu hayır amaçlı golf turnuvasını düzenlerdi. Veya bizim durumumuzda, bazılarımızın topları ağaçlara ve park yerlerine fırlatmasını izlemek için para ödedikleri de söylenebilirdi.

"Ah, lanet olsun. Bu pislikleri buraya kim soktu?"

O tarafa baktığımızda Jake Connelly'nin kalabalığın arasından sıyrılıp yavaş adımlarla bize doğru geldiğini gördük. Laci-

yeni bir takım elbise giymişti. koyu renk saçları arkaya taranmıştı ve temiz traşlıydı. Benim gibi o da playofflardan elendikten sonra sakalını kesmişti.

Connelly Stanley Cup finaline çıkmayı üç saniyeyle kaybeden Edmonton'daki çaylak yılını daha yeni noktalamıştı. Kelimenin tam anlamıyla üç saniye. Ottawa'ya karşı serileri 3-3 berabere bitmişti ve yedinci oyunda bir gol farkla öndeydiler... ki Ottawa oyunun son üç saniyesinde her spor kanalının yıllar boyunca tekrar tekrar göstereceği tesadüfi bir gol atmıştı. Lanet pak bir adamın koçundan sekmiş ve Edmonton'ın hazırlıksız yakalanan kalecisinin yanından geçmişti. Ardından Ottawa, OT'de seriyi kazanmıştı ve yazılan tek şey buydu.

"Tam zamanında." Logan birasını bitirdi ve boş bardağı Jake'e vermeye çalıştı. "Koş ve bana yenisini getir, olur mu Çaylak?"

"Evet, aslında yapardım." Connelly, Yılın Çaylağı ödülünü ve kendi bira şişesini elinde tutuyordu. "Ama ellerim biraz dolu."

"Şu çocuğa bak," dedim başımı iki yana sallayarak. "Nereden geldiğini çoktan unutmuş."

Yanımda Hannah, Connelly yakınına her geldiğinde yaptığı gibi parlayan gözlerle onu izliyordu. Eminim o uzaklaştığında her zamanki gibi kolumu dürtecek ve "Çok yakışıklı," diye fısıldayacaktı.

Şahsen bunu hiç anlamıyordum. Yani, kesinlikle yakışıklı bir çocuktu ama Wellsy kiminle çıktığının farkında mıydı?

"Merhaba Jake." Hannah ona sarılmak için öne çıktı. "Tebrikler. Görünüşe göre Edmonton senin için iyi gidiyor."

"Teşekkürler." Mütevazı bir şekilde omuz silkti. "Evet, şikâyet edemem."

"Seninle gurur duyuyorum," dedim içtenlikle. Diğer oyuncuların lige başarıyla girmesini görmeyi seviyordum.

"Bunu eski Harvardlı bir adama söylediğine inanamıyorum," dedi Logan, mavi gözleri bir suçlamayla parlayarak. Jake'e dönüp bir kaşını kaldırdı. "Koç'un kızı nerede? Kalbini kırdı mı?"

"Ah, kahretsin. Doğru ya." Bu salak gitmiş ve ölmek istediği

için Koç Jensen'ın kızı Brenna'yla takılmıştı. "Siz ikiniz hâlâ birlikte misiniz?"

"Evet, aramız iyi."

Etrafa bakındım. "O da burada mı?" Brenna'yı yalnızca birkaç kere görmüştüm ama havalı birine benziyordu.

Connelly başını iki yana salladı. "Aslında bu sabah erkenden Viyana'dan sırf bu partiye gelmek için geldi. Arkadaşı Summer ile Avrupa turuna çıkmıştı – aa, siz de onu tanıyorsunuz. Di Laurentis'in kız kardeşi." Omuz silkti. "Her neyse, evet. Yorgundu, bu yüzden biraz uyumak için odaya geri döndü."

"Sana bir tavsiye vereyim," dedi Hannah, ona sırıtarak. "Kız arkadaşın ödül aldığını görmek için başka bir kıtadan geldiğinde ve erken yatmak istediğini söylediğinde, onunla git."

Connelly bana ve Logan'a baktı. Ciddi bir tavırla onaylayarak kafa salladık. Bu konuda Wellsy ile tartışmayacaktım. Eve döndüğümüzde kutlama seksi yapabilmeyi umuyordum.

"Peki o zaman," dedi Jake, birasını içip şişeyi Logan'a vererek. "Sanırım sizinle sonra görüşürüz. Ve tebrikler," dedi bana. Ödülümü işaret etti. "Fazla rahatlama, yaşlı adam. Gelecek yıl o şey için geliyorum."

"Buzda görüşürüz, ufaklık."

"Çok yakışıklı," diye bir nefes verdi Hannah, o uzaklaşır uzaklaşmaz.

"Kendine hâkim ol," diye azarladım.

Connelly ayrılır ayrılmaz Logan omzuma dokunarak takımın genel müdürünün Phil'le bize doğru geldiğini gösterdi. "Gizlice kaçmak istersen hallederim," dedi çünkü o en iyi arkadaşımdı.

"Geceyi bitirelim mi?" diye sordum kız arkadaşıma.

Çok net bir şekilde onaylayarak kafasını salladı. "Hadi bu lanet yerden gidelim."

Onlar bizi köşeye sıkıştıramadan yan kapıdan çıkıp kaçtık.

EVE GELDİĞİMİZDE GERİLİMİ HÂLÂ OMUZLARIMDA HİSSEDİYORDUM. Sanki derin nefes alamıyormuşum gibi göğsüm sıkışıyordu ve bunuma da bir türlü yüzleşemediğim bir ağırlık çökmüştü. Hannah'ya odaklanarak Phil'i unutmaya çalıştım ve rahatlayacağımı sandım ama odada bizimle tam olarak ayırt edemediğim başka bir şey vardı. Hannah yüzünü yıkıyor ve dişlerini fırçalıyordu ama sanki gözünün ucuyla beni izliyormuş gibiydi. Ama bir şey düşündüğü zamanlar ölüdüğü gibi sıkışmıştı.

"Ne?" dedim ağzımdaki suyu lavaboya tükürürken.

Aynadan yansımamı izliyordu. "Bir şey demedim."

"Düşündüğünü duyabiliyorum."

"Düşünmüyorum."

"Bana bir şey söylemek istiyormuşsun gibi görünüyor."

"Hayır. Yemin ederim."

"Şöyle yüzü."

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Tam ağzına.

"Her neyse." Zoru oynayacaksa, bu gece onun için savaşacak enerjim yoktu. Yüzümü yumuşak bir havluyla sildim ve sonra koridordan evimizin ana yatak odasına girdim.

Kataja girdim ve Hannah yanıma gelip ağzı kapatana kadar sarıldım. Kan dondu ve elini çıplak göğsüme koydu.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Garip davranmak istemedim. Sadece seni ve babanı düşünüyordum. Bu gecenin senin için zor olduğunu biliyorum, bir önemi olacaksa kendini iyi idare ettiğini düşünüyorum."

Onu kendime doğru çektim, elim ince kolsuz bluzunun ucuyla oynuyordu. "Yemin ederim, o sevimsiz sırıtışıyla kolunu her omzuma koyduğunda ona bir yumruk atmak istiyorum. O çok ikiyüzlü biri. Ve hepsi onu seviyor."

Bir süre sessiz kaldı.

"Ne?" diye zorladım.

"Bilmiyorum... Sadece düşünüyorum. Belki de konuşmanızın zamanı gelmiştir."

"Neyi konuşmanın?"

"Babana nasıl hissettiğini söyle. Mesafesini korumasını tercih ettiğini."

Bir kahkaha patlatmadan edemedim. "Benim bir şey hakkında ne hissettiğimin onun için bir önemi yok. Her şey dışarıdan nasıl göründüğüyle alakalı."

"Deneyebilirsin. Eğer kendin için bazı sınırlar çizmezsen..."

"Bırak gitsin." Sesim istediğimden daha sert çıktı ve Hannah'nın geri çekildiğini hissettim. Dudaklarımı yumuşak saçlarına bastırarak hızla onu yakınıma çektim. "Özür dilerim. Çıkışmak istemedim. Onunla konuşmanın yardımcı olacağını düşünseydim bunu uzun zaman önce yapardım, bana güven."

"Hayır, anlıyorum."

"Ne dediğimi umursamıyor. Bu yüzden beni böyle etrafta çok kişinin olduğu partilerde köşeye sıkıştırarak tuzağa düşürüyor. Onu yok sayarsam bunun olay olacağını biliyor. Ertesi sabah basına yansıdığı zaman, onu olduğu kadar beni de utandıracak bir olay."

Hannah öfkeyle homurdandı. "Seni bu kadar etkilediğini görmekten nefret ediyorum. O güce sahip olmamalı."

"Biliyorum, bebeğim." Ona sarıldım çünkü sıcak vücudunun benimkine sokulması çirkin düşünceleri kafamdan kovmama

[illegible] buluyordu. "Ve bu gece benim için [illegible] [illegible] hissettirdin. [illegible]"

"Her zaman [illegible]." [illegible] sonra [illegible] [illegible].

[illegible] sonra bile de bir saat [illegible]. [illegible] hâlâ [illegible] bakıyordum ve her şey zihnimde [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] bana yaptıkları için bir [illegible] ile [illegible]. Annemle yaptıkları için. En küçük bir [illegible] ile yoktu. Bir adam nasıl bu kadar [illegible] bir şey [illegible]?

"[illegible] mı?" diye fısıldadı Hannah. [illegible] [illegible] mı yoksa hiç uyuyamadı mı emin olamadım.

"Evet," diye yalan söyledim çünkü [illegible] de gerçeği [illegible] geçirmesine gerek yoktu.

[illegible] de beni [illegible]. Benim güzel ve [illegible] [illegible] beni [illegible].

Bunun yerine parmakları göğüs kafesimin [illegible] aşağıya doğru kaydı. [illegible] [illegible] geçirdi. [illegible] için [illegible] pijama altımı aşağı [illegible] bana sıkı sarıldım.

Bana dokunduğu an sertleşmiştim.

"Yapmana gerek yok," diye fısıldadım.

"Çok tatlı."

"Yapmanı [illegible] değil." Karanlıkta [illegible]. Bunu bir [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] gibi [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] ve [illegible] aşağıdan yukarıya [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] dilim [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] yoktu.

[illegible] [illegible] an [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] ve [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

"[illegible]," dedim [illegible]. "[illegible] [illegible] [illegible]."

"[illegible] ettim." [illegible] sonra dili [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

çizmek için çıktı. Yavaş ve kasti. Tembel, işkence dolu bir keşif gibiydi. Omuzlarımdaki gerginliğin hafiflediğini hissediyordum. Onu iş başında izlerken diğer tüm düşünceler buharlaşıyordu.

Yanımda havada olan kıçını sertçe avuçladığımda bu biraz daha hızlanmasına neden oldu. Başı her yukarı çıktığında zarif parmakları da sikimden yukarı kayıyor, sonra sıcak ve ıslak ağzı aç bir şekilde aşağı iniyordu. Siktir. Bu şekilde uzun süre dayanamayacağımı biliyordu. Hannah bu konuda fazlasıyla iyiydi.

"Geleceğim," diye mırıldandım boğuk bir sesle.

Sikimin etrafında gülümsediğini hissediyordum ve bu tetikleyiciydi. Zevk içinde inleyerek bir roket gibi patladım. Her kasım kasılırken ve içimdeki düğüm çözülürken beni ağzından serbest bıraktı ve zevk dalgalarım bitene kadar beni okşadı.

Beni temizleyip yatağa döndüğünde nefesim kesilmiş ve tükenmiş bir hâldeydim.

Yanıma uzandı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Daha iyi misin?"

Uyuyakalmadan önce cevap verip veremediğimden emin değildim.

Başımda dün geceden kalma bir ağrı vardı ve sabah kendimi bir kâse mısır gevreğiyle kanepeye attığımda telefonum çaldı. Uyandığımda Hannah gitmişti. Son zamanlarda, yeni bir rapçiyle albüm hazırlamak için stüdyoda on, on iki saat çalışıyordu.

TUCKER: Büyük geceni çevrimiçi izlemek için parti düzenledim. Kamera seni her burnunu karıştırırken çektiğinde içtik.

DEAN: Dün gece giydiğin o dar pantolon. Erkek bedeni de var mı?

Grup sohbetindeki mesajları gördükten sonra gözlerimi devirdim. Arkadaşlarım tam bir göttü. Karşılık olarak, onlara Logan'ın dün gece çektiği bir fotoğrafı gönderdim; bir elimde ödülümü, diğer elimde bardan çaldığı pahalı bir burbonın beşte birini tutarken ona ortaparmağımı gösteriyordum.

DEAN: Bu arada cidden. Tebrikler.

TUCKER: Seninle gurur duyuyorum.

BEN: Teşekkürler, götler. Minnettarım.

LOGAN: Neden kimse beni tebrik etmiyor?

DEAN: Sen ödül kazandın mı?

DEAN: Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

TUCKER: Seneye artık.

LOGAN: Evlenmemden bahsediyorum...

DEAN: Tek bir kişi bile bunun hakkında konuşmuyordu!

TUCKER: Hiç kimse.

LOGAN: Yalan söylemeyin. Hepinizin bunu düşündüğünü biliyorum.

BEN: Hayır düşünmüyorduk.

TUCKER: Hem de hiç.

LOGAN: Bu Paris seyahatinin balayı olarak kabul edilip edilmediğini tartıştık. Ben evet diyorum çünkü, şey, Avrupa. Balayının merkezi. Ama Grace, biz bir anda evlenmeye karar vermeden önce gidip annesini görmeyi planladığı için bunun sayılmayacağını söylüyor. Ama bu bir balayı, değil mi?

DEAN: Bu konuyu Tuck'a bırakıyorum.

TUCKER: Balayı sayılmaz. Farklı bir şey planla, seni kolaycı piç.

LOGAN: Hı-hı çünkü plaj tatili çok orijinal.

TUCKER: Neredeyse bir uçak kazasında ölüyorduk ve sonra lanetli bir bebek için denizde cenaze töreni düzenledik. Bunu geçmeyi dene.

DEAN: Seni piç. Sabrina'nın şaka yaptığını düşünmüştüm. Gerçekten Alexander'ı okyanusa mı attınız??

TUCKER: Yaptığımızdan emin olabilirsin.

Mesajının sonuna gülen yüz ve şükreden eller emojisi koymuştu.

Vay canına. Hepimizin yapmak istediği şeyi yapmak için nihayet birinin inisiyatif almasını tüm kalbimle onaylıyordum. Yalnızca bunun Tucker olmasını hiç beklemiyordum. Önce Logan'ın patlayacağını düşünmüştüm. Ya da belki Allie'nin. Ama kazanan Tuck olmuştu.

LOGAN: Güzel. OKŞKS

DEAN: Bu da ne demek, dostum? Neden sürekli bunu yapmak zorundasın?

BEN: Bekle, ben çözdüm sanırım.

Ekrana odaklandım, beynim Logan'ın kısaltmasını çözmeye çalışıyordu. Onunla kozmik bir zihinsel bağlantımız vardı. Sonunda, bir tahminde bulundum.

BEN: O korkunç şeyden kurtulduğumuza sevindim.

LOGAN: Yaklaştın!!! Korkutucu şeyden.

TUCKER: Gitmem lazım. Bugün kreşte Babam & Ben günü.

DEAN: Ezik.

Telefonumu boş mısır gevreği kâsemin yanına bırakıp kanepeye yayıldım. Sezon bittiğine göre televizyonun önünde uzanmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Menajerim aradığında orijinal *Jurassic Park* üçlemesinin yarısındaydım.

"Hey, dostum. N'aber?"

"Elçiye zeval olmaz," diye başladı Landon, normalde kullandığı küstah sesin yerini çekingen bir ton almıştı.

"Ne oldu?" Kafamdan bir düzine senaryo geçiyordu. Takas edilmiştim. Takım taşınıyordu. Takım satılmıştı. Koç görevden alınmıştı.

"Sana bu teklifleri iletmekle mükellef olduğumu hatırlaman lazım."

"Sadece söyle artık."

"*Miras* programı için ESPN'deki bir yapımcıdan telefon aldım," dedi.

"Birinin oturma odasında oturdukları ve adamın sürekli ağladığı program mı?"

"Şey, evet. O program."

"Tamam. Yani beni mi istiyorlar? Kalbimi bir şöminenin önünde açacak değilim ama..."

"Olay şu," diye lafımı kesti. Ama sonrasında konuşmaya devam etmedi.

Doğrulup ellerimi karışık saçlarımın arasından geçirdim. Landon'ın her zaman söylediği gibi, bu bir sporcu olarak markamın profilini yükseltebilecek türden bir fırsattı. NHL Honors'tan sonra geleceğini umduğumuz türden bir şeydi. Yine de bir şeyler yolunda değildi.

"Dostum, ne?" diye ısrar ettim. "Beni endişelendiriyorsun."

"Seni ve babanı birlikte istiyorlar."

"Siktir git," diye bağırdım acı bir gülüşle.

"Bekle. Beni dinle."

Landon hızla konuşmaya başladı ve kariyerlerimizi karşılaştıran bir tür baba-oğul hikâyesi yapmak istediklerini açıkladı. Adamdan nefret etmesem bile kulağa aptalca bir fikir gibi geliyordu. Bir ebeveynin gölgesinde büyümek yeteri kadar zordu. Tüm kariyerinin onunla kıyaslanması hiçbir oğulun girmek istemeyeceği bir toptu.

"Yakalamak istedikleri açı bir 'nereden geldin ve nereye gidiyorsun' hikâyesi. Bazı eski aile fotoğrafları olacak. Senin çocukluğun falan. Babanın sana paten kaymayı öğrettiği gölette. Sonra profesyonel olarak kırdığı rekorlar. Bu tür bir şey. İki saatlik bir bölüm."

"Evet, asla olmaz."

"Bak, seni anlıyorum," dedi daha anlayışlı bir ses tonuyla. "Anladığımı biliyorsun, G."

Landon, Phil Graham'la olan geçmişim hakkında her şeyi biliyordu ama ona hemen anlatamamıştım. Çaylak sözleşmemi

imzaladıktan sonra bu tür taleplerden kaçmak karmaşık bir hâl almıştı ve sonunda ona iğrenç aile sırlarını anlatmak zorunda kalmıştım. Söylememe gerek bile yok, çok garip bir konuşma olmuştu. Menajerime babamın beni dövdüğünü itiraf etmek çok utanç vericiydi. Kahrolasıca yaralayıcıydı.

Hannah her zaman bundan utanmamam gerektiğini, benim hatam olmadığını, bunu durduramayacağımı falan filan söylerdi. O kadını ölesiye seviyordum ama hatunların her şeyi terapiye dönüştürmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Benim hatam olmadığını ve bunu durduramayacağımı biliyordum – en azından ergenliğe girip ondan daha iri olana kadar. Ve yanılmayın, öyle de bir durdurmuştum ki. Ama utanç duygumun üstesinden gelmek yıllarımı almıştı, ki ne zaman yeni birine geçmişimi anlatmak zorunda kalsam hepsi döne döne yüzeye çıkıyordu.

Hepsini yeniden yaşamaktan yorulmuştum.

Bu programa katılmayı reddetmem Landon için sürpriz olmamalıydı, bu yüzden keşke teklifi baştan bana getirmeseydi.

"Bununla birlikte," diye devam etti, "hayır dersen nasıl görüneceğini düşünmen gerektiğini düşünüyorum."

"Nasıl göründüğü umurumda değil. O senin işin." Çenemi sıktım. "Birkaç fotoğrafta gülümsemek sorun değil. Kendimi tutup iyi çocuğu oynayabiliyorum. Ama bir muhabirin ve bir TV kamerasının önüne geçip de o adamın yanında saatlerce sanki bir canavar değilmiş gibi oturacak değilim."

"Seni anlıyorum..."

"Tanrı aşkına, Landon. Röportajda annemden bahsettiği an onu döverim. Ve sonra *bununla* başa çıkmak zorunda kalırsın. O hâlde neden küçük risk değerlendirmelerinden birini yapıp hangi çöküşün daha kötü olacağına karar vermiyorsun? Hayır demek ya da televizyonda onu dövmem. İstediğini seç."

"Tamam. Anlaşıldı. Onlara pas geçeceğimizi söylerim. Şu anda ekranda olmak istemediğini falan söylerim. Bir şeyler düşünürüm."

Telefonu kapattıktan sonra şakaklarım daha da fazla zonkla-

maya başlamıştı. Onları ovmak için uzandım ve bir dizi sessiz küfür savurdum. Bir şekilde bu işte babamın parmağı olduğunu biliyordum. Bahse girerim bu fikri kanala kendisi vermişti. Bunu yapmadıysa bile, teklifin iletilmesini istemişti. Bunu bilerek yapıyordu. Benimle uğraşmak için. Bana pusuya yattığını, her zaman orada olduğunu ve her zaman orada olacağını hatırlatmak için.

Ve işe yarıyordu.

GUMBY ADINDA İKİ METRELİK BİR HERİF OMZUMUN ÜZERİNde dikilirken kontrol odamda şarkı sözleri hakkında tartışan bir düzine kadar insan vardı.

"Bütün bu düğmelerin ne işe yaradığını biliyor musun?" diye sordu, Yves St. Germain'in az önce icra ettiği dizelerin üstünkörü bir düzenlemesini yapışımı izlerken.

"Hayır," dedim, canlandırmak için Nice'ın gerçekten sevdiği keman demosunu eklerken. "Hiçbir fikrim yok."

Patch, "Dostum, hanımefendiyi rahatsız etmeyi bırak," dedi. Yanımda, tekerlekli sandalyesine yaslandı ve düşmenin eşiğinde salındı. "Sana doksanlarda annenin okul kıyafetlerini taksitle alıp giydirdiği gibi nasıl giyineceğini söylemeyecek."

Gumby, "Hey, ben ciddiyim," dedi. Kısıcılardan birine uzandı ve elini ses mikserimden uzaklaştırdım. "Çok fazla düğme var. Tüm bunları yapmayı nasıl öğreniyorsun?"

Gözlerimi kısıp, "Kimseye söyleme ama ben burada bile çalışmıyorum," diye fısıldadım.

Alayla homurdandı ve başını iki yana sallayarak gülümsedi.

"Hepiniz ondan uzaklaşın ve kadının işini yapmasına izin verin." Nice, ona seslenmemi istediği ismiyle Yves, kısa bir aradan sonra kontrol odasına geri döndü. Rapçi adı YSG'ydi ama

büyürken takma adı "Nice'" idi. Çünkü o iyi bir çocuktu. Saçma derecede ahlaklıydı ve buna bayılıyordum.

"Her şey hazır," dedim. "Gel de dinle."

Sabah yediden beri bunun üstüne çalışıyorduk. Çocuk sadece on dokuz yaşındaydı ama ciddi bir iş ahlakı vardı. Bu kadar iyi anlaşmamızın en temel nedeni buydu. İkimiz de başka yerde olmaktansa stüdyoda olup parçayı kurcalayarak deneysel çalışmalar yapmayı tercih ederdik.

Son parça için şu âna kadar kaydettiklerimizi çaldım. Ekibi dinlerken sessizleşti, ritme göre başlarını sallıyorlardı. Sonra kemanlar girdi ve Nice ıslık çaldı, yüzüne kocaman bir sırıtış yayılmıştı.

"Evet, Hannah. Burası manyak olmuş."

"Bu kaydın altına biraz doğaçlama girebilir misin?" diye sordum. "Kaydı daha derinleştirelim."

"Bu fikri sevdim. Hadi deneyelim." Sonra parlak sarı ceketinin cebinden bir kutu çıkardı. "Bu arada sana küçük bir şey aldım. Tüm sıkı çalışmaların için."

Gülmeden duramadım. "Sana bana hediye almayı kesmeni söylemiştim!"

Bu çocuk onu her gördüğümde bana "küçük bir şey" getiriyordu. Nice geçen yıl single'ı viral olduktan sonra büyük bir albüm sözleşmesi imzalamıştı. Şimdi tam olarak ne yapacağını bilmediği kadar parası olduğu için onu etrafa saçıyordu.

"Ama sana minnettar olduğumu göstermeliyim." Gülümsemesi o kadar içtendi ki karşısında eridim.

"Dostum, kendine bir muhasebeci bulmalısın," diye tavsiye verdim. "O paranın bir kısmını yaşlanacağın zamanlar için kenara koy."

Gumby, "Adama biraz kripto para almasını söyleyip duruyorum," dedi.

"Hayır, ahbap. O bokun bütün ülkenin bir yıllık elektrik ih-

---

* (İng.) İyi –çn

yacını karşılayacak kadar elektrik tükettiğini biliyor musun?" Nice ciddi ciddi konuşuyordu. "Siktir et."

Kutumun içinde güzel bir saat vardı. "Bu harika," dedim ona. "Ama çok pahalı. Gerçekten kabul edemem."

"Ama beni küçük düşürmek istemiyorsun, bu nedenle kabul edeceksin," dedi ışık saçarak. "Okyanustaki plastikler geri dönüştürülerek yapılmış. Bunlardan sadece yirmi tane yapmışlar. Üç tanesi Elon Musk'ta." Sonra kendisinin dört tanesini taktığını göstermek için ceketinin kollarını yukarı sıvadı. Her bileğinde iki tane vardı. Al bakalım, Musk. "Yüzen çöp adasını Pasifik'ten çeken tekneyi finanse ediyorlar."

Hayranlıkla başımı salladım. "Bu harika. Teşekkürler."

Rapçiler söz konusu olduğunda, Nice benzersizdi. Sözlerinin çoğu iklim değişikliği ve onu korumak hakkındaydı. Tutkulu olduğu konular farklıydı. O tanıdığım en zeki gençlerden biriydi ve bu müziğinden ve kafiye düzeninden belli oluyordu.

"Hey, Hannah'nın erkek arkadaşının dün gece bir hokey ödülü kazandığını biliyor musunuz?" dedi deri koltuğa yayılıp telefonlarına gömülmüş arkadaşlarına. Çocuk resmen kendi ekibiyle geziyordu.

"Hokey mi?" dedi Gumby, başını kaldırarak. "Onu terk et. Sana Celtics'ten bir arkadaşımı ayarlayabilirim."

"Teşekkür ederim ama almayayım."

"Nasıl geçti?" diye sordu Nice.

"Harikaydı. Onunla çok gurur duyuyorum," dedim sırıtarak. "Egosu artık dayanılmaz bir boyuta ulaşmak üzere olsa bile."

"Ona tebrik ettiğimi söyle. Ve kendini çok beğenmesin."

Nice'ın tribi de böyleydi. Kendini çok beğendiğinden değil ama içinde bir diva gizliydi. Bazı insanlar süperstar olmak için doğardı.

Kayda geri döndük ancak kendimi kötü hissetmeye başlamam çok uzun sürmedi. Sandalyemde kıpırdandım. Burası gittikçe ısınıyordu ve ağzımda ekşi bir tat vardı. Off, hayır. Hayır, hayır, hayır. Burada değil, lanet olsun. Ama bunu durduramaz-

dım. Nice'ın nakaratının ortasında, "İşemeliyim!" diye bağırıp sandalyemden fırladım. Arkamda utanç verici bir kahkaha dalgası bırakarak odadan dışarı koşturdum ve Patch'in, "Tanrım, bu kadınların mini minnacık mesaneleri, ahbap," dediğini duydum.

Neyse ki beş metreden yakın mesafede bir tuvalet vardı. Birkaç dakika klozetin başında durdum; hızlı ve kesik nefesler alıyor, mide bulantısı dalgaları arasında yutkunuyordum. Ama hiçbir şey gelmiyordu. Günlerdir böyleydi ve dayanabileceğim kadarını yaşamıştım.

Ellerimi yıkayıp yüzüme biraz soğuk su çarptıktan sonra yeni mesajım olup olmadığını kontrol etmek için telefonuma baktım.

ALLIE: Beni habersiz bırakma. Söyledin mi??

İç çektim. Allie benim en iyi arkadaşımdı ve onu ölesiye seviyordum ama beni deli etmeye başlamıştı. Ona hamile olduğumu söylediğimden beri Garrett'la konuşmam için peşimdeydi. Bu gülünç bir eylem planı falan olduğundan değildi. Yani tabii ki bu bebeğin babasına onun bu bebeğin babası olduğunu söylemem gerekiyordu. Ama baskı altında hissetmeye başlamıştım ve bu, midemi daha da çok bulandırıyordu.

BEN: Hayır. Törende babasıyla karşılaştık. İyi bir zaman değildi.

Mesaj yazmak yerine beni hemen aradı.

Açıp, "Selam. Hâlâ stüdyodayım, o yüzden uzun konuşamam," diye cevap verdim.

"Ah, merak etme, bu uzun sürmeyecek." Sesi yarı azarlayıcı, yarı şefkatliydi. "Han Han. Sabahın ikisinde kanepede turşu ve bütün bir kırmızı kadife keki yemeye başladığında bunu anlayacaksın. Ona söylemelisin."

"Ofi, yemekten bahsetme." Bu düşünce yine midemin çalkalanmasına sebep oldu. "Şu an tuvaletteyim kusmamaya çalışıyorum."

"Hı-hı. Gördün mü? İçmemen, her on dakikada bir işemek veya kusmak için tuvalete gitmen de eninde sonunda fark edeceği bir şey."

"Ona söylemem gerektiğini biliyorum. Ama her denediğimde yapmamam için bir sebep çıkıyor."

"Eğer sebep bulmak istersen her zaman bulursun."

"Allie."

"Sadece söylüyorum. Belki de bir nedenden dolayı mı oyalanıyorsun diye kendine sormalısın."

"'Bir nedenden dolayı' derken ne demek istiyorsun? Tabii ki oyalanıyorum ve nedenini tam olarak biliyorum." Boğazımda isterik kahkahalar kabardı. "Demek istediğim, ne de olsa bu hayatımızı sonsuza kadar değiştirecek bir şey falan değil. Bu neden korkutucu olsun ki?"

Garrett ve ben çocuklar hakkında ciddi bir konuşma yapmamıştık bile. Konuyu açmak için hamile kalmak ve pat diye söyleyivermek harika bir yöntem gibi görünüyordu. Nasıl tuzağa düşmüş gibi hissetmeyecekti ki?

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi tereddütle. "Onu doğurmak istiyor musun?"

Dişlerim altdudağıma battı. Olay buydu. Büyük soru. Geceleri, o uyurken Garrett'a bakıp bir yıl sonra hayatımızın nasıl olacağını hayal etmeye çalışırken beni uyutmayan soru.

"Mükemmel bir dünyada, doğru zamanda mı? Tabii," diye itiraf ettim, sesim hafifçe titreyerek. "Her zaman iki çocuğumun olmasının çok güzel olacağını düşündüm. Bir erkek ve bir kız." Tek çocuk olarak büyüdüğüm için kardeşleri olan arkadaşlarımı hep kıskanmıştım. Etrafta başka bir çocuğun olması çok eğlenceli görünüyordu.

"Ama?" diye araya girdi Allie ben devam etmeyince.

"Fakat bir hokey ailesi olmanın gerçekleri bunu kolaylaştırmıyor. Aylarca evden uzakta olacak, bu da temelde bir bebeğe tek başıma bakacağım anlamına geliyor. Tam olarak ideal bir durum değil."

Çocuksuz bile zor bir yaşam tarzıydı. Sezon öncesi ve sonrası arasında kalan sürede hokey hayatı seyahat, uzun saatler boyunca antrenman ve yorgunluk demekti. Garrett kapıdan girdiğin-

de, yatağa yığılmadan önce yemek yiyecek enerjisi bile kalmamış oluyordu. Çocuğumuz bir yana, kendimiz için bile çok az zaman vardı. Bunun üzerine bir de ağlayan bir yenidoğan mı eklenecekti?

Panik boğazımdan yukarı tırmanmaya başladı. Sertçe yutkundum, tekrar konuştuğumda sesim titriyordu. "Bunu tek başıma yapamam, Allie."

"Ah, bebeğim." İç çekişi hatta yankılandı. "Ailenin daha yakın yaşamaması çok kötü. En azından biraz yardım ederlerdi."

"Bu harika olurdu ama imkânsız."

Ailem, büyüdüğüm Indiana'daki berbat küçük kasabada ikinci bir ev kredisi borcunun altında kalmıştı. Muhtemelen hayatlarının geri kalanında onları o sefil yerde tutacak bir borç dağının altına gömülmüşlerdi.

"Bak. Ne olursa olsun," dedi Allie, "ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa. Tek yapman gereken aramak ve hemen Boston'a gelen bir sonraki uçağa veya trene atlarım. Gerekirse otostop çekerim."

"Biliyorum ve seni bu yüzden seviyorum. Teşekkür ederim." Batan gözlerimi kırpıştırdım. "Şimdi işe dönmeliyim."

Aramayı bitirdikten sonra, ağlıyormuş gibi görünmediğimden emin olmak için aynaya baktım. Yansımamda yorgun yeşil gözler, solgun yanaklar ve saf bir dehşet ifadesi gördüm.

Başıma geleceklerden korkuyordum. Bu çocuğu tek başıma büyütmekten. Ezici sorumluluktan. Sonunda ona söylemenin doğru yolunu bulduğumda Garrett'ın söyleyeceklerinden. Çünkü ona söyleyecektim. Sadece doğru kelimeleri bulmalıydım.

Ancak şu an için daha acil sorunlar vardı. Nice'ın stüdyo için ödediği fahiş tutar gibi – her dakika parayı ateşe atmakla birebirken ben tuvalette varoluşsal bir çöküş yaşıyordum.

Sonraki saatleri stüdyoda birkaç şarkıyı daha tamamlayarak geçirdik. Nice ve ben bir ritme girdiğimizde hızlı çalışıyorduk. Akıştaydık ve zamanın göz açıp kapayıncaya kadar geçmesini sağlayan o özgür yaratıcı enerji hissediliyordu. Ta ki aniden gö-

zümüzü açana, arkadaşlarının hepsinin kanepede bayıldığını ve gece görevlisinin çöp kutularını boşaltmak için dolaştığını fark edene kadar.

Sonunda geceyi bitirmeye karar verdik. Eşyalarımı topladım ve Patch'in beni arabama kadar götürme teklifini kabul ettim. Bu günlerde ne kadar önlem alsak azdı.

"İyi geceler, Hannah bebeğim. Kapını kilitle." Patch binaya yavaş adımlarla dönmeden önce SUV'min pencere çerçevesine hafifçe vurdu.

Menajerimden bir telefon aldığımda yola çıkmak üzereydim. Elise, ilerlememizi kontrol etmek için genellikle her akşam bu saatlerde arardı. Paralarının stüdyoda boşa gitmediğinden emin olmak isteyen plak şirketi de her on dakikada bir onu arıyordu.

Merhaba bile demeden, "Elinde sıcak bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Ne? Bu akşam güzel bir şey yazdık mı diye mi sormaya çalışıyorsun?"

"Hayır, cidden şu an elinde sıcak bir şey var mı? Kahve? Çay? Eğer varsa onu bir yere koy," diye emretti.

Vücudum alarma geçti. "Eve gidiyordum. Sorun ne?"

"Hiçbir şey, eğer parayı seviyorsan." Elise kendinden çok memnun görünüyordu, bu da beni tedirgin ediyordu.

"Parayı severim," dedim temkinli bir şekilde.

"Güzel. Çünkü Delilah için yazdığın şarkı geçen çeyrekte listelerin canına okumuş ve sana bu yüzden az önce hatırı sayılır bir çek gönderdim. Rica ederim."

"Ne kadar hatırı sayılır?"

"Bu bir sürpriz. Tebrikler, Hannah. Başarmak böyle hissettirir."

Tutarı tahmin etmekte tereddüt ettim. Şarkıyı yazdığım pop yıldızı aylardır sosyal medyanın her yerindeydi ve single'ın dinlenmesinin ve indirilmesinin iyi gittiğini biliyordum. Bu da telif ücretinin oldukça iyi olacağı anlamına geliyordu. Ama ben bunlara çok fazla dikkat etmemeyi alışkanlık hâline getirmiştim.

Son işe takılı kalmaktansa önünüzdeki işe konsantre olmak daha iyiydi. Kendimizi kibirde kaybettiğimiz anda müzik zarar görürdü.

Gerçek şu ki, bu sektör dengesizdi. Bugün iyi olan yarın çöp oluyordu. Sadece başarıları toplamanız ve sürerken yolculuğun tadını çıkarmanız gerekiyordu.

Eve gidip haberi Garrett'la paylaşmak için sabırsızlanıyordum –ve sonra bebeği de sohbete dahil etmenin bir yolunu bulmayı umuyordum– ama kapıdan girdiğimde, mutfak tezgâhında açık bira şişeleri vardı ve Garrett oturma odasında öfkeli bir şekilde video oyunları oynuyordu.

"Siktir," diye hırladı ve kontrol kumandasını önündeki sehpaya fırlattığında bir çatırtı sesi duyuldu.

"Selam." Kapı çerçevesine yaslandım ve temkinli bir şekilde gülümsedim.

Garrett sadece iç çekti. Üstünde hâlâ sabahki pijamaları vardı. Bu asla iyi bir işaret olmazdı.

"Naber?" Ona merhaba öpücüğü vermek için kanepenin kolçağına oturdum ama o sinirli bir küfürle geri çekilmeden önce dudaklarımız zar zor buluşmuştu.

"Beni sikip attı," diye söylendi.

"Kim? Aynı peltek çocuk mu? Ah, hayır. O geri mi döndü?"

Geçen Noel'den sonraki haftalar boyunca, Garrett'ın oyunlarından birinde onunla alay eden on yaşında bir düşmanı vardı. Konsoldan kurtulmam gerekeceğini düşünmüştüm çünkü Garrett'ın çocuğun adresini edinmenin bir yolunu bulacağından ve hokey sopasıyla evine gideceğinden endişelenmiştim resmen. Ama sonra çocuk ve peltekliği ilkbaharda birdenbire ortadan kayboldu ve ben de bu çilenin bittiğini düşündüm.

"Babam," dedi karanlık bir tonla. "Hiçbir şey onu tatmin etmiyor, bu yüzden şimdi de hava atmak zorunda."

Beynim ağrımaya başladı. "Baştan başla. Ne oldu?"

"Bu sabah Landon aradı. ESPN'den bir yapımcının *Miras*'ın bir bölümüne katılmamı istediğini söyledi. Ancak bu her zamanki kariyer hikâyelerinden biri olmayacak – bir baba-oğulun harika hikâyesini çekmek istiyorlar saçma sapan. Böylece babam televizyona çıkıp bebeklik resimlerim başının arkasındaki ekranda akarken bir dahi yetiştirmekten bahsedebilir." Garrett'ın gözlerini sinirli bir şekilde parlıyordu. "Bu noktada artık cidden bir sadist gibi davranıyor."

"Bunu Phil'in ayarladığını mı düşünüyorsun?"

"Arkamdan iş çevirip hayatıma karışmaya çalışması sanki yeni bir şeymiş gibi." Garrett bilmiş bir bakış attı. "Tanıdık gelmiyor mu?"

Haklıydı. Biz hâlâ üniversitedeyken Phil Graham, Garrett'tan ayrılmam için bana şantaj yapmıştı ve aksi takdirde onun maddi kaynaklarını kesmekle tehdit etmişti.

"Haklısın. Bu tam olarak onun yapabileceği bir şey."

"Bir şey için cezalandırılıyorum. Ya da güçten deliye dönmüş olabilir. Ne olursa olsun, bu sefer yemiyorum."

"İyi," dedim omuzlarını ovarak. Garrett'a hiçbir şey babası kadar zarar veremezdi. "Siktir et onu. Ne tür bir ilgi umuyorsa umsun, ona verme."

Ama erkek arkadaşım sakince oturamayacak kadar huzursuzdu. O, buzdolabından kalan son bira şişesini almak için mutfağa giderken geniş, kaslı vücudunu takip ettim. Bir yudumda şişenin neredeyse yarısını içip sonra yiyecek bir şeyler aramaya başladı.

"Çocuk sahibi olmak istemememe neden olan böyle şeyler, anlıyor musun?"

Bu acı dolu yorum öyle beklemediğim bir yerden gelmişti ki tamamen hazırlıksız yakalanmıştım.

Yüzüme tokat gibi indi ve az önce söylediği şeyi özümserken göğsümden tüm vücuduma keskin bir sancı yayıldı.

"Şanslısın," dedi huysuzca, bana doğru dönerek. Buzdolabının kapısına yaslandı. "Ebeveynlerin düzgün insanlar. DNA'nda

iyi anne olma genleri var, anlarsın ya. Peki ya ben? Mesela bir gün tıpkı babam gibi çocuklarımı mahvedersem ne olacak? Benden nefret ederek büyümelerine neden olursam?"

Nefes almamı engelleyen endişe yığınını yuttum. "Sen baban değilsin. Senin onunla alakan yok."

Ama Phil sinirlerini bozduğunda Garrett kendi içinde kaybolma eğilimindeydi. Sakinleşir ve geri çekilirdi. Ve tek çarenin zamana bırakmak olduğunu öğrenmiştim. Onu zorlamadan ya da fazladan baskı oluşturmadan kafasındaki düşünceleri çözmesine izin vermek.

Bu da demek oluyor ki, hey karnımda büyüyen bebeğini taşıyorum ve onu kesinlikle mahvetmeyeceksin konusunun bir kez daha yakınına bile gelememiştik.

CUMARTESİ SABAHI, BU İKİ GÜNLÜK TURNUVADA OYNAMAya kafeslenen yarım düzine takım arkadaşımla birlikte Palm Springs'te uçaktan indim. Hayırseverler bizi güzel bir otele yerleştirmişlerdi ve oraya bizim için gönderdikleri iki özel arabayla gitmiştik. Logan yan odadan bana televizyonda *Happy Gilmore*'un olduğunu mesaj attığında, oda servisi kahvaltımı yeni getirmişti. İlk deliğe gitmeden önce birkaç sopayı denemek ister miyim diye soruyordu. Temsilcim aradığında Logan'a cevap vermek üzereydim.

"Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyordum," diye uyardı Landon, ben tek kelime edemeden.

"Ne?"

Balkona çıktım, birkaç kat aşağıda insanlar turnuva için toplanmaya başlıyordu. Basın, kurulumlarını tamamlıyordu. Personel seyircileri bir yere topluyordu. Güneşli bir gündü. Çok sıcak değildi ve hafif bir esinti vardı. Golf için iyi bir havaydı. Golfte iyi olan insanlar için.

"Ofise gittiğimde o yapımcıdan sesli bir mesaj vardı," diye açıkladı Landon.

Tanrım. Bu insanlar vazgeçmiyordu.

"Cevabım hâlâ hayır."

"Doğru. Ben de bu konuda onlara çok net cevap verdim." Uzun ve rahatsız edici bir duraklama oldu. "Ancak görünüşe göre Phil'le ikiniz adına anlaştıkları izlenimine kapılmışlar."

Telefonu neredeyse balkondan atacaktım. Sadece fırlatırsam muhtemelen birine zarar vereceğimi fark etmemle kontrolümü sağlayıp geri çekildim.

"Sıktır, hayır, Landon. Beni anladın mı?" Telefonu tutuşum sertleşti nerdeyse plastik kasanın çatırdamaya başladığını hissediyordum. "Onlara siktirip gitmelerini söyle. Benim adıma konuşamaz. Asla."

"Kesinlikle. Seni duydum."

"Başıma silah dayamadan beni o sete sokamazlar."

"Anladım, Garrett. Gerçekten." Bir duraksama daha oldu. "Onları arayacağım. Sen nasıl istiyorsan." Boğazını temizledi. "Yine de olay şu: Onlar bunu kabul ettiğini düşünüyor. Geri dönüp senin çekildiğini söylersem bu iyi görünmez."

"Umurumda bile değil."

"Hayır, biliyorum. Bunlar özel durumlar. Yalnız, onlar bunu bilmiyorlar. Bu yüzden altında daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlayabilirler."

"Belki de etmezler," diye mırıldandım dişlerimin arasından. Azı dişlerimi dibine kadar sıkıyordum.

"Emin ol, bu bazı sorular doğuracak. Ardından kartopu gibi büyüyecek. İnsanlar aranızda husumet olup olmadığını merak etmeye başladığında olacaklara hazır mısın? Neden babanla birlikte röportaj vermeyi reddediyorsun? Çünkü sana neler olacağını söyleyeyim. Ailen ve babanla olan ilişkin hakkında sorular sormak için takım arkadaşlarını, koçlarını, eski üniversite arkadaşlarını ve üçüncü sınıfından rasgele bir çocuğu aramaya başlayacaklar. Ne söyleyeceklerinden emin olabilir misin?"

Sığ, düzensiz bir nefes aldım.

Canı. Cehenneme.

Kariyerim uğruna yıllarca buna göğüs germek zorunda kalmıştım. Kurtulmak mümkün değildi – Phil Graham, Amerikan

hokeyindeki en büyük isimlerden biriydi. Ya tüm dünya bu travmayı görecekti ya da sahte bir mutlu aile tablosu çizecektik. Ben ikincisini seçmiştim çünkü birincisi çok... Tanrım, çok aşağılayıcıydı.

Tüm dünyanın beni bir çeşit kurban olarak görmesi fikri kusmak istememe neden oluyordu. Hannah da bunu daha önce gündeme getirmişti; babamın eylemlerinin gün yüzüne çıkmasının, herkesin ne tür bir adamı tanrılaştırdıklarını öğrenmesini sağlamanın zamanının gelip gelmediğini sormuştu. Ama ne pahasına? Aniden "hokey oyuncusu" olmaktan "babasının dövdüğü hokey oyuncusu" olmaya geçecektim. Buz üzerindeki becerilerimle yargılanmak istiyordum, parçalara ayrılmak ve acınmak değil. Kimsenin bunları bilmesini istemiyordum. Düşündükçe midem bulanıyordu.

Son birkaç yıldır bu cephede gayet iyi savaşıyordum. Şimdi, bilmediğim bir nedenden dolayı babam hayatımı özellikle zorlaştırmaya kararlı görünüyordu.

Ancak istediğim son şey, meraklı bir spor muhabirinin hayatıma burnunu sokmasıydı. Briar Üniversitesi'nden Koç Jensen'ın izini sürerlerse, eski koçumun arkamda olacağından hiç şüphem yoktu. Chad Jensen her zaman ağzı sıkı biri olmuştu. Biri çıkıp eski bir oyuncusu hakkında dedikodu toplamaya çalışırsa onlara ağzının payını verirdi. Ama hayatımdaki herkes için aynı şeyi söyleyemezdim. Briar'da, babamla şiddet geçmişim olduğunu bilen birçok adamla oynamıştım.

Bu yüzden boğazımdan yukarı yükselen aside rağmen, o pisliğin bu maskaralığı hazırladığında tam olarak beklediği şeyi yapmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Tamam," dedim Landon'a. Ağzımdan çıkan her kelimeden nefret ediyordum. "Yapacağım."

Telefonu kapattıktan sonra rehberimden babamın ismini açtım. Onu en son ne zaman aradığımı hatırlamıyordum. Ama beni buna bulaştırıyorsa sessiz kalmayacaktım.

"Garrett. Sesini duymak güzel. Biraz topa vurmaya hazır mı-

sın?" dedi. Tavrı o kadar kayıtsızdı ki, bu zaten tavan yapmış öfkemi arşa çıkardı. Turnuvaya dahil bile değildi ama her zaman ne yaptığımı bilmek onun işiydi.

"Sen hangi saçma oyunu oynuyorsun?" Ses tonum kısıktı. Öfkemi güçlükle dizginliyordum.

"Pardon?"

Gerçekten aptalı mı oynayacaktı? "Bu röportaj saçmalığı. Neden?"

"Bana geldiler," diye yanıtladı sahte bir masumiyetle. "Hayır demek için iyi bir neden göremedim."

"Yani benim yerime karar mı verdin?" Ellerim resmen titriyordu. Bu adamdan o kadar nefret ediyordum ki vücudumda fiziksel bir rahatsızlığa neden oluyordu.

"Doğru olan kararı verdim. Böyle bir fırsatı geri çeviremezsin."

"Buna ben karar veririm. Sen değil. Sırf artık ilgi odağı olmamaya dayanamadığın için..."

"Garrett." İç çekti. Endişelerimden çok bunalmıştı. "Geçen yıllarda olgunlaştığını ummuştum ama şimdi görüyorum ki seni gözümde fazla büyütmüşüm."

"Siktir git, ihtiyar. Ben artık çocuk değilim. Bu numaraların bana sökmez."

Hayal kırıklığına uğramış baba rutininin işe yaradığı bir zaman vardı. Ben beş, altı, yedi yaşlarındayken. Babasını etkilemek için çaresizce yanıp tutuşan küçük bir çocuktum. Beni depresyon ve kendimden şüphe etme döngüsüne sürüklemişti. Onun onayını almak için her şeyi yapardım. Ben büyüyene ve oyundaki tehlikeli manipülasyonu anlayana kadar. Hem de bir çocuk üzerinde. Ve onun ne kadar piç olduğunu o zaman anlamıştım.

"Sinir krizlerini eylemeyeceğim, evlat. Bir gün sana bu sporda kariyer yapman için sunduğum her şeyi anlayacaksın." Sesinden küçümseme damlıyordu. "Belki o zaman oğlum olarak doğduğun için ne kadar şanslı olduğunu anlarsın."

Önce kendi ayağımı yerdim daha iyi.

"Her halükârda," dedi, gözlerimi seğirten o kendini beğenmiş monoton ses tonuyla. "Bu röportajı yapacaksın. Kameraların önünde oturacak, çekici ve yakışıklı olacak ve belki de en iyilerden biri olmak için bir sonraki seviyeye ulaşacak kadar akıllı davranacaksın. Bir profesyonelin yapması gereken budur."

Yüzüne kapattım çünkü izin versem kendi sesiyle tatmin olmak için konuşmaya devam ederdi. Her neyse, zaten bu konuşmayı daha önce duymuştum. Hokeyin Michael Jordan'ı ol. Şöhretin sporu aşsın.

İyi güzel hoş da eğer bu gerçekleştiğinde yanımda Phil Graham duruyorsa bu şöhretin hiçbir noktasından zevk alamazdım.

Turnuva boyunca bu konuşmanın etkisini ve röportajın korkusunu üstümden atamadım ve takımımız günü sonuncu olarak bitirdi. Oyunu tamamlamak için çift haneli vuruşlar yapmam gerekiyordu ve öğleden sonramın çoğunu çim alanda geçirdim. Logan da çok sayıda kum tuzağına düşerek daha iyi bir sonuç alamamıştı, gerçi seyirciler kahkahaya doymuştu. Bu, bizimle oynamak için para ödeyen takım arkadaşlarımız için bir fiyasko oldu ama tüm olaya uysalca yaklaştılar. Turnuva sona erdikten sonra yakındaki ödüllü bir restoranda onlara yedirdiğimiz antrikotlar ve içirdiğimiz içkiler günü toparlamaya yardımcı oldu. İçlerinden ikisi Teksaslı kardeşlerdi ve bir sığır çiftlikleri vardı, yani etten anlıyorlardı ve bize buranın tüm eyaletteki en iyi et lokantası olduğunu söylediklerinde onlara inanmıştım.

Akşam yemeğinden sonra otele döndüğümüzde saat dokuzu çeyrek geçiyordu ve tek istediğim duş alıp terli kıyafetlerimden kurtulmaktı. Odamda ilerlerken ışığı yakma zahmetine girmedim, kapı arkamdan kapanmadan önce gömleğimi başımdan çekip çıkardım. Aynada aniden bir şey hareket ettiğinde neredeyse yarı çıplaktım.

İçgüdüsel olarak masadan bir su şişesi alıp arkamda ne varsa fırlatmaya hazır olarak arkamı döndüm.

"Atma," diye karşılık verdi bir kadın sesi.

Şişeyi aşağı indirdim. Duvardaki düğmeye basmak için hızla

bir kolumu uzattım ve oda ışıkla doldu. Kalbim hızla çarpıyordu ve adrenalin hâlâ damarlarımda dolanıyordu, bu yüzden yatağımda, kısmen örtülerin altında yatan çıplak bir kadın olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Hiç rahatsız olmamış bir sıntışla ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Ben silahsızım."

Sakinleştirici bir nefes aldım. "Sen de kimsin?"

"Senin hediyen," diye dalga geçti, örtünün geri kalanını üzerinden çektiğinde meme uçlarına yapıştırılmış iki kırmızı fiyonk ortaya çıktı. "Rica ederim." Sonra döndü ve üzerinde siyah kalemle ismimin yazılı olduğu çıplak kıçını bana gösterdi.

Kalçasının bir yanağında Garrett, diğer yanağında Graham yazıyordu.

Olmazdı.

Kesinlikle olamazdı.

Tek kelime etmeden arkamı döndüm ve odadan çıktım. Asansöre binerken gömleğimi üzerime geçirdim, elimde hâlâ su şişesi vardı. Tanrı şahidim olsun ki, benimle uğraşacak bir sonraki kişi cidden harpalanacaktı.

Alt kattaki resepsiyonda, beni sabrı olan biriyle karıştırmış gibi görünen yöneticiyle konuşurken ruh hâlim daha karanlık ve çalkantılı olmaya başlıyordu. Yani, dostum, derimi yatağındaki doldurulmuş hayvana giydirmek istiyormuş gibi kıçında ismimin yazılı olduğu çıplak bir kadının odama girmesine izin veren yetersiz güvenliğinizden bahsedebiliriz ya da bana yeni bir oda verebilirsin ve siktir olup uyuyabilirim.

Sonunda toplanıp eşyalarımı taşımalarını beklerken Logan'a mesaj attım.

BEN: Bailey tanrıdan bu gece seni bağışlamaya karar vermiş. Yatağında bir hayran koz buldum. Memelerinde kurdele vardı ve kıçına da ismim yazılmıştı.

O: Sahtekarlara. İşte bu kızım.

O: Kalıcı kalemle mi? Keşke benim sapıklarım da bu kadar adanmış olsa.

BEN: Şu an yeni odaya geçiyorum, o yüzden benim kapıma saçma saçma bağırma. Orada olmayacağım.

O: Neden benimle kalmaya gelmedin?

BEN: Bir çift yabancı meme tarafından saldırıya uğradığında elinin tutulmasına ihtiyaç duymayan yetişkin bir adam olduğum için olabilir mi?

O: Senin kaybın. Sarılabilirdik.

Gülerek sohbetten çıktım ve Hannah'ın ismine tıkladım. Tüm basın bu otelde gezinirken, dedikoduların bir saat içinde internete düşmesi kaçınılmazdı.

BEN: Sakın spor bloglarına falan bakma. Belki de direkt sosyal medyadan uzak durman iyi olabilir.

O: Bir topu savurup nesli tükenmekte olan bir kuşu falan mı öldürdün?

BEN: Hayır. Yatağımda çıplak ve deli bir kadın buldum. Otel bunun bir sorun değil hizmet olduğunu öne sürmeye çalışıyor.

O: Lol en azından bu sefer yatağında ben yoktum.

Suçluluk mideme bir kaya gibi oturdu.

BEN: Üzgünüm. Profesyonel sporculuk hayatında mahremiyet olmasını isterdim. Sadece önden haber vermek istedim.

O: Merak etme. Beni rasgele bir azgın hayranla aldatmayacağına güveniyorum.

Başka bir şey beklediğimden değil ama Hannah'nın bu konuda rahat olması bugün aldığım tek galibiyet gibi geliyordu. Hayatımda strese girmek zorunda olmadığım tek şey oydu. Biz iyiydik, her zaman, ne olursa olsun. Her şey kontrolden çıktığında bile bu kadın beni sakinleştirebiliyordu.

BEN: Yani biraz kıskansan da fena olmazdı...

O: Ne, o sürtüğü öldürürüm. Kimse elimden alamaz.

Kendimi günler gibi gelen bir süreden sonra ilk defa gülerken yakaladım.

BEN: Seni özledim. Eve dönmek için sabırsızlanıyorum.

O: Çabuk ol. Seni seviyorum.

Böyle zamanlarda, bu kıza neden bu kadar umutsuzca kapıldığımı hatırlıyordum.

PÜSKÜRTÜCÜLER ÇALIŞMAYA BAŞLAYINCA SÜPERMARKETİN sebze reyonunu kaplayan uğultu üzerinden, "Neler olduğunu anlamıyorum," dedi annem. Püskürtücüler beni çocukken büyülerdi. "Ayrılıyor musunuz?"

"Hayır, anne. Her şey yolunda." Yiyemiyormuşum gibi görünen bir paket krakerle oturma odasındaki kanepede yatıyordum. Ne zaman bir ısırık alsam midem bulanıyordu.

"Et reyonundaki Tommy yasak ilişki hakkında bir şeyler söyledi."

Et reyonundaki Tommy kendi işine bakmalıydı.

"Sadece aptal bir dedikodu. Önemseme. Ben öyle yapıyorum."

Dedikodu çarkı hızla dönüyordu; bu sabah gözümü açtığımda telefonum mesajlar ve DM'lerle dolup taşıyordu. Kızlarla grup sohbetimiz, Kaliforniya'da Garrett'ın yatağında yakalanan çıplak kadın hakkında nefes kesici makaleler yayınlayan bloglardan gelen komik bağlantılarla doluydu. Her türlü ateşli spekülasyon kazanı kaynıyordu.

Hockey Hotties'deki yazarlar –"yazarlar" dediğime bakmayın– sonunda Garrett ve Logan'ın gizli sevgili oldukları yönündeki haberlerini geri almışlardı. Şimdi Garrett'ın beni Palm Springs'te bir eskortla aldattığına ikna olmuşlardı. Ve Logan da aldatıyordu çünkü görünüşe göre bir telekızla takılmak istemişti. Profes-

yonel sporcuların aşk hayatlarına kafayı takmış bu paçavralar, magazin dergilerinden beklediğim türden gülünç, kadın düşmanı saçmalıklardı. Ama dedikodunun Indiana'daki anneme ulaşması, beklediğimden daha fazla baş ağrısına neden olmuştu.

"Özür dilerim, tatlım," dedi annem. "Ne korkunç şeyler yazmışlar."

"Bu işin bir parçası." Garrett profesyonel olduğunda bunu biliyordum. Ama bilmek, günün spor haberlerinde ana karakter olmanızı kolaylaştırmıyordu.

Annem aklımı okumakta çok iyiydi, "Yine de bu şeyler bir ilişkiye zarar verebilir," dedi.

"En sevdiğim şey değil," diye itiraf ettim. "Biliyorsun, bu günlerde ilgi odağı olmaktan uzak durmayı tercih ediyorum."

Söz yazarı ve yapımcı olmak, seçilmiş birkaç kişinin fazlaca görünür olmak için kullandığı bir işti ama ben arka planda kalmayı tercih ediyordum. Yanlış anlaşılmasın, sahneye çıkıp seyirci önünde performans sergilemek benim için sorun değildi; bunu Briar'da her zaman yapardım. Ve özgüven eksikliğim de yoktu. Ama erkek arkadaşım ulusal bir hokey sansasyonu hâline geldiğinden beri, bu sürekli ilgiden gerçekten hoşlanmadığımı fark etmiştim. Üniversiteden sonra şansımı şarkıcılıkta deneyebilirdim ama artık bana çekici gelmiyordu. Paparazziler, kötü tweetler, halkın takıntısı. Bunu kimin ihtiyacı vardı ki?

"Umarım sana sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun farkındadır."

"Farkında," diye garanti ettim.

Annemin benim için endişelenmesi beklendik bir şeydi ama gerçek şu ki tüm bu saçmalıklara katlanıyordum çünkü günün sonunda Garrett'la birlikte olmak buna değerdi.

Annemin korkularını yatıştırdıktan sonra, yenmemiş krakerlerimi bırakıp ön verandadaki postaları kontrol etmek için kendimi kanepeden kaldırdım. Posta kutusu faturalar, el ilanları, daha fazla fatura, daha fazla el ilanıyla doluydu – ve Elise'den bir telif hakkı çeki vardı.

Bir zarf dışında hepsini girişteki masaya bırakarak içeri girdim. Zarfı açarken midem düğümleniyordu. Ya da belki de bu geri dönen mide bulantımdı. Ama Elise hatırı sayılır demişti. Hatırı sayılır demişti, değil mi?

Çekin üzerindeki tutara bakmadan önce gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Sıfırlar gördüm. Ve daha fazla sıfır. Bacaklarım titremeye başlayıp sandalyeye uzanmam gerekene kadar sıfırlar uzayıp gitti.

Üç yüz bin dolar.

Hayatımda hiç bu kadar parayı bir arada görmemiştim.

Bu, hayatımı değiştirebilecek bir miktardı. Ailemin borcunun büyük bir kısmını ödemeye yetecek kadar. Hatta belki onları o evden kurtarabilecek kadar. Aman Tanrım.

Olasılıklar zihnime akın etti. Bunu Garrett'la konuşmam gerekecekti. Kendimi kaptırmamaya çalışırken bu sessiz uyarıyı dikkate aldım. Ama bu, ailemin hayatını değiştirmek için gerçek bir fırsat olabilirdi.

Eğer sana izin verirlerse, diye hatırlattı içimden bir ses.

Çünkü bu doğruydu, borçlarına yardım etme konusunu en son açtığımda lafı ağzıma tıkmışlardı. Daha doğrusu Garrett'ı engellemişlerdi. Çaylak yılından sonra takımla beş yıllık multimilyon dolarlık bir sözleşme imzalamıştı, o kadar çok para almıştı ki ikimiz de bu parayla ne yapacağımızı bilmiyorduk. Ve Garrett, harika bir insan olduğu için ailemin borçlarını ödemeyi teklif etmişti – onlar da *kesin* bir dille reddedilmişti.

Garrett bir de *benim* inatçı olduğumu düşünürdü. Onlarla bu konuda kaç kez konuştuğumu sayamamıştım bile ama annemle babam geri adım atmıyorlardı. Annem bunun doğru olmayacağını söylemişti. Babam da müstakbel damadının borçlarını ödemesine izin vermeyeceğini. Yemin ederim, kendi iyilikleri için fazla gururlulardı.

Ama şimdi durum farklıydı. Garrett ve ben mali durumumuzu ortak yönetsek de teknik olarak bu "benim" paramdı. Bunu

dikkatli oynarsam, belki ailemi sonunda yardımımı kabul etmeye ikna edebilirdim.

Midemde heyecan fırıl fırıl dönerken öğleden sonramın çoğunu Indiana, Ransom'daki ev fiyatlarını ve bir ev kredisini erken ödemenin cezalarını araştırarak geçirdim. Hatta bazı sorular sorabilmek için oradaki bir emlakçıya mesaj bile bıraktım. Bunun mantıklı bir fikir olup olmadığını anlamak istiyordum. Ama Tanrım, annem ve babam borçlarını ödeyip Boston'a taşınabilse ne kadar inanılmaz olurdu? Ya da Nicole Teyze'ye daha yakın olmak istiyorlarsa Philly bile olurdu. Tabii ki Boston ilk tercihimdi ama onları Ransom'dan çıkarmaktan mutlu olurdum.

O kasaba benim ve ailem için kötü anılardan başka bir şey barındırmıyordu. On beş yaşındayken sınıf arkadaşlarımdan biri bir partide bana cinsel saldırıda bulunmuştu ve bundan sonra hayat asla eskisi gibi olmamıştı. Oldukça kötü şeylerle suçlanmıştım ama aralarında en kötüsü tüm bu olayı benim uydurduğum safsatasıydı. Ailem ayıplanıp dışlandı ve tüm süre boyunca, saldırganın babası olan Ransom belediye başkanıyla uğraşmak zorunda kaldılar.

O iğrenç yeri siktir edin. Eğer Garrett tamam derse, telif çekinin her kuruşunu ailemi kurtarmak için harcayacaktım ve bu sefer beni durduramayacaklardı.

Garrett o akşam eve döndüğünde moralim çok yerindeydi. Uçaktayken yemeğin berbat olduğundan şikâyet ettiği bir mesaj atmıştı, bu yüzden en sevdiği restorandan sipariş ettiğim yemeğin o geldiğinde masada olmasını sağladım.

Ne kadar kısa süre ayrı kalırsak kalalım, kapıdan içeri girdiği an beni aylardır görmemiş gibi sarılırdı. Çantasını yere bıraktı, kalçalarımı avuçlayıp dudaklarını benimkilere bastırdı. Bu açgözlü öpücük ciğerlerimdeki oksijeni ele geçirdi ve beni nefessiz bıraktı.

"Selam," dedim dudaklarına karşı gülümseyerek.

"Beni bu tür etkinliklere göndermeyi bırakmaları lazım."

"O kadar mı kötüydü?"

"Sanki onlara paralarını geri vermem lazımmış gibi hissettim."

"O zaman hokey sonrası emeklilik planlarında golfün üstünü çizebiliriz."

"Birbirlerinden çok farklı değilmiş gibi geliyor, değil mi?" Fırında ısınan yemeklerin kokusunu alınca mutfağa yöneldik. "Bir sopa ve bir top. Ama çoğu zaman o lanet topun nereye gittiğini bile anlayamıyorum."

Duruşundan, onu gerçekten strese sokan şeyin sahadaki kötü performansı olmadığını söyleyebilirdim. Daha önce bir mesajında babasıyla *Miras* programı için röportaj yapmayı kabul ettiğini yazmıştı ama detay vermemişti. Konuyu açmaktan nefret ediyordum ama bunu yapmamak için fazla meraklıydım.

"Peki, şey, ESPN'in Phil'le röportaj yapma teklifini kabul etmene sebep olan ne?" Ona bir bira uzattım.

Bir yudum almadan önce, "Zorlandım," diye homurdandı. "Esasında, piç kurusu benim adıma kabul etmiş. Landon şimdi geri adım atarsam çok fazla soru işareti doğuracağını söyledi."

"Dostum. Baban *tam bir* göt."

"Dostum. Biliyorum." Ama şimdi gülümseyerek şişesinin üstünden beni izliyordu. "Mutlu görünüyorsun. Yani, tabii ki öyle olacaksın çünkü eve döndüm..."

Kahkaha attım. Erkeğim tam bir alçakgönüllülük abidesiydi.

"Ama başka ne oldu?"

Neşemi gizleyemeyerek sehpaya doğru yürüdüm ve çeki aldım. Bir çırpıda ona uzattım. "Sürpriz."

Bakışları kâğıttan hemen bana kaydı. "Siktir! Ciddi misin? Bu *bir* şarkı için mi?"

Başımı salladım, kendi sodamı dudaklarıma götürdüm. "Aynen. Delilah için yazdığım," diye onayladım bir yudum almadan önce.

"Bu inanılmaz. Vay canına, Wellsy. Tebrikler."

"Teşekkürler." Şişesini coşkulu bir tezahüratla bardağıma dokundurduğunda kendimden oldukça memnundum.

"Ciddiyim. Seninle gurur duyuyorum." Gözleri ışıl ışıl parlıyordu. "Ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Ve artık karşılığını veriyor. Gerçekten." Beni kendine çekti. "Bunu hak ediyorsun, bebeğim."

Şimdi tam zamanı dedi içimden bir ses. *Şimdi söyle ona.*

Söylemeliydim. Gerçekten söylemeliydim. Ama onu uzun zamandır ilk defa bu kadar rahatlamış görüyordum. Omuzları gergin değildi. Gözleri neşe doluydu. Ona hamile olduğumu söylediğim an bu hava ağırlaşacaktı. Bu bizi günler veya haftalarca sürecek derin tartışmalara girmeye zorlayacaktı ve zihnim şu anda bunun ağırlığını kaldırmak istemiyordu.

Bu yüzden dilimi tuttum ve güzel bir akşam yemeği yemek için oturduk. Belki de ben bir korkaktım. Muhtemelen öyleydim. Ama bu kısa ve mükemmel ânı mahvetmek istemiyordum. Son zamanlarda bunlardan çok az yaşıyorduk.

Garrett'ın elleri üzerimde dolanmaya başlamadan tatlıyı bile bitiremedik. En sevdiğim pastaneden aldığım büyük dilim çikolatalı mus pastayı bölebilmemiz için çekmeceden kaşıkları alırken bana arkamdan sarıldı. Ama Garrett pastayla ilgilenmiyordu ve memelerimi sıkmak için gömleğimi çıkardığında istemsizce titredim ve pasta o an aklımdan çıktı.

Aniden beceriksizce oturma odasına doğru sendeliyorduk çünkü yatak odasından daha yakındı. Teker teker zemine düşen kıyafetlerin üzerinden geçtik. Onları takip ederek kendimizi halının üstüne bıraktık. Tamamen çıplak bir şekilde birbirimizin dudaklarına yapışmıştık.

"Tanrım, seni seviyorum," diye hırladı dişleri omzuma batarken.

O küçücük ısırık beni inletti. Çıplak poposunu sıktım ve sert ereksiyonuna kendimi bastırmak için kalçalarımı kaldırdım. Sadece birkaç gün araya rağmen yine kollarında olmak bana bu hissin ne kadar bağımlılık yapıcı olduğunu hatırlattı. Aramızdaki saf kimyayı. Onu ne kadar sevdiğimi.

Memelerimi öpmeye başladığında titremeler geri geldi. *Siktir*, memelerim aşırı hassastı ve resmen gözlerim kararıyordu.

Haftalardır sürekli tuvalete gittiğimi ya da yumurta kokusunun midemi bulandırmaya başlamasını fark etmedikten sonra Garrett bir şey fark etmek için bu ânı seçti: Şişmiş, hassas memelerimi.

"Tanrım, memelerin çok dolu," diye mırıldandı ikisini de avuçlayarak. "Yakında regl mi olacaksın?"

Nerdeyse kahkaha atacaktım.

Şimdi yap, dedim kendi kendime. *Söyle ona.*

Yani, bu harika bir giriş olurdu. *"Pekâlâ, aslına bakarsan iki aydır regl olmadım. Sürpriz! Hamileyim!"*

Ama sonra *bunu* yapmayı bırakırdı – sızlayan meme uçlarımdan birini emmek için başını eğmezdi. Ve o kadar hassastım ki, içimde zevk dalgaları dans ediyordu. Hazla inledim. Aman Tanrım. Belki de hamilelik o kadar kötü bir şey değildi. Belki de beni mahveden bu hormonal kasırganın sonunda bazı faydaları da vardı. Garrett'ın ağzındaki meme ucumun yarattığı enfes ıstırap gibi. Elini bacaklarımın arasında kaydırdığında inanılmaz ıslanmıştım.

Bunu hissettiği an yüksek ses inledi. "Tanrım," diye homurdandı. "Hepsi benim için mi?"

"Her zaman," diye mırıldandım dudaklarına doğru.

Beni tekrar öptü, dili benimkini arıyordu. O an içime girdi ve kalınlığı beni tamamen doldurdu. Sonra, bu eve taşındığımızda yaklaşık bir saat boyunca satın almak için tartıştığımız oturma odasındaki halının üstünde beni becerdi. Daha dayanıklı ve süpürmesi daha kolay bir şey almak istemiştim. Yumuşak olması için uzun süre karşı çıkmıştı. Neden bunu istediğini sürekli sorup durmamın ardından bana sinirlenmişti. IKEA'nın ortasında, endişeli bakışları aramızda gidip gelen bir satış elemanının önünde Garrett beni daha da yakınına çekmiş ve kulağıma şöyle fısıldamıştı: "Çünkü bir gün yatak odasına gitmeye sabredemeyeceğin kadar beni isteyeceksin ve sonunda seni oturma odası-

nın zeminin becereceğim. Kıçının rahat etmesini istediğim için beni dava et."

Cevap olarak çenemi kapayıp satış elemanına halıyı alacağımızı söylemiştim.

Şimdi, Garrett'ı sırtüstü iterken kaslı uyluklarının iki tarafına bacaklarını atıp üstüne bindim ve o da kalçasını yukarı hareket ettirerek beni tamamen doldurdu. Altımda tamamen benim merhametime kalmış bir şekilde yatarken harika görünüyordu. Gri gözleri buğulanmış, gözkapakları ağırlaşmıştı. Zor bir nefes verirken altdudağını dişlerinin arasına aldı, belli ki kontrol için mücadele ediyordu.

Avuç içlerimi göğsüne yasladığımda tırnaklarım belirgin göğüs kaslarını çizdi. "Kendini bırak." Kalçalarımı ona sürterken ikimiz de zirveye yaklaştık. "Gelmek üzereyim."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Kalçalarımı sıktığımda inledi ve yüz hatları gerginleşti. "Geliyorum, bebeğim," diye inledi.

Bayıldığım bu hâlini izledim, çıkardığı sesleri, tamamen kapanmadan önce ağırlaşan gözkapaklarını. İçime boşalması doruk noktasına çıkmamı sağladı ve çok geçmeden artık inleyen bendim, kendimi üstüne bırakırken gözlerim sımsıkı kapalıydı.

Bir süre sonra nihayet yatak odasına geçtik, yatağa girmeden ve tekrar terlemeden önce duş aldık. Garrett'ın güçlü kollarında uykuya dalarken, yarın ona söyleyeceğime dair kendi kendime söz verdim.

BUGÜN ONA SÖYLEYECEKTİM.

Bugün ona söylememezlik *yapamazdım.*

Artık erteleyemeyeceğimi düşündüğüm noktaya gelmek üzereydim. Oturma odası seks şenliğimizin üzerinden bir hafta geçmişti ve hâlâ koca kız olup erkek arkadaşıma hamile olduğumu söylememiştim. Ama Allie haklıydı – Garrett bendeki değişiklikleri fark etmeye başlayacaktı. Geçen sefer, şişmiş memelerimi fark etmişti. Kim bilir bir dahaki sefere ne fark edecekti. Ve bir dahaki sefere, belki noktaları kendi birleştirirdi.

Yani o gün bugündü. Tek yapmam gereken Garrett'ın sonunda kıçını yataktan çıkarmasını beklemekti, böylece ona söyleyebilirdim. Gerçi daha sabahın sekiziydi. Sabahın köründe uyanan bendim.

Hamileliğin iyi tarafının âdet krampları olmadığını sanıyordum ama yanılmıştım. Şimdi de hamilelik kramplarım vardı. Sabahın köründe mideme bir at tekme atmış gibi hissederek uyanmıştım. Uzun, sıcak bir duş ve biraz Tylenol bile acımı dindirmemiş ve geçen haftaki sürekli mide bulantılarımı özlememe neden olmuştu.

Kramplar, konuşmayı tekrar ertelemek için bir bahane olarak kullanmaya kendimi ikna etmek üzere olduğumu bilen o bilge yanım, *Mazeret yok,* dedi.

Ama hayır. Bugün ertelemek yoktu.

Bugün o gündü.

"Orospu çocuğu," diye bağırdı Garrett yatak odasından.

Tamam, belki de bugün o gün değildi. Dizüstü bilgisayarımı ve kulaklığımla otturma odasında oturup yeni bir şarkı üzerinde çalışırken Garrett'ın bağırmasıyla yerimden zıpladım. Kulaklıklarımı çıkarırken Garrett'ın küfrettiğini ve dolabımıza vurduğunu duydum.

Hızla odaya yöneldim. "Burada her şey yolunda mı?"

"Bu şeye giderken kravat takmak zorunda mıyım?" Elinde kravatlarla yarı giyinik bir hâlde odadan çıktı.

"Ne şey?"

Bana kaşlarını bir bakış attı. "Miras röportajı. İlk çekim birkaç saat sonra."

Lanet. Bugün *kesinlikle* o gün değildi.

Garrett'ın bu sabah oraya gideceğini tamamen unutmuştum. Ayrıcalıklı hamilelik beyni son zamanlarda her şeyi birbirine karıştırıyordu. Dün arabamın anahtarını nerede bıraktığımı hatırlayamayıp yirmi dakika boyunca aradıktan sonra elimde olduğunu fark etmiştim.

"Doğru," dedim elindeki kravatlara bakarken. "Normalde hayır derdim ama menajerin muhtemelen benimle aynı fikirde olmazdı."

Garrett ağzının içinde kaba bir şeyler mırıldandı ve rövanş için dolaba geri dönüp. "Bu program en baştan çok saçma zaten. İnsanların, bir sürü sevgi dolu aile hatırası sallarken Phil'in saçmalamasını izlemekle neden ilgilendiğini anlamıyorum."

"Çünkü bunun saçmalık olduğunu biliyorlar," dedim.

Ama şimdi bunu küçük bir sözet hâline getiriyordu. Onu suçladığımdan değil. Benim de Phil Graham gibi babam olsa ben de sürekli öfkeden deliriyordum.

"Yemin ederim, annemden bahsederse kendimi kaybederim." Garrett, boynuma lacivert ipek bir kravat bağlayarak yeniden ortaya çıktı. O kadar sıkı çekti ki, boğulacağından endişelendim.

"Yapımcılara sorulmayacak sorular listesi verdiniz mi?" Birçok ünlünün bunu yaptığını biliyordum. Nice stüdyoda her röportaj verdiğinde, menajeri gazeteciye sormamaları gereken soruları hatırlatmak için devreye giriyordu.

"Landon onlara annem hakkında konuşmak istemediğimi söyledi. Bu konuda yasta olduğumu bahane etti, benim için çok acı verici olduğunu falan filan." Garrett'ın çenesi gerildi. "Ama babamın onun konusunu açmasına asla katlanamam."

Dudağımı ısırdım. "Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin. Landon'ı arayabilir ve yapmak istemediğini söyleyebilirsin. Senin adına hayır demek için para alıyor."

"Sonra ne olacak? Neden son dakikada vazgeçtiğime dair bir sürü soru mu yanıtlayayım? Phil bunu yapamayacağımı biliyor."

"Sen de hiçbir şey söylemezsin, görmezden gelirsin ve bir iki hafta içinde unutulur gider. Bir futbolcu tutuklanır ya da kulübü ona bir midilli alana kadar oynamayacağını söyler falan, sen de gündemden düşersin."

Ama bunu duymak istemedi. Garrett'ı bu öfke girdabından kurtarmak için artık çok geçti ve umabileceğim en iyi şey, kameralar kayıttayken hiddetini kontrol altında tutabilmesiydi. Belki Landon'ın şansı onunla daha yaver giderdi.

Garrett gittikten sonra yalnız kalmanın keyfini çıkarmaya karar verdim. Pamuklu baksır ve kolsuz bir tişört giyip yatağa geri tırmandım, sonraki birkaç saati kramplarımla baş başa ve biraz iş halletmeye çalışmakla geçirdim. Sonunda midemdeki ağrının açlıktan olduğuna karar verip kendime bir sandviç yapmak için kalktım – ve o an yatağa dönüp çarşaflara baktığımda küçük, kırmızı bir leke gördüm.

Kontrol etmek için aceleyle banyoya gittiğimde iç çamaşırımda da lekeler olduğunu fark ettim.

Aklım başımdan gidecek kadar panik olmasam da üstümü değiştirirken, çarşafları sökerken ve Allie'ye mesaj yazarken nab-

zım hızla atıyordu. Ben çarşafları yıkamaya atarken, bir miktar lekelenmenin normal olduğuna dair güvence veren bir mesaj attı.

BEN: Emin misin? Tüm sabah kramplarım oldu.

ALLIE: Mayo Klinik'in internet sitesine bakıyorum şu an. Bunun normal bir şey olduğunu söylüyor.

BEN: Ne zaman normal olmazmış?

O: Sana bazı linkler gönderiyorum. Ama bilmiyorum. Ne yap biliyor musun? Sabrina'yı ara. Bunu sormak için en mantıklı insan o.

BEN: İyi fikir.

İçgüdüsel olarak ilk önce Allie'ye mesaj atmıştım, en yakın arkadaşımdı sonuçta. Ama haklıydı. Gerçekten bu süreci yaşamış biriyle konuşmak daha mantıklıydı. Ve hey, garip haber verme kısmını da atlayabilirdim çünkü Sabrina hamileliğimi zaten biliyordu. Hain Allie, kızlarla olan grubumuzda haberi bir anda patlatmıştı.

Bu yüzden Sabrina'yı aradım, ilk çalışta açtı. İçimden bir ses telefonda ismimi gördüğü an ne oldu acaba diye düşündüğünü söylüyordu. Gruptan yazışmak dışında nadiren birbirimizi ararduk.

"Selam. Her şey yolunda mı?" diye sordu hemen.

"Bilmiyorum." Aniden gelen ağlama isteğine karşı direniyordum. Aptal hormonlar. "Jamie'ye hamileyken hiç kanaman oldu mu?"

"Kanama mı, lekelenme mi?" Ses tonu çok keskindi.

"Lekelenme."

"Az mı çok mu?"

"Az gibi? Çarşafa ve iç çamaşırıma geçmiş ama devam eden bir kanama yok."

Nefesini bırakırken telefonun diğer ucunda rahatladığını duyabiliyordum. "Ah, o zaman evet. Bu normal. Başka semptom var mı?"

"Bu sabah biraz kramplarım oldu ama geçtiler."

"O da normal. Benim tavsiyem, gün boyunca takip etmen. Lekelenme kanamaya dönerse hastaneye gidersin." Tereddüt etti. "Düşük belirtisi olabilir. *Ama* aynı zamanda hiçbir şey de olmayabilir."

"Anne!" Arka planda sızlanan bir çığlık duydum. "Mor mayomu bulamıyorum!"

"Özür dilerim. Jamie bağırıyor." Sabrina'nın sesi bir an için boğuk boğuk geldi. "O zaman neden yeşil olanı giymiyorsun?"

"AMA BEN MOR OLANI İSTİYORUM!"

Tanrım. Sabrina'nın eliyle telefonu kapattığından oldukça emindim ona rağmen çocuğun çığlıklarını duyabiliyordum.

"Tamam, senin için bulacağım. Bir saniye." Sabrina bana geri döndü. "Hannah, gitmem lazım. Jamie'yi havuza götürecektim ve..."

"Duydum."

"Bir değişiklik olursa beni ara tamam mı? Haberdar et."

"Tamamdır."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldım ve kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Ama bunu ne kadar tekrar etsem de, bir şeylerin yanlış olduğu hissinden kurtulamıyordum. Bir süre, bir açıklama bulmak için hamilelik bloglarına ve tıp dergilerine iyice gömüldükten sonra tek bir sonuca ulaştım. Hepsinin özeti, Sabrina'nın muhtemelen haklı olduğuydu.

Ama değildi.

"BİZE HOKEY OYNAMAYI ÖĞRENDİĞİN İLK ANILARINDAN BİRİni anlatmak ister misin?"

Eski bir üniversite takımı oyuncusundan yayıncılığa kaymış sunucu, kucağında sayfalarca soruyla karşımızda oturuyordu. Karşısında babam ve ben birbirinin aynısı yönetmen koltuklarına oturmuştuk. Setin karanlığını beyaz bir spot ışığı dağıtıyordu, aynı zamanda bu saçmalığı kaydeden iki kameranın kırmızı ışığı da vardı. Bir sorgulamadan farklı değildi. Ya da gerçek kesit çekimlerinden. Dürüst olmak gerekirse, şu anda birinin öldürülmesine karşı olmazdım. Tercihen yanımdaki Armani takım elbiseli budalanın.

"Garrett?" Ben cevap vermeyince sunucu Bryan Farber ismimi yineledi. "İlk ne zaman eline bir hokey sopası aldın?"

"Evet, hatırlayamayacak kadar küçüktüm."

Yalan değildi. İki, üç veya dört yaşlarındayken Bauer sopasını tutarken çekilmiş fotoğraflarımı görmüştüm ama net bir anım yoktu. Hatırladıklarımı ise Farber'la paylaşmaya pek istekli değildim.

Bu adam, babamın ben altı yaşındayken üzerimdeki yorganı çekip beni buz gibi karda sürükleyerek küçücük bedenime göre çok büyük bir sopa verip sokak paklarına vurmamı beklediğini duymak istemezdi.

Phil hemen araya girerek, "Sanırım bir fotoğrafın var," dedi. "Küçükken bir Noel'de, sanırım iki yaşında falandın? Takımdaki herkesin onun için imzaladığı bir forma vardı üstünde. Elinde sopayla yılbaşı ağacımızın önünde duruyordu. Hemen alışmıştı."

"Paten üstünde ilk kez ayakta durduğun zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Farber istekli bir TV gülümsemesiyle.

"Moraran yerlerimi hatırlıyorum," dedim dalgın bir şekilde ama belki de bilerek.

Babam boğazını temizleyerek hemen araya girdi. "Başlangıçta çok düştü. İlk kez bir kış Cape Cod'daki evimizin arkasındaki donmuş gölde buz pateni yapmıştık. Asla eve girmek istememişti." Sanki anılarda kaybolmuş gibi uzaklara baktı. "Garrett beni uyandırırdı ve onu dışarı çıkarmam için bana yalvarırdı."

İlginç. Eve girmek için ağlayıp yalvardığımı hatırlıyordum. Hava o kadar soğuk olurdu ki parmaklarımı hissedemezdim.

Farber'a, yedi yaşındayken sızlandığım zamanlarda cezamın bileklerimde ağırlıklarla koşu bandına çıkmak olduğunu söylemeli miyim diye merak ettim. Phil, annem itiraz ettiğinde ona bağırırdı. Beni bir şampiyon yapacağını, anneminse beni yumuşatacağını söylerdi.

"Babanın başarısına yetişme isteği seni motive etti mi?" diye sordu. "Yoksa onun gölgesinde kalıp başarısız olma korkusu mu yaşadın?"

"Kendimi başka biriyle asla kıyaslamadım."

Korktuğum tek şey uyguladığı şiddetti. Bana gerçek anlamda ilk vurduğunda on iki yaşındaydım. Ondan önce sözlü aşağılama vardı; işleri batırdığım, yeterince fazla çabalamadığım ya da sadece Phil'in o gün modu düşük olduğu için cezalandırılıyordum. Ve benden sıkıldığında da sinirini annemden çıkarırdı.

Farber yapımcısının, benim menajerimin ve babamın menajerinin kameramanın yakında durduğu yere omzunun üstünden bir bakış attı. Bakışlarını takip ettim ve Phil'in menajeriyle yapımcının rahatsız göründüğünü, Landon'ın ise sadece kabullenmiş olduğunu fark ettim.

"Bir sonraki sezon mu?" diye sordu Landon. "Onunla mı konuşmama mı?"

"Her" dedi kendini daha fazla tutamayıp. Sesi yükseldi. "Belki de müşterimiz bir toplantıda sorularını geçip onunla randevumuz gelmeden konuşabilirsiniz."

Landon bu sözlerin sarsıcılığı bir süreliğine yüzünü ifadesiz bir maske gibi yaptı. Sonra gülümsedi. "Onlara bir sonuç alacağım. Güvenin."

Derin bir nefes aldım. "Sana söyleyeyim, Landon, bir gün bir gün daha artık yok. Ne yeni bir hikâye, ne de yeni bir yaklaşım."

Havaya başıyla onaylayarak elini mükemmel şekillendirilmiş saçlarına gezdirdi. "Tamam. Bir de şöyle deneyelim. Hikâye onun için değil de kendim için yaptığım şeye odaklansam ne olacak? Ne anlayacak?"

"Bilmiyorum. Dokuz? On?"

"Demek o yaş aralığından bir şey. Bir hikâye lazım. Ona değil, bana ilgili değil. Bunu yapabilir misin?"

"Deneyim."

Tavrı yumuşamıştı. Yeniden gerçek bir şey için umut dolmuştu. Bana başka bir gözünde büyüdü. "Kendini bizimle mi karşılaştırmadığını söylüyordun?"

"Doğru," dedim başımla onaylayarak. "Dünyaya gelmeden önce, onun için hikâye hiçbir zaman başarı olmaya çalışmadı. Onlar sözleşmeler yapmak veya ödüller kazanmakla ilgili değildi. Ben onunla ilgili bütün. Tek bir kazanım için onunla oyun oynamıyorum. Her yaptığım, bir başka için değil, çünkü çok önemli bir anda yanında olmak istiyorum. Başarı olması gereken yerde değildi, çünkü zaten ulaşılmıştı. Varlığımın ve sahipliğimdi." Durup elimi yüzümde gezdirdim. "Bu yüzden ertesi gün antrenmanda, sonraki gün ya da önümüzdeki birkaç yapılmamız için yeniden için çalışacağım. Ta ki ona ulaşana kadar."

"Onu mu yani? Ulaşabilecek mi?"

Evet. Ve sonunda yüzüm ışığa çevrildiğinde, bir şey saklayamadım. Hikâye varlığı bir oyundur. Onun

mücadeledir. Ben mücadeleyi severim ve kendimi en iyisi olmak için zorlamayı da."

Bryan Farber cesaret verici bir şekilde başını sallıyordu, sonradan açıldığım için bariz şekilde memnundu.

"O maçı hatırlıyorum," dedi babam ve bundan hiç şüphem yoktu. Hiçbir maçımı atlamazdı. Bana nerede yanlış yaptığımı söyleme fırsatını asla kaçırmazdı.

Farber tekrar bana döndü. "Bahse girerim, babanın sana saha kenarından tezahürat yapması ve zaman zaman seni zorlaması da harika bir motivasyon olmuştur, değil mi?"

Tekrardan sessizliğe büründüm. Kahretsin, bu röportajdan asla sağ çıkamayacaktım. Ve bu sadece *ilk* kayıttı. Bunu iki kez daha yapmamız gerekiyordu.

Bir saatlik çekimden sonra yapımcı ara vermemizi önerdi ve ben de setten hızla çıktım. Nasıl sadece daha bir saat olmuştu? Lanet olası iki gün gibi gelmişti.

Kulisten kaçtım ve bunun yerine rasgele bir koridordaki otomattan bir içecek aldım. Sesli çekim stüdyosuna dönüp de telefonumu kontrol ettiğimde Hannah'dan bir düzine mesaj ve sesli mesaj olduğunu fark ettim.

O abartmaya ya da panik yapmaya eğilimli biri olmadığı için Landon'a bir saniyeye ihtiyacım olduğunu işaret ettim ve ardından sesli mesajı dinlemek için uzaklaştım.

Hızlı konuşuyordu ve arka plandaki gürültü ya da kötü sinyal mesajın bazı kısımlarını bozuyordu ancak anladığım kısımlar neredeyse kalbimi durduracaktı.

"Garrett. Selam. Bunu yaptığım için özür dilerim ama eve gelmen lazım. Ben... şey..."

Birkaç saniye sessiz kaldığında kaşlarımı çattım. Endişe içimi kemirmeye başlamıştı.

"Gerçekten bunu sana telefonda söylemek istemezdim ama çekimdesin ve ne zaman eve geleceğinden emin değilim ve burada kafayı yemek üzereyim, o yüzden sadece söyleyeceğim – hamileyim."

O *neymiş?*

O kadar şok oldum ki neredeyse telefonu düşürecektim.

"Bunu sesli mesajda söylemek yerine düzgün bir şekilde oturup üstüne konuşmak isterdim. Ama hamileyim ve şey, kanamam var ve sanırım bir sorun var. Beni hastaneye götürmen gerek." Sesi kısıktı ve korkmuş gibiydi. Resmen kanım dondu. "Yalnız gitmek istemiyorum."

"Çekime tekrar başlayalım mı?" diye sordu yapımcı sabırsızlıkla.

Farber'ın ve babamın çoktan yerlerine geçtiklerini gördüm.

Kısa bir kekelemeden sonra beynim şimdiki zamana ve önemli olan tek şeye odaklandı: Hemen şimdi Hannah'a ulaşmak.

"Hayır," diye seslendim. Mikrofon bağlantılarını çekip, endişeyle bana yaklaşan Landon'a fırlattım. "Üzgünüm, gitmem lazım. Acil bir durum var."

"LANET OLSUN. YEŞİL YANIYOR, PİÇ!"

Garrett korna ya basıyordu.

Hastaneye gidiyorduk ve garajdan çıkarken arkamızdan geçen bir arabaya çarpmamıza ramak kaldığından beri koltuğuma sıkı sıkı tutunmuştum. Garrett direksiyonu eklemleri bembeyaz kesecek kadar sıkı tutuyordu ve sabırsız patlamalar, endişeli sorular ve öfkeli talepler arasında gidip gelirken trafik bizi rahat bırakmıyordu.

"Bu ne kadar süredir devam ediyor?" diye çıkıştı, ön cama bakıp kaşlarını çatarak.

"Uyandığımda iyi hissetmiyordum. Kramplarım vardı, biraz midem bulanıyordu. Sonra daha da kötüleşti."

"Neden o zaman bir şey söylemedin?"

"Çünkü bu röportaj için çok stresliydin ve ben de omuzlarına fazlasını yüklemek istemedim. Sana hamile olduğumu, babanı görmek için evden çıkmandan beş dakika önce söyleyemezdim."

"Baştan gitmezdim!" diye bağırdı. Sonra derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece anlamıyorum, Wellsy. Bunu bana nasıl söylemezsin?"

"Seni endişelendirmek istemedim. Kanı fark ettiğimde Allie'ye mesaj attım..."

"Allie biliyor mu?" Garrett araçları sollayıp duruyordu.

"...o da Sabrina'ya bunun normal olup olmadığını sorabileceğimi söyledi ve..."

"*Sabrina* biliyor mu?" diye hırladı. "Tanrım. En son öğrenen ben miyim?"

Elim içgüdüsel olarak kapının üstünde dayanağı tuttu. "Sana söylemek istemiştim," dedim suçluluk duygusuyla. "Denedim ama asla doğru zaman gibi gelmedi. Senden saklamaya çalışmıyordum, Garrett. Sana söylemek istedim."

"Ama yapmadın. Bunu ilk duyduğumda, bütün günümü Phil'in yanında sinir içinde geçirmiştim ve sesli mesajımı kontrol ettiğimde bir de ne duyayım? Gözyaşları içinde bana hamile olduğunu ve eve gelmem gerektiğini söylüyorsun. Yani ne bu boktan saçmalık, Hannah?"

"İşte *bu* yüzden hiçbir şey söylemedim!" Çaresizlik, hüsran ve korku boğazımda öldürücü bir kokteyl olarak karışırken gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Kusacakmışım gibi hissediyordum. "İstediğim son şey, bunu üzerine bu şekilde yıkmaktı. Bu röportaj vardı. Ve ondan önce de ödüller. Ve ondan öncesi de sezon sonrasıydı."

"Bunu sezon sonundan beri biliyor muydun?" Neredeyse yola girmeye çalışan bir kamyonla yandan çarpışacaktık. Hızlanıp sol şeride kayarken her yönden kornalar çalıyordu. "Tanrım."

"Bana bağırma."

"Sana bağırmıyorum," diye hırladı dişlerinin arasından. "Bunu aylardır benden saklamana bağırıyorum."

"Şu noktada, seni aradığım için çok üzgünüm," homurdandım. "Tek başıma gitmeliydim." Çünkü bağırdıkça ve öfkeyle sesi gerildikçe, benim de burada kanamam varken sinirlerim geriliyordu.

"Bel altı vuruyorsun." Yüksek sesle küfretti. "Bunu söylediğine inanamıyorum!"

"Yine bana bağırıyorsun," diye çıkıştım suçlayarak. Bebeğimizi kaybediyor olabilirdim ve bu ahmak sanki dehşete düşmemişim gibi her şeyi kendiyle alakalı hâle getiriyordu.

ett, "Bu tam olarak babamın yapacağı bir bok," diye ba- karşılık verdi. "Beni bilgiyle manipüle etmek. Her şeyi kendine saklamak."

"Sen ciddi misin şu an?" O kadar öfkeliydim ki ellerim ona tokat atma dürtüsüyle yanıp tutuşuyordu. "Beni babanla mı kıyaslıyorsun?"

"Haksızsam söyle."

"Bel altı vurmak derken..." En son ne zaman birine bu kadar sinirlendiğimi hatırlayamıyordum. "Biliyor musun, Garrett, onu gerçekten hayatından çıkarmak istiyorsan dürüst olabilirsin. Bunu daha önce söyledim ve tekrar söyleyeceğim: Dünyaya o adamın nasıl bir canavar olduğunu söyle ve onunla işin bitsin. Suistimal konusunda sessiz kalmak ve adamın mirasını korumak *zorundaymış* gibi davranıyorsun. Ama sen susmayı seçiyorsun. Bunu kendine sen yapıyorsun."

Bana bakarken sinirden gözleri parlıyordu. "Ne yani, televizyona çıkıp babamın bana vurduğunu dünyaya mı duyurayım? Gazetelere çeşitli olayları anlatan röportajlar veririm, böylece olayı patlatıp manşete taşırlar? Siktir etsene."

"Utandığını anlıyorum, tamam mı? Ve evet, hoş bir konu değil. Kimse travmalarını tekrar yaşamak istemez. Ama belki de bunu artık yapma zamanın gelmiştir."

Hastaneye varıp kaydımı yaptırana kadar başka bir şey söylemedi, benden tarafa bakmadı bile. Bu noktada, hemşire sorular sorarken Garrett kontrolü eline alarak beni üçüncü kişi gibi bıraktı. Daha çok itiraz ederdim ama artık enerjim kalmamıştı.

Sonunda soyunup hastane önlüğü giydiğim bir muayene odasına alındık. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Birbirimize bakmıyorduk bile. Ama doktor ultrason makinesiyle içeri girdiğinde, Garrett yatağımın yanına oturmak için bir sandalye çekti ve sıkıca elimi tuttu.

"İyi olacak," dedi sessizce. Evden çıkıp arabaya bindiğimizden beri bana öfkelenmeden söylediği tek şeydi.

Doktor, makineyi hazırlarken. "Pekâlâ, Hannah," dedi. Elli yaşlarında, nazik bakışları ve kısa saçlarında gümüşi tutamlar olan bir kadındı. "Hemşire bana bazı lekelenmelerin ve kramplarının olduğunu söyledi. Kanaman şimdi nasıl?"

"Orta seviyede denebilir," diye yanıtladım beceriksizce. "Önceden hafifti ama öğlen saatlerinde daha da kötüleşmeye başladı."

"Başka bir şikâyetin var mı?"

"Birkaç haftadır bulantılarım vardı. Sonra bu sabah kramplar çok ağırlaştı."

Televizyonda gördüğüm gibi karnımdan ultrason yapmasını bekliyordum ama sonra doktor küçük sopa gibi bir şeyle bana döndüğünde ve bunun tamamen farklı bir muayene türü olduğunu anladım. Garrett rahatsız bir şekilde yere bakıyordu. İlişkimizde ikimizin de hazır olmadığı bir dönüm noktasıydı ama sanırım bunu ben hamile kalmadan önce düşünmeliydik.

"Biraz kanama ve rahatsızlık hissi normaldir," dedi doktor. "Ama yine de bir bakalım."

Nefesimi tutarken beynimden bir düzine korkunç düşünce geçiyordu. Garrett'a söyleme cesareti bulamadığımdan, bir sonraki adımımın ne olacağına karar vermemiştim. Daha kafamı toparlamadan önce bu seçeneğin elimden alınması haksızlık gibi geliyordu. Sanki kandırılmışım gibi. Doktorun ekranda gördüklerini inceleme süresi uzadıkça kalp atışlarım hızlanıyordu.

"İnsan bedeni bir bebeği taşımaya hazırlanırken birtakım değişikliklere uğrar," dedi bana, bakışlarını ekrandan ayırmayarak. "Yeni hormon akışının bir dizi etkisi olabilir, bunlardan biri rahim ağzının normalden daha yumuşak hâle gelmesidir. Bu, bazı durumlarda kanamaya neden olabilir. Örneğin cinsel ilişki veya başka atletik aktiviteler bunu şiddetlendirebilir. Son birkaç gün içinde herhangi bir yorucu faaliyette bulundunuz mu?"

Mahcup bir şekilde dudağımı ısırdım.

Garrett boğazını temizledi. "Ah, evet. Geçen gece biraz, ah, coşkulu bir ilişki yaşadık. Yani defalarca."

"Coşkulu ilişki mi?" diye tekrar ederken ona baktım. "Cidden mi? Daha iyi kelimeler bulamaz mıydın?"

Bir kaşını kaldırdı. "Seni iyice pompaladığımı söyleyecektim ama doktorun bunu duymak istemeyeceğini düşündüm."

Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim. "Özür dilerim," dedim doktora. "Onu görmezden gelin."

Doktor gülmemeye çalışıyor gibi görünüyordu. "Coşkulu bir ilişki buna neden olabilir," dedi bakışları ekrana dönerken. "Ve dediğim gibi, biraz kanama olağandışı değildir. Tek başına olduğu zaman endişelenmeye gerek yoktur."

"O kadar mı?" diye sordum kafam karışmış bir şekilde. "Her şey yolunda mı?"

"Buradan her şey yolunda görünüyor. On haftalık hamilesiniz. Kalp atışlarını duymak ister misiniz?"

Ve sonra aniden, denizin altından geliyormuş gibi boğuk, ıslak bir ses duyduk. Uzaylıların olduğu bir korku filminin müziği gibiydi. Şaşkın bir şekilde ekrana bakarak dinliyordum. Bu ses benden nasıl çıkıyordu?

Yanımdaki Garrett da benim kadar afallamış gibi görünüyordu.

"Önümüzdeki birkaç gün ağırdan almanı öneriyorum," diye tavsiyede bulundu. "Vücudunun dinlenmesine ve iyileşmesine izin ver. Aksi hâlde bir travma göremiyorum. Ateşin olmadığı için enfeksiyondan şüphelenmek için de bir nedenim yok."

Rahatlamış bir kahkahayı bastırdım. "Acile geldiğimiz için şimdi biraz utanıyorum. Sanırım aşırı tepki verdim."

"Sen doğru olanı yaptın," diye beni destekledi. "Vücudunu herkesten iyi sen bilirsin. Bir şeyler yolunda değilmiş gibi hissediyorsan kontrol ettirmek ve emin olmak en iyisidir."

Doktor bazı sorularımı yanıtlamak için birkaç dakika ayırdı ve Garrett'a ultrason fotoğrafını yazdırıp verdi. Daha çok küçük olduğu için görülecek pek bir şey yoktu. Garrett tek kelime etmeden fotoğrafı aldı. Hâlâ sessizce öfkeden kuduruyordu sanırım.

Doktor bizi yalnız bıraktığında çabucak kendimi temizledim. Sonra giyinirken, aramızdaki gergin havada asılı duran soruyu Garrett'a sormak için nihayet cesaretimi topladım.

"Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

BEN ELİMDEKİ TEK RENKLİ BU GÖRÜNTÜYE BAKARKEN HANnah sırtı bana dönük bir şekilde taytını giyiyordu. Benim çocuğum. İçinde. Büyüyordu. Kim olduğu ya da onu burada neyin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu küçük şey hayatımızı sonsuza dek değiştirecekti.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye tekrarladı, yavaşça bana doğru dönerek. Yeşil gözlerinde yorgunluk çizgileri vardı.

Başım dönüyordu. Ben bu çocuğu nasıl hayatta tutacaktım? Aklı başında olan kim, hayatta kalması tamamen bana bağlı olan bir canlı konusunda bana güvenebilirdi ki? Onu duygusal olarak mahvetmemekten bahsetmiyordum bile.

"Tamam, sanırım ilk ben başlayacağım."

Zihnim binlerce yöne doğru bir yarış hâlindeyken Hannah'nın sesi gidip geliyordu. Sezon boyunca evde olmayacağım hakkında bir şeyler söylediğini belli belirsiz duydum.

"Evde yalnız kalıp tek başıma bebek büyütme fikri beni heyecanlandırmıyor."

Her şey aniden acil gibi gelmeye başladı. Gürültülü bir saat, bu yeni gerçekliğin devasalığına karşı geri sayım yapıyordu. Bir bebek. Bizim çocuğumuz. İnsanların bu şeylere sahip olmasına nasıl izin veriyorlardı? Tanrı aşkına, ilk ehliyet sınavımın yazılı kısmından kalmıştım.

"Korkutucu," dedi. "Bununla başa çıkmaya hazır olup olmadığımdan emin değilim, anlıyor musun? Yani bu çok fazla. Özellikle aile desteği olmadan..."

Kafamdan hesaplamaya çalıştım. Sezon öncesini ve doktor kontrollerini. Deplasman maçları için yapacağım seyahatleri. Bebek tam playoffların ortasında doğacaktı. Panik midemi bulandırmaya başladığında, tüm bunları nasıl yapmam gerektiğini bana söyleyecek, işe yarayan bir ailem olmasını diledim. Bana öğretecek biri.

"Tamam o zaman, belli ki ben kendi kendime konuşuyorum. Hadi gidelim."

Başımı kaldırıp şimdiki zamana döndüm. Hannah elinde çantasıyla kapıda bekliyordu. Bense gözüm korkmuş bir şekilde hâlâ o resme bakıyordum.

Hannah bana kızgındı ve şimdi yolda onunla kavga ettiğim için tam bir pislik gibi hissediyordum. Sistemim tüm bu bilgileri bir kerede nasıl işleyeceğini bilmiyordu ve dürüst olmam gerekirse biraz ağır gelmişti.

"Özür dilerim. Ben sadece..." Sesim gitgide azaldı.

"Hadi gidelim," dedi tekrar, arkasını dönüp uzaklaşırken.

Eve geldiğimizde saat daha erken olmasına rağmen, Hannah sabah konuşabileceğimizi söyledi ve hemen yatağa gitti. Onu takip etmek yerine, elimde birayla mutfak masasına oturmuş, çocuğuma bakıyordum. O oğlanın benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyordum. Ya da kızın. Bir kızım olabilirdi. Benim şansıma erkek olurdu. Babamla ilgili tüm travmalarımı ortaya çıkaracak ve onu da kendim gibi mahvetme korkusuyla, yaptığım her ebeveynlik hareketinden şüphe duymama neden olacak bir oğul. Orada saatlerce oturup nasıl her şeyi berbat edebileceğimin binlerce farklı yolunu düşündüm ve zar zor uyuduğum için ertesi sabah bitkin ve karmakarışık uyandım.

Lavaboda yan yana dişlerimizi fırçalarken Hannah hâlâ içi-

ne kapanıktı. Aramızı düzeltmek istiyordum ama suyu kapatıp konuşmak ağzımı açtığımda aniden banyoyu terk etti. Ben mutfakta kahve yaparken, o tezgâhta oturmuş bir parça kızarmış ekmek yiyerek beni izliyordu. Sessizlik ensemi kaşındırıyordu. Telefonu çaldığında ve açmak için oturma odasına yöneldiğinde tam da konuşmak üzereydim. Kahve makinesinin sesinden, konuşmasını pek anlayamadım. Köşeden baktığımda kâğıda bir sayı yazdığını gördüm.

"Neydi o?" diye sordum kahvaltısını bitirmek için mutfağa döndüğünde.

Hannah gözlerime bakmadan omuz silkti. "Hiçbir şey." Kızarmış ekmeğinin son parçasını da ağzına tıkıp odanın karşısındaki yan masadan çantasını ve anahtarlarını alırken hızla çiğnedi.

Bir panik sızısı hissettim. "Nereye gidiyorsun?"

"Önümüzdeki birkaç gün evden çalışacaksam stüdyodan bir şeyler almam gerekiyor."

"Seni götürmemi ister misin?" diye teklifte bulundum.

"Hayır." Omzunun üzerinden cevap vererek koridorda kapıya doğru ilerledi. "İyiyim."

Tabii ya. İyi olmakla alakası yoktu. Sanki benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi. Kabul, dün götün tekiydim ama yapmamız gereken oldukça ciddi bir konuşma vardı. Eğer dinleyecek kadar uzun süre kalırsa, memnuniyetle özür dilerdim.

Biraz kahvaltı ettikten sonra bulaşıkları yerleştirip Logan'ı aradım. En iyi arkadaşım nasihat verme konusunda öngörülemezdi ama Tanrı yardımcım olsun, ben de çaresizdim.

"Merhaba G," dedi. "İyi zamanlama. Grace ve annesiyle şimdiye kadar yediğim en çılgın öğle yemeğinden yeni döndüm. Josie bizi Eyfel Kulesi yakınlarındaki tüm garsonların –seninle taşak geçmiyorum– kahrolası pantomimci olduğu bir kafeye götürdü. Daha kötü bir kâbus senaryosu hayal edebiliyor musun?"

"Hannah hamile."

Bu onu sessizliğe sürükledi.

"Bekle, kulağa nasıl geldiğini şimdi anladım," diye araya gir-

dim o cevap veremeden. "Bunu bir kâbus senaryosu örneği olarak söylemedim. Sadece söylemem gerekiyordu ve artık senin aptal pantomim hikâyeni dinlemek istemiyordum."

"Öncelikle, vay canına."

"Biliyorum, değil mi?" Boştaki elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Dün bana tam anlamıyla falso attı."

"Demek istediğim, vay canına, hikâyem hiç de aptalca değildi."

Gülmeden duramadım.

"İkinci olarak da," diye devam etti. "Vay canına."

İkimiz de kahkaha atmaya başladık. Şu an gülmenin zamanı olmadığını biliyordum ama arkadaşlarımı seviyordum. Desteklerine ihtiyacım olduğunda moralimi yükseltmekte asla başarısız olmazlardı.

"Bu şaşırma şimdi benim haberim için mi?"

"Evet. Yani siktir, G. Tebrikler. Ne kadar olmuş?"

"On haftalık. İlk ultrasona dün girdi. Aslında ben de bu şekilde öğrendim. İyi hissetmiyordu ve bebeği kaybettiğini düşünüyordu. Onu hastaneye yetiştirmek zorunda kaldım."

"Kahretsin. Üzgünüm. O iyi mi?"

"Evet, daha iyi. Yanlış alarmmış. Ama benim hiçbir fikrim yoktu." Utanç boğazıma yükseldi. "Wellsy aradığında babamla korkunç bir ortak röportajın ortasındaydım, bu yüzden zaten berbat bir ruh hâli içindeydim. Sonra her şeyi bir anda üzerime attı ve ben, ıı..." Şimdi de pişmanlık beni boğuyordu. Boğazımı temizledim. "İyi tepki vermedim."

Sesi ciddileşti. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Yani, arabada bir bağırma yarışına girdik ve onu babamla karşılaştırmış olabilirim ya da olmayabilirim."

Logan'ın küfürleri kulağımda çınladı. "Hiç hoş değil, dostum. Hamile kadınlara bağıramazsın."

"Evet, teşekkürler. Ama hazırlıksız yakalandım."

Kaslarımdaki gergin enerjiden kurtulmaya çalışarak evin içinde volta atmaya başladım.

"[illegible] yalakalık yapmaya hazırlansan iyi olur," diye tavsiyede bulundu. "Kredi kartını çıkar ve işe koyul."

"Hâlâ çok kızgın. Konuşmamız gerekiyordu ama bu sabah beni resmen başından savdı."

"Evet yani, sik kafalı. Bu işte yapayalnızdı ve korkup sana söylediğinde, ona kızıp babana benzediğini mi söyledin? Şeytanın kaburga kemiğinden doğmuş babana hani? Tanrım, kardeşim. Şu anda kendini bok gibi hissediyordur ve sen durumu çok daha kötü hâle getirmişsin."

Haklıydı. Biliyordum. Logan davranışlarım için bana söverken oturma odasına girdim ve Wellsy'nin üzerine yazdığı not defterini fark ettim. Okumayı bile düşünmüyordum. Sadece baktığımda isim dikkatimi çekti.

Reed Emlak.

Donup kaldım. Hannah'ın neden lanet bir emlakçıyla konuşmaya ihtiyacı vardı ki? Ve ne zaman biriyle konuşacak fırsatı bulmuştu? Dün eve geldiğimizde doğruca yatağa gitmişti...

Akşam saat altıda. Ve ben hamile kız arkadaşım yatak odasındayken saatlerce mutfakta tek başıma oturup kendi lanet düşüncelerimde kaybolmuştum. Belki de o kadar erken uyumamıştı. Belki o da oturup düşünmüştü. Belki de bir karara varmıştı.

Taşınmak için.

Korkuyla kanım dondu. Daha yeni dolgun bir telif hakkı çekini almıştı. Onu ve bebeği desteklememe kesinlikle ihtiyacı yoktu. Ve dün kendimi kaybettikten sonra, belki de desteğimi *istemiyordu.*

Siktir.

Vücudum gücünü kaybederken Logan'ın cümlesini yarıda kestim. "Dostum, gitmeliyim."

STÜDYOYA SABİT DİSKİMİ ALMAYA GİTTİĞİMDE MÜHENDİSİmiz Max, Nice'la bir parçayı inceliyordu. Tüm arkadaşları deri koltuğa kamp kurmuş, bir dizüstü bilgisayardan bir bilimkurgu dizisi izliyorlardı. Sadece diski alıp gitmek istiyordum ama kabinde Nice'ın nakaratını duyduğumda kapılmadan edemedim.

Mikrofonda Nice telefonundan bazı satırları okurken, Max geçiş müziği için yeni bir mix üstünde çalışıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, beni de kendisiyle birlikte kabine çağırarak. "Dün gece *Farscape*'i izlerken yazdım. O şovu hiç izledin mi? Baya iyi."

"Bu yarım kafiyeyi sevdim," dedim. "Peki, onu ikinci dizeye taşısak ve ilk kısmı da yeni geçişe taşısak?"

Biz sözleri incelerken Max bir dakikalığına dışarı çıktı. Her zaman olduğu gibi, Nice ve ben camdan bize el sallayan bir figür fark edene kadar sürece kendimizi kaptırmıştık. İlk başta Max olduğunu düşündüm ama sonra gözlerimi kırpıştırdım ve Garrett olduğunu fark ettim.

Erkek arkadaşım ses kontrol odasında duruyordu ve ağzını oynatarak asla anlamadığım bir şeyler söylüyordu.

"Garrett?" dedim hızla. "Ne oluyor?"

Yanındaki monitörden sesimin geldiğini duyduğunda benimle göz göze geldi.

Ne hakkında konuştuğum hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etmeden önce, "Seni duymamız için dış sesi açmalısın," dedim. "Mikrofonun yanındaki kırmızı düğme. Kontrol panelin de."

Gumby yanına gelip ona gösterene kadar düzinelerce düğme ve koldan şaşkınlığa düşmüş şekilde kapıya baktı.

"Teşekkürler," dedim Gumby'ye.

Koca adam mikrofona doğru eğildi. "Hallettim, kızım. Bu adamı tanıyor musun?"

"Erkek arkadaşım," dedim pencereye doğru kaşlarını çatarak. "Ve evde olması gerekiyordu."

Garrett mahcup bir şekilde mikrofonu aldı. Soluk bir kot pantolon, siyah bir Under Armour tişört giymiş ve bir Bruins şapka takmıştı; atletik vücudunun her santimi, arkasındaki hip-hop grubuyla tezat oluşturarak göze çarpıyordu. "Üzgün olduğumu söylemeye geldim."

Nice bakışlarıyla neler olduğunu sorguluyordu. Sonuç olarak yüzüm ısınmaya başladı. Stüdyo kirası için ödediği tutar göz önüne alındığında, bu hiç profesyonelce değildi. Yani, plak şirketinin ödediği. Her neyse işte.

Utancımı yuttum ve Garrett'a baktım. "Bunu evde yapabilir miyiz? Ben de çıkmak üzereydim zaten..."

"Ayrılma."

Gözlerimi kırptım. "Stüdyodan mı?"

Açıklığa kavuşturmak yerine konuşmaya devam etti. "Üzgünüm, yeni habere iyi bir tepki veremedim. Götün teki gibi davrandığımı biliyorum. Ama bu işi halledebiliriz." Boğuk sesi biraz çatladı. "Bana bir şans daha ver, Wellsy."

Gumby onu arka planda, "Çiçek falan almadın mı?" diye azarladı, bir yandan da başını iki yana sallıyordu. "En azından çiçek getirmelisin. İhtiyacın olursa diye sana benim çiçekçimin numarasını vereyim istersen."

Nice dirseğimi sıkıca kavrayarak bütün heybetiyle bana döndü. "Bu adam sana ters bir şey mi yaptı, Hannah?"

Yanaklarım artık resmen alev alevdi. "Ben iyiyim. *Merak etme.*" Garrett'a ısrarcı bir ses tonuyla cevap verdim. "Bunu daha sonra konuşuruz. Garrett. Lütfen." Tüm bunları işvereme yaptırmaktan rahatsız olmaya başlamıştım.

Nice şüpheli bakışlarını Garrett'a çevirdi. "Ne yaptın, adamım?" diye sordu sertçe, yanında duran çocuktansa sesini büyük adam gibi çıkararak.

"Muhtemelen hayatımın en büyük hatasını yaptım," dedi Garrett. şimdi Nice'ın bütün grubunun da dikkati bizim üstümüzdeydi. "Hannah, lütfen. İzin ver deneyeyim. Taşınma."

"Taşınmak mı?" Bu konuşma kesinlikle anlamadığım bir yöne kaymaya başlamıştı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Yüzündeki ıstırap çok netti. "Daha önce arayan numarayı yazdığını gördüm. Bir emlakçıydı."

Parçalar yerine oturmaya başladığında bir iç çektim. İçime tekrar öfke kovalamları saçlarken gözlerimi kıstım. "Bir dakika, taşınacağımı mı sandın? Gideli bana o kadar az mı inanıyorsun? Ailem için emlakçı arıyordum, seni aptal!"

Nice kekeledi.

"Evlerini satıp o kasabadan çıkabilsinler diye ev kredisini nasıl ödeyebileceğimi öğrenmek istedim," diye bitirdim cümlelerini bir hışımla. "Belki bunu gerçekleştirmek için tefrif çekini kullanabiliriz diye düşünmüştüm."

Rahatladığı yüz ifadesinden anlaşılabiliyordu. "Yani beni terk etmiyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandım. Kendime rağmen gülmeye başladım. "Bu kadar yolu bu yüzden mi geldin?"

"Başka ne yapacaktım? Tek kelime etmeden gitmene izin mi verecektim?"

Bir gülümsemeyle karşılık verdim. Garrett'ın gitmeme engel olmak için buraya gelmesi çok tatlıydı aslında. Beni kaybetmeyi düşünürken gözlerindeki o paniği görmek. Kucağıma attığım bombaya rağmen hâlâ bizim için savaşmaya hazır olduğunu fark ettiğimde kalbim sıkıştı.

"Bu adam seni aldattı mı?" diye sordu Nice.

"Hayır," dedim kocaman bir gülümseme yüzüme yerleşirken. "Onun çocuğunu taşıyorum."

"Hasiktir!" diye bağırdı Gumby kontrol odasından. Bir kolunu Garrett'ın omzuna atıp ona sarıldı. "Tebrikler, kardeşim."

"Yapıyor muyuz?" diye sordu Garrett tamamen bana odaklanarak. "Bu bebeği doğuracak mısın?"

Soğukkanlıymış gibi davranarak omuz silktim. "Yani eğer sen de istiyorsan."

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Bebeğim, bütün geceyi o sonograma bakarak geçirdim ve sabahın üçü civarında kafama dank etti – bu çocuğu seninle büyütmemeyi hayal bile edemiyorum. Sezonun başlamasının ve seyahatlerimin işleri daha da zorlaştıracağını biliyorum ama ihtiyacın olan her türlü yardımı sana sağlayacağım. Lanet olsun, eğer istediğin buysa annenle babanı buraya taşınmaya ikna ederiz ve onlara sokağın karşısındaki evi alırız. Her şeyi yaparım."

Nice, Garrett'a onayını vererek başını salladı. "Hey, bu gayet düzgün biri," dedi. "Deli saygı duydum."

Gülümsemem o kadar genişti ki yüzümü ikiye bölebilirdi. O düzgündü. En iyisiydi aslında. Ve ona daha önce söylemenin bir yolunu bulsaydım, bu kadar şok olup delirmeyeceğinin farkındaydım. Endişelerimi anladığını görmek aniden üstümdeki baskıyı biraz azalttı, karşı karşıya olduğumuz zorluklar ne olursa olsun bunları birlikte çözebilirdik.

Duyguyla dolup taşan kalbimin yönlendirmesiyle kabinden çıkıp kontrol odasına girdiğimde Garrett bana sımsıkı sarıldı.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı yüzünü saçlarıma bastırırken. "Dün akşam baya boktan şeyler söyledim."

"Söyledin," diye ona katıldım.

Geri çekildi ve bana saf bir pişmanlıkla baktı. "Şunu bilmeni istiyorum ki babama hiç benzemiyorsun. Sanırım bunu söylememin tek nedeni röportajdan yeni gelmiş olmam ve onun hâlâ aklımda olmasıydı. Sana çıkıştım çünkü ona kızgındım ve sen

tam karşımdaydın. Ama bunu asla ama asla söylememeliydim. Özür dilerim."

Yavaşça başımı sallayarak onayladım. "Üzgün olduğunu biliyorum. Ve sorun değil. Öyle demek istemediğini biliyordum."

"İyi miyiz?" diye sordu küstahça.

"Her zaman," dedim onu öperken. Hiç profesyonel olmayan bir şekilde dillerimizi işin içine kattığımız öpüşmemizde Nice'ın arkadaşlarının aşırı yüksek tepkilerini görmezden geldik.

Garrett'ın parmakları saçlarıma dolandı. Gözlerimle buluşmak için bir an için uzaklaştı ve daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana baktı.

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Seni seviyorum. Belki de her zamankinden daha fazla."

"Bir bebeğimiz olacak," dedim hem heyecanla hem de biraz da korkuyla sırıtarak.

"Kesinlikle öyle."

"YATAĞA GERİ DÖN. BEN SANA GETİRİRİM."

Mutfakta makinenin başında duran Hannah, "Bu sadece kahve," dedi. "Yağmur oluklarını temizlemek için dışarı falan çıkmayacağım."

"Doktor dinlenmeni söyledi."

"Biraz kafeinsiz kahve yapıp bir bardağa koymanın sınırı aştığını düşünmüyorum."

Hannah'yı yerinde tutmak neredeyse imkânsız gibi görünüyordu. Bu kadın stüdyoya gizlice gitmeden önce iki günden fazla evden çalışırsa şok olurdum. Bu hamilelik süresince baş belası olacağını şimdiden söyleyebilirdim.

Umarım arkadaşlarımız benim tarafımda olarak onu kontrol altından tutmama yardımcı olurdu. Dün gece, bizim için önemli olan herkesle iyi haberi paylaşmıştık ve tebrik mesajlarını okumuştuk. Komik mesajları okumak Hannah'ya bu konuda korktuğu kadar yalnız olmadığımızı hatırlatmıştı.

Grace şimdiden, Paris'ten döndüğünde Hannah'nın çocuk odası mobilyalarını seçmesine yardım etmekten bahsetmeye başlamıştı. Sabrina da yardım edeceğine söz verdi ama onun için daha zor olabilirdi çünkü aynı mesajlaşmada onun ve Tuck'ın Manhattan'da yeni bir işi kabul ettiklerini ve yaz sonunda Boston'dan ayrılacaklarını öğrendik. Onlar adına mutluydum

ama bildiğim tek baba olan Tucker artık bana yakın olmayacağı için üzülmeden edemedim.

"Düşünüyordum da," dedi Hannah kupasını dudaklarına götürürken. "Evlenmeliyiz."

Bardağıma biraz portakal suyu koyuyordum ki hareketimin tam ortasında donup kaldım. "Ah, öyle mi?" Ses tonumu sakin tutmaya çalışıyordum.

Sakince bir yudum alıp hafifçe gülümsedi. "Eğer sen de istiyorsan."

OJ bardağımı yere atmamak, Hannah'nın kupasını elinden tekmelememek ve kadınımın üstüne saldırmamak oldukça zordu. "Evet, isteyebilirim."

"Güzel."

"Sana bir yüzük almamı ister misin?"

"Kesinlikle. Sadece Allie'ninki kadar büyük olmasın. Ben psikopat değilim."

Gülmemek için yanağımı ısırdım. "Bu mudur? Bu bizim evlenme teklifimiz mi?"

"Yani, birbirimizi seviyoruz ve bir bebeğimiz olacak. Önemli olan bu değil mi? Konuşmalara kimin ihtiyacı var ki?"

O haklıydı. Sırıtarak, "Konuşmalara kimin ihtiyacı var," diye tekrarladım. "Şimdi. Lütfen." Kahve kupasını alıp onu merdivene doğru yönlendirdim. "Yatağına geri dön. Ve sakın ben yokken çatıya falan çıkmaya kalkma."

"En azından biraz evi süpürebilir miyim?"

"Yemin ederim, Tucker ve Sabrina'yı seni bağlamaları için buraya gönderirim."

"Denemelerini görmek isterdim."

Kıkırdadım ve harekete geçmesi için kıçına şaplak attım. Ben de onun peşinden gittim çünkü hâlâ giyinmeyi bitirmem gerekiyordu. O iyi bir kız gibi yorganın altına girerken temiz bir gömlek bulup üstüme geçirdim. Gerginliğim yavaşça midemden boğazıma doğru ilerliyordu. Yapacağım şeyi hiçbir parçam dört gözle beklemiyordu.

nnah, "Nereye gittiğini hiç söylemedin," dedi. Yatakta uş, televizyonda kanallar arasında geziniyordu.

"ESPN yapımcısıyla konuşacağım," diye itiraf ettim. "Geçen gün kayıt sırasında setten kaçtım ve o zamandan beri de kimseyle konuşmadım. Landon yapımcıyla benim için bir görüşme ayarladı. Sadece ikimiz."

Keskin bakışlarla bana baktı. "Ne yapacaksın?"

"Yapmam gerekeni."

Stüdyoya gittiğimde Stephen Collins beni ofisine davet etti. Asistanına bir şey içmek istemediğimi söyledim, kendimi vazgeçirmenin bir yolunu bulamadan önce hoşbeşleri atlayıp burada olma nedenimi doğrudan açıklamaya çalışacaktım.

Yapımcı masasının kenarına otururken, "Umarım çok ciddi bir şey olmamıştır," dedi. Başının arkasında duvarda ödüller ve imzalı spor hatıraları vardı. "Bryan ve ben bölümü bitiremediğimiz için üzgünüz. Röportajdan gerçekten harika şeyler çıktı. Size uyarsa, sizi ve babanızı bu hafta içinde bir ara tekrar çekime almak istiyoruz."

"Özür dilerim. Bunu yapamam," dedim net bir şekilde.

Kibar gülümsemesi bocaladı. "Bir hafta falan ertelememiz gerekirse, sanırım..."

"Ben bu şovdan çekilmek zorundayım, Stephen. Yayınlamanızı da istemiyorum. Herhangi bir kısmını."

"İmkânsız. Bir sözleşmemiz var. Ve bunu çekmek için önemli miktarda bir yatırım yaptık. İnsanlar, ekipman."

"Bunu anlıyorum ama üzgünüm."

Yüz ifademden durumu çözmeye çalışıyordu. "Bu nereden çıktı, Garrett? Bana sorunun ne olduğunu söylersen ben hallederim."

Yıllar boyunca bu konuşmayı nasıl yapacağımı hayal etmiştim. Ya da bunun gibi yüzlercesini. Sonunda bu gösterinin üzerindeki perdeyi kaldırdığımda ne olacağını. Üniversitede çok zor

değildi çünkü çok göz önünde değildim. Ama artık tanınmayan bir üniversite hokey oyuncusu değildim. Ulusal spot ışıklarının altındayım. Şimdi, kariyerim ve imajım tehlikedeydi. Meslektaşlarımın desteği ve saygısı da.

Bunu söylemenin doğru bir yolu yoktu, ben de sadece söyledim.

"Babam çocukken bana şiddet uygulardı."

Collins'in bakışlarında alarm yanıp söndü. Sadece, "Ah," dedi ve devam etmemi bekledi.

Rahatsız hissetmeme rağmen devam ettim.

Babamın beni nasıl dövdüğünü, manipüle ettiğini ve korkuttuğunu ve bunun gaddarlığının en alt seviyesi olduğunu zar zor açıklarken kendimi bile duyduğumdan emin değildim. Anlatmak acı veriyordu. Ama derimin altında çok uzun süre kalmış bir kıymık gibiydi, oraya ait olmadığını unutmuştum. Bunu içimden atmak hem rahatlatıcı hem bunaltıcıydı.

Yapımcı birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra masasından kalkıp benim yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Lanet olsun, Garrett. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu..."

Cevap vermedim. Onun sempati duymasına ya da acımasına ihtiyacım yoktu, sadece anlaması yeterliydi.

Ama tabii ki bunu kendi çıkarları için kullanmaya çalışmasa bir eğlence endüstrisi adamı olmazdı.

"Bunu röportajda anlatmak ister misin? Önceden çektiğimizi unut. Onu atarız. Çöp kutusunu boyladığını düşün." Collins başını eğdi. "Eğer ilgilenirsen..."

Boğuk bir sesle güldüm. "Çocukluğumda yaşadığım fiziksel istismarın müstehcen ayrıntılarını dünyaya anlatmakla ilgileniyor muyum?" Bunu düşünmek bile midem bulandırıyordu.

Ama Collins'i hafife almıştım. Evet, kesinlikle bunu profesyonel bir çıkar için kullanmaya çalışıyordu ancak bu öneri tamamen bencilce olmayabilirdi. Sesini yumuşattı ve "Büyürken ben de benzer bir deneyim yaşadım. Babamla değil." Bakışları benimkilerle buluştu. "Annemle. O iyi bir kadın değildi, sana o

kadarını söyleyeyim. Ama en çılgın kısmını bilmek ister misin? Ne zaman öğretmenlerimden biri sosyal hizmetleri arayıp araştırması için evimize birini gönderse yalan söylerdim. Annemi korurdum çünkü beni incittiğini kabul edemeyecek kadar utanıyordum."

Bir nefes verdim. "Lanet olsun."

"Evet." Collins bir eliyle çenesini ovuyordu. "Neyse. Bugünlerde, tekrar şansım olsa bir şeyler söylerdim diye düşünüyorum. Ama benim bir platformum yok ve kim olduğum kimsenin umurunda değil. Sen ise..." Omuz silkti. "Bir adın ve platformun var. Geçmişinin bu boktan parçasını alıp ondan iyi şeyler çıkarmaya çalışabilirsin."

Bu sözler beni durdurdu. Phil Graham'ın mirasını çok uzun zamandır koruyordum ama neden bunu yapmaya devam edecektim ki? Dünyanın ne düşüneceğinden neden bu kadar korkuyordum?

Ve böyle bir şeyi saklamaya devam edersem, bu bir baba olarak benim hakkımda ne söylerdi? Ya oğlum için iyi bir örnek olamazsam ve bir gün biri onu incittiğinde bana söylemeye utanırsa?

Dışarıda hâlâ aynı yaralarla yaşayan çocuklar, yetişkinler vardı. Bazılarının korkularını yenmelerine yardım edebileceksem, o zaman evet, bu fedakârlığı yapabilir ve yaralarımı dünyaya açarak kamera karşısında birkaç saat acı çekebilirdim.

"Evet." Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Hadi bunu yapalım."

"Emin misin?" dedi Collins, gözlerinde bir hayranlık parıltısıyla.

Başımı sallayarak onayladım. "Landon'ı arayıp gün ve saat ayarlayabilirsin."

Tanrı yardımcım olsun ama artık geçmişle aramdaki bağı resmen koparmanın zamanı gelmişti.

Daha sonra evde haberi Hannah'ya verdiğimde kararıma benden daha çok şaşırmış olabilirdi.

Kanepede kucağıma yatmış televizyon izlerken, "Bunu yapmayı kabul ettiğine inanamıyorum," diyerek hayretler içinde kaldı.

"Güven bana, ben de bunu yapmak için can atmıyorum ama yapmam gerektiğini düşünüyorum. Sen haklıydın. Zamanı gelmişti."

"Babana söyleyecek misin?"

"Hayır."

"Güzel."

Onu neyin beklediğini öğrendiğinde odanın karşısından televizyona viski bardağını fırlattığını hayal etmek beni bu fikir hakkında biraz daha heyecanlandırıyordu.

Hannah boynuma sarılmak için biraz daha doğruldu. "Bu büyük bir olay."

"Evet, biraz öyle."

"Seninle gurur duyuyorum."

Ona daha sıkı sarılırken başının tepesini öptüm.

"Çok gurur duyuyorum," diye tekrar etti.

Bu sözler benim için onun anlayamayacağı kadar çok şey ifade ediyordu. Gerçek şuydu ki, onsuz bu kadar ileri gidemezdim. Geçmişimle barışmama yardım eden ilk kişiydi ve onun desteğiyle, şimdi geçmişimle yüzleşme cesaretine giden yolu bulmuştum.

Beni daha iyi bir adam yapmıştı.

Ve umarım harika bir baba da yapacaktı.

AĞUSTOS

GARRETT'LA DOKTOR MUAYENESİ İÇİN EVDEN ÇIKMADAN YArım saat önce Sabrina ve Tucker bize uğradılar. Bu sabah ultrasona girecektim ve bunu dört gözle beklemiyordum. İçinde kayıp korsan hazinesi olan batık bir gemi muamelesi görmeye alışacağımdan emin değildim.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye şaşkınlıkla sordu Garrett ama onları gördüğüne sevinmiş görünüyordu. Özellikle Jamie'nin Sabrina'nın yanında olduğunu fark ettiğinde. "Şekerim! Ahh! Seni özledim!"

Kızıl saçlı çocuğu kucağına aldığında o da kollarını hemen boynuna doladı. "Merhabaaaaa!" Sevinçle haykırıyordu. "Merhabaaaaaa!"

Bir kahkahamı bastırdım. Bu çocuk cidden çok sevimliydi.

"Biz de tam çıkıyorduk." Bronz tenini vurgulayan sarı çiçekli elbisesinin içinde her zamanki gibi çarpıcı görünen Sabrina'ya baktım. Başının üstünde koyu renk bir güneş gözlüğü ve omzunda büyük boy bir plaj çantası vardı.

"Merak etme, bizim de sadece bir dakikamız var. Havuza gidiyoruz," diye açıkladı Tucker. Bu da çizgili mayolarını ve

parmak arası terliklerini açıklıyordu. Gri tişörtünde pembe ve yapışkan bir leke olduğunu fark ettim.

Sabrina bakışlarımı yakaladığında homurdandı. "Prenses buraya gelirken çilekli krema istedi ve sonra beğenmediğine karar verdi verip babasına attı. Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söylemiştim."

Tucker'ın elinde çok büyük bir hediye çantası tuttuğunu da fark ettim. "Bu da ne?" diye merakla sordum.

"Jamie sizin için bir hediye seçti, çocuklar," dedi.

"Bebeğiniz için!!!" diye bağırdı Jamie heyecanla.

Garrett gözlerini kıstı. "Jamie seçti yani, ha?"

Sabrina ve Tucker başlarını sallayarak onayladılar. Ya doğruyu söylüyorlardı ya da gezegendeki en olağanüstü oyunculardı.

"İçeri girebilir miyiz yoksa ön verandanda eriyip gidelim mi?" Tucker'ın Teksas aksanı, iyi çocuk gülümsemesini gözler önüne sererken ortaya çıktı.

"İçeri gelin," dedim isteksizce.

İçeri girip Garrett'ın Jamie'yi yere bıraktığı mutfağa doğru ilerledik. O ve ben, Tuck'ın mermer mutfak adasına koyduğu hediye çantasına bakıyorduk. Şükrettiğim tek şey, içinde o korkunç oyuncak bebeğin olmasının hiçbir yolunun olmamasıydı. Her şeyden önce, Alexander için çok büyüktü. İkincisi, Sabrina ve Tuck onu okyanusa attıklarına yemin etmişti.

"Açın!" diye bağırdı Jamie. Ve bağırmaya devam etti. "Açın! Açın! AÇIN!"

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Garrett. "Bu ses ondan nasıl çıkıyor?"

"İçeride sessiz oluyoruz, prenses," diye uyardı Tuck.

Sabrina sırıttı. "Anevrizma falan geçirmeden şunu açsanız iyi olur."

"Tamam. Evet." Bir makas aldım ve paketi bir arada tutan bant parçasını kestim. "Bunu yapmak zorunda değildiniz ama teşekkür ederiz."

"Çok zarifsiniz," diye katıldı Garrett.

"Jamie'ye teşekkür edin," dedi Tuck rahat bir tavırla.

Elimi içine soktuğumda bir basketbol topunun sığabileceği kadar büyük görünen bir kutu çıkardım. Çantada aynısından bir tane daha vardı ama Sabrina sırayla açmam gerektiğini söyledi.

Kutuyu açmak için daha fazla bant keserken şüphe içimi kemiriyordu. Onlara güvenmiyordum. Neden olduğundan emin değildim ama bilmiyorum. Bütün bununla ilgili bir şeyler çok ama çok tuhaf geliyordu...

"Bir bebek!!" Jamie kutunun içeriği ortaya çıktığında çığlık attı. "Bebeğiniz için bir bebek, Annah Teyze!"

Sanki yanan bir ocağa dokunmuş gibi elimi hızla geri çektim.

İhanete uğramış bakışlarım, kızlarına doğru başlarını sallayarak masumca gülümseyen Tucker ve Sabrina'ya kaydı.

Sabrina, "Jamie, St. Barth's'tan döndüğümüzde Tuck'ın bavulunda bu sevimli küçük adamı gördü," diye neşeyle anlattı.

"Bizden ayrılmaya dayanamayacakmış gibi süzülerek kıyıya döndüğüne inanabiliyor musunuz?" diye araya girdi Tuck.

"Sanki tam olarak nereye ait olduğunu biliyormuş gibi." Sabrina başıyla onayladı. "İlk başta Jamie'de kalmasına izin verecektik..."

Sert bir bakış attım. Çünkü bu saçmalıktı. Değerli çocuklarının, Altına Hücum cesedi Willie'nin ruhunu barındıran bir oyuncak bebekle uzun süre temas kurmasına asla izin vermezlerdi. Hiçbir zaman.

"...ama ona Hannah Teyze ve Garrett Amca'sının bir bebekleri olacağını söylediğimizde, bencil olamayacağına ve yeni bebeği bu güzel hediyeden mahrum bırakamayacağına karar verdi. Değil mi, küçüğüm?"

"Evet!" Jamie gülümsedi. "Onu sevdiniz mi?"

Alexander'ın sırıtan kırmızı dudaklarına dik dik bakarken içim korkuyla doldu.

Sonra yüzüme kocaman bir sahte gülümseme yapıştırarak küçük kıza hitap etmek için döndüm. "Bayıldım," dedim Jamie'ye.

Garrett da yanımda ailesine, *"Siz öldünüz,"* diye mırıldanırken parmağıyla boynunu kesiyormuş gibi yapıyordu.

"Ah, durun, daha devamı var!" Tucker bu kâbusun her saniyesinden zevk alıyordu.

Çantadan ikinci kutuyu çıkardı ve midem hamileliğimle hiçbir alakası olmayan bir şekilde, deneyimlemek üzere olduğumuz yeni dehşetle rahatsız edici bir takla attı.

Sabrina'nın yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Geçen yıl Tuck ve ben Alexander'ın tarihi hakkında biraz araştırma yaptık ve onun bir grubun parçası olduğunu keşfettik."

"Aman Tanrım," diye inledim.

"Hayır," dedi Garrett sanki bu şeyi durdurabilirmiş gibi elini kaldırarak.

Tucker anlatma işini devraldı. "Bu oyuncak bebek üreticisi, her biri özel yapım ama bir serinin parçası olan on bebek tasarlamış. Serideki başka oyuncak bebekler satışa çıkarsa diye bir uyarı kurmuştuk. Ve geçen hafta bir tanesi satışa çıktı! Sanırım buna kader diyorlar. Belki. Emin değilim. Ama inanılmaz, ha?"

Sabrina heyecanla başını salladı. "İnanılmaz."

"Sonra Jamie'ye dedik ki, *Hannah Teyze'nin bebeği için bir oyuncak bebekten daha iyi bir hediye ne olabilir?* Peki sen ne dedin, *prenses?*"

"İki bebek dedim!" Jamie, babasının bacaklarının arasında dans ediyordu. Bu zavallı masum çocuk, ebeveynlerinin kötü niyetli manipülasyonlarına kanmıştı. Jamie şu anda burada olmasaydı, Alexander'ı çöp öğütücüsüne atmaya çalışıyor olacağımı bilmeleri gerekiyordu.

Tucker, "İki bebek her zaman bir bebekten daha iyidir," diyerek hemfikir oldu ve sonra ikinci bir porselen kâbusu çıkardı.

Aman Tanrım, bu, gerçek insan saçına benzeyen beyaz-sarı bukleleri olan bir kız bebekti. Yanakları iki kırmızı elma gibi kıpkırmızıydı, pembe dudakları donmuş bir korkunç gülümsemeyle gerilmişti. Mavi bir elbise giyiyordu ve Alexander'ınkine

benzer beyaz kuşağı ve parlak kırmızı ayakkabılarıyla ürkütücü ve korkunçtu ve onu Tucker'ın suratına atmak istiyordum.

"Adı Cassandra," dedi Sabrina verdiğim tepkiye karşı sırıtırken. "Endişelenme, doğrulanmış biyografisi de kutunun içinde. Okurken iyi eğlenceler."

Tucker göz kırptı. "Sürprizi bozmak istemeyiz ama önden şöyle söyleyelim; Alexander ve Willie California Trail'den geçerken, bizim Cassandra bir Alman akıl hastanesindeki bir çocuk için harika bir yol arkadaşı olmuş."

"Yaşasınnnnnn!" Jamie alkışlamaya başladı, bu kelimelerin çoğunun ne anlama geldiğinden açıkça habersizdi.

"Yaşasın," dedi Garrett zayıf bir sesle.

Arkadaşımız olacak insanlara kızgınlıkla baktım. "Bunu asla unutmayacağım."

"Müthiş!" Sabrina da alkışlıyordu. "Duydun mu, küçüğüm? Hannah Teyze bu hediyeyi asla unutmayacağını söylüyor."

Garrett'a bakıp iç çektim. Yeni arkadaşlara ihtiyacımız vardı.

Kırk beş dakika sonra, evde bıraktığımız lanetli iki bebeğin kaderi hakkında muayene odasında tartışıyorduk. Onları yakmamız gerektiği yönünde oy kullanmıştım ama Garrett çok batıl inançlıydı.

"Sanırım herhangi bir şeyi yakmadan önce bir tür şeytan çıkarma ayini için birini getirmemiz gerekiyor," diye savundu. "Ya ölen çocukların ruhları yangın sırasında oyuncak bebeklerden çıkar ve sonra eve musallat olursa?"

"Öhöm."

Dikkatimiz, doktorumuzun temkinli gözlerle bize baktığı kapıya kaydı.

"Duyduğunuz her şeyi görmezden gelin," diye tavsiyede bulundum.

Garrett kasvetli bir tavırla, "İspiyonculuk cezasız kalmaz," diye eklediğinde hemen koluna yumruk attım.

"Onu da görmezden gelin," dedim.

Doktor gülerek ultrason makinesini yaklaştırdı ve karnıma soğuk jel döktü. Hâlâ karnım zar zor belli oluyordu ama görünüşe göre bu normaldi. Sabrina, hamileliğinin ilk iki üç ayında karnının hiç belli olmadığını ama altıncı ayında balon gibi şiştiğini söyleyerek beni uyarmıştı. Gerçi artık Sabrina James-Tucker'ın ağzından çıkan herhangi bir şeye güveneceğimden değil.

Garrett elime sıkarken, "Hazır mısın?" diye sordu doktor.

"Gönder gelsin," diye yanıtladığımda buna güldü.

Garrett parmak eklemlerimi öperken nişan yüzüğüm ışıldıyordu. İhtiyacım olmasa da birkaç hafta önce resmî bir teklifle beni şaşırtmıştı. Tek dizinin üstüne falan çökmüştü. Mihraba hamile yürüyen gelinlerden biri olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradaydık. Hayatın akışı bazen çok komik olabiliyordu.

"Poşette ne var?" diye sordum, Garrett'ın sandalyesinin yanında küçük bir plastik poşet olduğunu fark ederek.

Sırıttı. "Şuna bir bak. Geçen gün bir mağazanın vitrininde gördüm." Gösterişçi bir havayla, arkasında GRAHAM yazan küçük bir Bruins hokey forması çıkardı.

"Cinsiyeti öğrenmek için henüz çok erken olabilir," diye hatırlattım ona. "Erkek olup olmadığını bilmiyoruz." Her ne kadar kendisi öyle olduğuna ikna olmuş olsa da.

"Bu cinsiyetsiz bir forma," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye fısıldadı doktor.

Biraz korkmuş bir şekilde ona baktım. "Ne oldu?"

"Son ziyaretinizde fetüsün pozisyonundan dolayı emin olamamıştım. Ancak şimdi çok açık."

Nabzım hızlandı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Garrett ikimiz de ekrana bakarken.

"Tebrikler," diye açıkladı sırıtarak. "İkizleriniz olacak."

"İkiz mi?" diye tekrar ettim aptal aptal.

"Ciddi misin, doktor?"

"İkiz mi?" dedim tekrar. "Yani iki tane mi?"

"İki tane," diye teyit etti.

Garrett'ın yüzü düştü. "Sadece bir tane forma almıştım."

"Cinsiyetlerini görebiliyor musunuz?" diye sordum, sanki kendim ayırt edebilirmişim gibi gözlerimi kısıp ekrana bakarak.

"Hâlâ biraz erken. Ama gördüğüm kadarıyla, evet, söyleyebileceğimi düşünüyorum. Bilmek ister misiniz?"

Garrett'a dönerken nabzım hızlandı. Bakışlarımız kilitlendiğinde başını sallayarak onayladı.

"Evet," dedim doktora. "Öğrenmek istiyoruz."

"Bir oğlunuz olacak... Ve bir de kızınız."

SON